

Josip Pečarić: DR. MILAN VUKOVIĆ

Josip Pečarić

DR. MILAN VUKOVIĆ

Zagreb, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Uspomeni na dragog prijatelja i velikog
hrvatskog domoljuba dr. Milana
Vukovića*

KAZALO

UVOD	11
JOSIP PEČARIĆ, UMRO JE DR. MILAN VUKOVIĆ DRAGI PRIJATELJ I VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB	11
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	15
O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA	15
PRIZNAJEM, HRVAT SAM!ZAGREB, 2005.	32
HAAŠKI SUD OSUDIO JE DARIA KORDIĆA JER JE "KRIV" ZA OPSTANAK HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI	32
PREDSTAVLJANJE KNJIGE, DR. FRANJO TUĐMAN U SUDSKIM DOSJEIMA, ...38/11. SIJEČNJA 1972. – 10. LIPNJA 1990./	38
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	44
MILAN VUKOVIĆ, DR. IUR., IZDVOJENO MIŠLJENJE	44
CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA	50
PODMETANJA I FALSIFIKATI	56
HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT	62
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	82
JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?	82

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «HAAŠKI SUD – «ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT» -ŠTO JE TO?»	90
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «MUČENIČKA HRVATSKA» .	97
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE»	103
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM»	107
SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC	112
HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL	119

M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA,ZAGREB, 2008. ...	133
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i> .	133

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009	138
HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!	138

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	149
NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI	149
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?	155
PRILOZI: HINA O OSMOM STRUČNOM SKUPU HKV-A O HAAŠKOM SUDU	171
TOMISLAV GRGO ANTIČIĆ, HAŠKI SUD I TOPNIČKI DNEVNICI	173

RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD? ZAGREB, 2011.	176
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?	176

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	192
INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA	192

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”	197
AMERIČKI OBAVJEŠTAJAC IVAN ŠARAC O (RASISTIČKIM) PRESUDAMA U HAAGU	219
AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU”	227
ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI	235
UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU”: OPET NAPAD „S DESNA”?	247
JOSIP PEČARIĆ: NJIMA JE TO GRAĐANSKI RAT, A AGRESORI SU IM HRVATI	253
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	261
PREDSTAVLJANJE KNJIGE DAMIRA BOROVČAKA “VJERA U SJENI POLITIKE - 5. KNJIGA”	261
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	266
ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?	266
HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) I.	273
JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA?.....	276
DOMAĆE SLUGE I VELIKA BRITANIJA	285
TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"	290
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ. BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	296
VLADIMIR MRKOCI, ČLAN DRUŠTVA ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC ..	296
NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH	301
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	304
5. KOLOVOZA – DAN „UTEKLIH ZEČEVA I BEŽANIJE“ ..	304
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	310

KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN?	310
--	-----

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	315
NAPUSTIO NAS JE JOŠ JEDAN HRVATSKI VELIKAN PROF. DR. SC. ŽELJKO HORVATIĆ	315

M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	321
U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE HRVATSKOJ ŠESTORCI	321

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.	329
AKADEMIK PEČARIĆ O HAŠKOM SUDU I ZLOČINIMA PROTIV MIRA: EVO ŠTO JE GOVORIO JOŠ 2002.	329

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	333
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”	333

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	341
ODGOVOR DR. MARKU JUKIĆU	341

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, ZAGREB, 2020.	345
GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA	345

ZAVRŠNI TEKSTOVI	352
'SRPSKI SVET' I SUDSTVO U RH	352
MILAN VUKOVIĆ, POGOVOR KNJIGE „RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM“	355

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	364
---	------------

UVOD

U knjizi: M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak IV. / S prijeprirom odbacujem Vaše podaništvo*, Zagreb, 2018. Dan je tekst s kojim sam se oprostio od dragog prijatelja dr. Milana Vukovića,, bivšeg predsjednika Vrhovnog suda RH i sudca u mirovini Ustavnog suda RH. Taj tekst dajem na početku ove knjige u kojoj su sakupljeni tekstovi iz mojih knjiga u kojima spominjem dr. Vukovića.

JOSIP PEČARIĆ

UMRO JE DR. MILAN VUKOVIĆ DRAGI PRIJATELJ I VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB

U petak, 16. ožujka 2018. u Zagrebu je preminuo dragi prijatelj Milan Vuković, hrvatski pravnik, bivši predsjednik Vrhovnog suda RH i sudac u mirovini Ustavnog suda RH.

Družili smo se često nedjeljom u Westinu. Zapravo, doznao sam da on zna i o mojim domoljubnim tekstovima od brata koji je bio sudac. Našao se u društvu kolega u kojem je bio i dr. Vuković. Kada se predstavio dr. Vuković ga je upitao:

- Što Vam dođe poznati hrvatski povjesničar Josip Pečarić?
 - To mi je brat, ali on nije povjesničar nego matematičar.
- Nije pomoglo objašnjenje. Kada je odlazio dr. Vuković mu je rekao:
- Pozdravite mi Vašeg brata, poznatog hrvatskog povjesničara.

Rodio se dr. Vuković u Krilu-Jesenice kod Splita, 1933., a završio je klasičnu gimnaziju u Splitu 1952., pa smo se znali družiti i ljeti u njegovom kraju.

Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu 1956. Odvjetnički ispit položio je 1960. te je 1961. upisan u imenik odvjetnika. Do 1991. godine radio je kao odvjetnik, napose u kaznenim postupcima, a posebice kao branitelj u tzv. političkim postupcima protiv hrvatskih intelektualaca koji su zastupali ideju samostalne Hrvatske. O tome je napisao i niz knjiga., vidi npr.:

Čl. 133. KZ SFRJ nad Međugorjem – sudski progon fra Jozе Zovka, Zagreb, 1990.

Sudski progoni hrvatstva, Narodne novine, Zagreb, 1995.

Rat za Hrvatsku je započeo u Virovitici: 1991. - suđenje Virovitičanima pred Vojnim sudom u Zagrebu, Gradsko poglavarstvo, Virovitica, 1996.

Obdareni milošću: dvadeset godina poslije procesa fra Jozi Zovku, Zagreb, 2000.

Sile zla nad hrvatskom kulturom: sudski proces pljačkašima Nacionalne i sveučilišne biblioteke u Zagrebu, Zagreb, 2002.

Slučaj Đodan: sudski progoni hrvatstva: dokumenti vremena, Matica hrvatska, Zagreb, 2003., ISBN 953-150-693-0

Desetljeće koje se pamti: dnevnički zapisi: 1990.-1999., Naklada Ljevak, Zagreb, 2003., ISBN 953-178-585-6

Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima: (11. siječnja 1972.-10. lipnja 1990.), priredio i uredio Mladen Pavković, Alineja, Koprivnica, 2004. (2. izd. 2007.)^[6]

Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske, Naklada Pavičić, Zagreb, 2004.

Eseji i osvrti: o Tuđmanu i hrvatskoj stvarnosti, Zagreb, 2007.

Ja, odvjetnik: moj život u državama u kojima se Hrvatska borila za život i moj život u Hrvatskoj, Naklada Pavičić, Zagreb, 2008., ISBN 978-953-6308-78-1

Triput je biran za sudca Ustavnog suda (1991., 1995. i 1999.), a predsjednik Vrhovnog suda bio je od 1992. do 1995. te od 1997. do 1999. Bio je i član Ustavotvorne komisije Predsjedništva RH za izradu prvog Ustava RH 1990. te član Komisije za ratne zločine RH od 1993. do 1995. Također je od 1993. do 1995. bio predsjednik Izborne komisije RH te član Državnog sudbenog vijeća od 1994. do 1995. Umirovljen je 2007. godine.

Bili smo zajedno i počasni gosti na Sinjskoj alci u vrijeme kada je Sinj bio centar otpora detuđmanizaciji, tj. rashrvaćivanju Hrvatske. Odlikovan je Redom Ante Starčevića za doprinos održanju i razvitku hrvatske državotvorne ideje, i ostvarenju hrvatske države, Redom Ante Starčevića za obranu političkih uznika te Redom kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom, a dobitnik je i Spomenice Domovinskog rata 1990.-1992. i Medalje domovinske zahvalnosti. Kao autoru niza knjiga i više od šezdeset stručnih radova, godine 2011. dodijeljena mu je Zlatna plaketa UBIUDR-a za najbolju knjigu iz Domovinskog rata "HAAŠKI SUD, Zajednički zločinački pothvat, Što je to?". Zapravo ta knjiga je nastala kao posljedica niza izlaganja na stručno-znanstvenom skupu. Te skupove je organizirao dr. Vuković svakih 6 mjeseci i tiskani su zbornici radova koje je uredio dr. Vuković, a niz svojih priloga tiskao sam i ja u njima.

Utemeljitelj je susreta Dani dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća, znanstveno-stručnog skupa koji se jednom godišnje održava u Velikom Trgovišću, a u vrijeme dok ih je on organizirao bio sam član organizacionog odbora. Dr. Vuković je pokrenio kulturne manifestacije *Dobro jutro more* u Podstrani (nakon veličanstvene hrvatske vojne pobjede u osloboditeljskoj akciji Oluji), *Dane Ranka Marinkovića* u Komiži te *Dane Petra Šegedina* u Korčuli

Bio je član Hrvatskoga kulturnog vijeća i član Časnog suda HKV-a. Posebno bih izdvojio knjigu:

Obrana nije zločin: moji razgovori s novinarima: 1990-2001., priredio i uredio Mladen Pavković, Alineja, 2009.

Naime, svi koji su bili protiv hneovisne hrvatske države po onoj poznatoj kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti stalno su ponavljali laž kako je dr. Vuković tvrdio da Hrvati u obrani nisu mogli napraviti nikakav zločin.

Također nas na dr. Vukovića asocira i nedavni skup u HAZU povodom nedavnih presuda Hrvatima iz BiH. Naime, akademik

Davorin Rudolf: Na Haškom sudu nisu bili kažnjeni zločini protiv mira - zločini vođenja agresivnog rata.

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-davorin-rudolf-haskom-sudu-nisu-bili-kaznjeni-zlocini-mira-zlocini-vođenja-agresivnog-rata>

Zapravo radi se o stvarima o kojima je dr. Vuković stalno govorio i zbog toga su ga napadali lažući o onome što je on govorio.

Često sam na to upozoravao pa ću ovo sjećanje završiti dijelovima mojih tekstova u kojima se dr. Vuković često spominje. Tekstovi su dani u mojoj knjizi „Rasizam svjetskih moćnika“, Zagreb, 2012.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA

Zadnju korekciju apela "O Mili Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku" obavili smo akademik Dubravko Jelčić i ja 22. kolovoza i toga istoga dana poslali ga Hini i novinama. Želja potpisnika Apela bila je miran i argumentirani dijalog. Drugim riječima, nastojali smo da tekst bude uravnotežen, da iznesemo osnovne činjenice, a ne da budemo odvjetnici koji bi iznosili obranu dr. Mila Budaka.

Na primjer, u Apelu se ne polemizira s tvrdnjom svih medija, uključujući i ministricu pravosuđa, da je Budak potpisnik rasnih zakona. U Apelu se samo konstatira: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca..."

S druge strane, svaki od potpisnika, kao javna osoba, mogao je iznositi svoja osobna stajališta. Zato sam osobno prigodom snimanja priloga o našem Apelu (tako mi je bilo rečeno, ali nije ispalo tako) za dnevnik RTL-a 23. kolovoza inzistirao na činjenici da Budak nije supotpisnik "rasnih zakona" već samo onog o kulturi. Na toj činjeni-

ci, koju dakle nismo istakli u Apelu, inzistirao sam u nizu tekstova (vidjeti npr. interview *Budak nije bio ratni zločinac*, "Slobodna Dalmacija", 25. kolovoza 2004., tekst *Neumoljiv svjedok razlika između komunista i ustaša*, "Vjesnik", 25. kolovoza 2004. kao i tekstove objavljene u "Hrvatskom slovu" i "Novom hrvatskom slovu").

Poštivanje odluke suda

Naslov mog interviua u "Slobodnoj" pokazuje moj osobni stav, ali istovremeno pokazuje koliko je velika snaga samog Apela i onog što piše u njemu. Apel, naime, završava riječima: "Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo uzurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, *sine ira et studio*, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati."

U čemu je snaga ovih riječi? Pa u činjenici da se mi obavezujemo da ćemo poštivati odluku hrvatskog suda, iako znamo da današnje sudstvo u Hrvatskoj, na žalost, podliježe pritiscima politike. Primjer je suđenje generalu Norcu, na kome je dokazano da je optužba koristila krivotvorenu kazetu, pa ipak je izrečena osuda. Iole pismenijem čovjeku jasno je da se krivotvorine koriste da bi se osudio nevin čovjek. A to još više potvrđuje činjenica da do današnjeg dana nitko nije ni pokrenuo istragu, a kamoli pozvao na odgovornost te krivotvoritelje.

Ili slučaj Lora. Vrhovni sud je obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu važniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Jasno je svakome da je takva odluka donijeta uz politički pritisak.

Pri tome mi nije namjera napadati hrvatsko pravosuđe što je takvo, kada je to zbog pritiska iz "civilizirana" svijeta koji je stvorio

sramotni sud u Haagu, koji je, kako se vidi iz "Hrvatskog lista" od 2. prosinca 2004., zabranio saborsku istragu o autentičnosti Brijunskog transkripta upravo zato što je - lažiran. I njima nije važno što je lažiran kad je, kao i lažirana kazeta u slučaju Norac, glavni "dokaz" da je Hrvatska "agresor" na vlastiti teritorij, tj. da je to "zločinački pothvat zločinačke organizacije". Dapače, vidimo da iako je glavni dokaz protiv generala Gotovine taj krivotvoreni transkript svjetskim moćnicima ni najmanje ne smeta u njegovu proganjanju. Pogledajmo i ovu najnoviju sramotnu presudu Dariju Kordiću. Njegov branitelj Mitke Naumovski kaže ("Slobodna Dalmacija" od 18. prosinca 2004.): "Jednostavno ne vidim na čemu je sud utvrdio da je Kordić kriv. Naime, u drugom predmetu taj isti sastanak (vojni i političkih tijela OZ Srednja Bosna noć uoči tragedije u Ahmićima, op. J.P.) ocijenjen je legitimnim, izdane zapovijedi vojnički opravdane i Blaškić od bilo kakve odgovornosti za te zapovijedi je oslobođen. Gdje je tu sada Kordićeva odgovornost?" Pa valjda to što je politički "blagoslovio" legitimne akcije!

U stvari i ne čudi što su Kordićevom presudom do kraja razgoltili sebe kao političko sudište. Pa poznato je kako je američka komisija baš na primjeru Medačkog džepa utvrdila kako Hrvatska vojska ima u svojim ratnim operacijama manje civilnih žrtava od njihovih vojski. Jesu li to povezali s kronicama koje su hrvatski vojnici nosili oko vrata? Ne znam. Ali očito im je jasno da takvu vojsku ne mogu okriviti kako su željeli. Ostaju im političari. Oni mogu biti krivi za što ih je volja. S Hrvatskom kakva je i s njenim političarima, to i nije tako teško. Pa nije to Uganda! U svakom slučaju, u nekom drugačijem svijetu pomislili bi da se radi o scenariju za film koji se odvija u ludnici. A to je naša zbilja. I još nam prijete zatvorom (kao u najnovijem slučaju Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću), ako ne pristajemo biti dio takvoga scenarija!

Svi su politički sudovi isti

Svi su politički sudovi isti, pa tako i ne čudi sličnost procesa koji se odvijaju na sudu u Haagu s procesima o kojima govorimo u našem Apelu. Očito je da se u Haagu sudi Hrvatima zato što su stvorili svoju državu, tj. zato što njihova ljubljena Jugoslavija više ne postoji. A zašto se sudilo Hrvatima u komunističkim sudištima? Dr. Milan Vuković u knjizi *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima* /11.

siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./ na str. 19., govoreći o procesima protiv dr. Tuđmana, upozorava nas kako su slični "procesu u svim tadašnjim komunističkim zemljama imali zajedničku crtu političkih procesa jer im je objekt zaštite bio komunistički sustav državnog uređenja. U nas, u Hrvatskoj, i u ovom procesu protiv dr. Tuđmana, zaštita je komunističkog sustava sekundarni objekt, a primarni je objekt zaštite neprirodna zajednica zvana Jugoslavija, suprotstavljena težnji za Hrvatskom kao samostalnom državom, te dominacija i utjecaj velikosrpskoga imperijalizma nad SR Hrvatskom, hrvatskim narodom, bez obzira na to u kojem se obliku on javlja: zaštita 'bratstva i jedinstva', zaštita 'ustavnog poretka' ili jednakosti građana samoupravljača. Prema tome, iz ovoga procesa jasno proizlazi sadržajna specifičnost političkih procesa u Hrvatskoj u usporedbi s drugim komunističkim zemljama i drugim republikama u bivšoj Jugoslaviji. Ti procesi u Hrvatskoj odraz su dvostruke podčinjenosti: najprije nacionalne, a tek onda ideološke, komunističke".

Ali kada je već riječ o tim procesima protiv dr. Tuđmana frapantna je sličnost onoga za što se on optužuje 1980. godine na komunističkom sudu s onim što je njegov "glavni zločin" za svjetske moćnike. Dr. Vuković konstatira na str. 29 svoje knjige: "U cijelom drugom procesu protiv dr. Tuđmana protežu se (bilo kao motiv obrane ili kao glavni prigovor zbog stanja u kojemu se nalazi hrvatski narod) dva temeljna pitanja na koja se mora odgovoriti:

- a) nacionalna suverenost velikih, malih i najmanjih naroda;
- b) integracija na priznanju nacionalnih sloboda svih naroda, a ne nadnacionalnim integracijama".

Zar mu se danas mrtvome ne sudi iz istih razloga na političkom sudištu u Haagu?

Vratimo se samom početku našeg Apela: "U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostojan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašćeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja."

Dakle, u startu je konstatirano da je slučaj dr. Budaka uzeo centralno mjesto u Apelu zbog same hajke koja se vodila (medijski

u tom trenutku) i još uvijek vodi na njega. Pa, ako hoćete i zato što se druga strana ima za nešto uhvatiti kad je on u pitanju, koliko god je to na klimavim nogama. Neće ni ovako pristati na obnove političkih procesa, a kamoli da smo u Apelu pisali o dr. Ljudevitu Juraku, sveučilišnom profesoru sudske medicine zagrebačkoga Pravnog fakulteta. O njemu je i govorio predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, kada je kao jedan od inicijatora "apela", bio gost emisije "2 u 9" na OTV-u. O slučaju profesora Juraka Dubravko Jelčić u najnovijoj knjizi *Sto krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. piše (str. 136-137):

"Kao renomirani stručnjak svjetskoga glasa za patološku anatomiju bio je 1943. pozvan u međunarodno povjerenstvo za istraživanje masovne grobnice zarobljenih poljskih časnika u Katynskoj šumi. Nijemci su za taj zločin optuživali Sovjete, a Sovjeti Nijemce. Povjerenstvo je nepristrano zaključilo, da su zločin počinili Sovjeti. Odmah po ulasku u Zagreb 15. svibnja 1945. komunističke vlasti uhitile su Juraka, pa kad on nije htio službeno i javno opozvati svoj potpis na tom nalazu, bio je u lipnju osuđen na smrt i strijeljan zbog klevete Sovjetskog Saveza. Četrdeset i pet godina kasnije sovjetski predsjednik Gorbačov priznao je generalu Jaruzelskom, da su zločin izvršili sovjetski organi NKVD-a te se ispričao Poljacima. Jurak je dakle bio pravedan. A komunistički sud je tim primjerom potvrdio svoju nevjerodostojnost, jer je branio čast Sovjetskog Saveza premda vjerojatno ni sam nije vjerovao u njegovu nedužnost. Primjer, koji upozorava, koliko su uopće bile regularne čak i sudske osude komunističkih sudova! Njihova pravna 'kompetentnost' oduzela im je svaki kredibilitet, pa ostaje činjenica, da je nevinih žrtava bilo čak i među sudski osuđenim Hrvatima; a što onda reći o žrtvama koje nisu bile suđene ni pred takvim sudovima!?"

Hajka na dr. Budaka traje do današnjeg dana

Međutim, slučaj dr. Budaka je sigurno posebno zanimljiv i vjerojatno bi kao takav bio odabran i da nije bile hajke na njega, hajke koja traje do današnjeg dana. To pokazuje činjenica kako je taj slučaj zanimljiv jednom takvom ekspertu kakav je sudac Ustavnog suda dr. Milan Vuković. Naime, dr. Vuković u svojoj knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske*, Zagreb 2004. piše (str. 53-54):

"U 'Globusu' od 1.VIII.2003., na stranicama 82-89, objavljen je razgovor s gospodinom Vojdragom Berčićem, starim 85 godina, u formi feljtona s naslovom 'Čovjek koji je isljeđivao Pavelićevu Vladu', predstavljajući ga riječima: sudac istražitelj Vojnog suda II. armije u Zagrebu, sudionik NOB-a 1941., koji je u svibnju 1945. odmah nakon završetka Drugog svjetskog rata i sloma Nezavisne Države Hrvatske, saslušavao članove Pavelićeve Vlade... (Zanimljivo je saznati da je taj sudac istražitelj 1945. godine imao 27 godina, a ako je sudionik NOB-a od 1941. znači da je tada imao 22 godine, pa se postavlja pitanje: kad je to završio Pravni fakultet i položio pravosudni ispit za mogućnost vođenja ove istrage?)

Sve ono što je kazano o 'brzini suđenja' u predmetu br. K-1/1948, prema riječima Vojdraga Berčića, u predmetu koji je on vodio, premašilo je i tu brzinu!

Berčić kaže: 'Oko 4 ili 5, dao sam pozvati Budaka... Jednodnevni proces... Nikolu Mandića i Ivana Vidnjevića. Bio sam vrlo ljut jer je svu trojicu trebalo završiti samo za jedan dan... Inače, mi suci istražitelji, koji smo vodili istragu, zastupali smo redovito i optužnicu... Bila je večer, gotovo 10 sati. U onoj tišini, u onoj napetosti gdje su se, za koju minutu, očekivale smrtne presude, bila je to groteskna scena:... Presude su izrečene iste večeri? Da. Članovi Vijeća povukli su se na vijećanje i onda je, nakon toga, Josip Hrnčević pročitao presude. Na smrt vješanjem osuđeni su Mile Budak, Juco Rukavina i onaj ludi Ivan Vidnjević. Drugi su osuđeni na smrt strijeljanjem, a treći – Ademaga Mašić, Bruno Nardeli i general Lavoslav Milić... na robiju. Ademaga na doživotnu, a Milić i Nardeli na 20 godina' (na smrt strijeljanjem bili su suđeni: Nikola Mandić, Nikola Steinfl, Pavao Canki, Julije Makanac).

Kako se po međunarodnom, i svakom kaznenom pravu, kvalificiraju ovakva postupanja kako ih Berčić opisuje, o tome vode brigu zaduženi organi svake države, ali komunistički diktatori nastavili su diljem Hrvatske provoditi diktaturu kakva se ni zamisliti nije mogla."

O tekstu Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku"

Tekst Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku", "Novo hrvatsko slovo" od 19. studenoga 2004. potvrdio je želju potpisnika Apela za miran i argumentirani dijalog. Pisan je, slično

mojim tekstovima u kojima polemiziram s napadima Goldsteina na Apel, onako kako bi obrana u obnovljenom procesu odgovarala na optužbe protiv Budaka. Isto kao što je tekst Goldsteinovih vjerojatno najveći, naravno jadan, domet koji bi dosegla obnovljena optužba. Jedino mi se čini da Gabelica nije u potpunosti razumio naše motive u pisanju Apela kada svoj, inače izvrstan tekst, završava riječima: "Dakle, Frkovićeva izjava je u protimbi sa svim navedenim dokazima (Šimundić, Ilinić, Mihovilović, 'Hrvatski narod', 'Novi list') i s cjelokupnim Budakovim dotadašnjim izjavama i književnim stvaralaštvom, pa je moramo odbaciti kao nevjerodostojnu. Stoga sa sigurnošću možemo tvrditi, da Budak u govoru u Varaždinu nije upotrijebio krilaticu "Srbe - na vrbe", pa prema tomu i apel za obnovu kaznenog postupka i gospodin Pečarić i gospoda Goldsteini polaze od neistinitih tvrdnji o njemu."

Naime, i sam Gabelica tvrdi "Prema prof. Vinku Nikoliću, dr. Mate Frković je posvjedočio, da je Budak u govoru u Varaždinu 26. svibnja 1941. izrekao krilaticu 'Srbe na vrbe'. Frković je u to vrijeme bio ustaški stožernik u Varaždinu." Nemamo razloga sumnji da je profesor Nikolić rekao neistinu, pa ta činjenica ostaje kao element oko kojega bi obrana i optužba "lomila koplja" na obnovljenom procesu. Uostalom, mi nismo tu tvrdnju stavili u onom dijelu "apela" gdje dajemo činjenice, već u okviru naših pitanja! Kako se mnogi od nas slažu s argumentacijom g. Gabelice, očito taj primjer samo pokazuje kako smo uspjeli u svojoj želji nepristranosti.

Mislim da je Gabeličin komentar mog teksta u svezi s pjesmom u kojoj je stih "Bježte, psine, preko Drine" također izvrstan: "Dakle, to je bilo 1933. u njoj se nigdje ne spominje ni Beograd ni Srbija ni srpski narod, ali je očito, da se na jedan od tih pojmova odnosi. Obzirom na iznesena Budakova stajališta i na rječnik tadašnje ustaške promidžbe, isključena je mogućnost, da se sporni stih odnosi na srpski narod. Može se odnositi samo na jugoslavenski državni aparat (vojsku, oružništvo, redarstvo, činovništvo i sl.), koji je mahom dolazio iz Srbije i terorizirao hrvatski narod. Zar nije i Stjepan Radić više puta zahtijevao, da taj aparat napusti Hrvatsku? Zanimljivo je spomenuti, da su, prema svjedočenju Svetozara Pribičevića, Srbijanci zbog svoje hegemonije bili omrznuti i među vojvođanskim Srbima (...) To može biti isključivo smisao i Budakova stiha, pa mu se s moralne strane nema što prigovoriti."

Ali čini mi se da to samo pojačava ono što sam ja napisao. Naime, u raspravi o ratnom zločinu, meni je mnogo snažnija činjenica da taj stih sam Budak tijekom rata nije koristio. S jedne strane, to potvrđuje ono što i dokazuje Gabelica. A s druge, ako se taj stih protumači kao da se odnosi na Srbe općenito, njegova neuporaba od strane Budaka – samo govori njemu u prilog. Time tužitelji, kao u slučaju Goldsteinovih s njihovim tekstom, postižu suprotan efekt.

Nastavak titoističke politike

Ovdje je najvažnije što se, i pored tako pomirljivo sročenom Apelu, nastavilo s napadima na dr. Budaka. Ploča je skinuta, a mijenjaju se nazivi ulica s njegovim imenom. S druge strane imamo silne otpore istom takvom tretmanu komunističkih zločinaca. To i ne čudi kada znamo da se u nekim strankama diče Titovim naslijeđem, ili pak da je ista takva većina današnjih medija u Hrvatskoj. A čime se diče opisuje Jelčić u spomenutoj knjizi na str. 137.:

"Suptilnim metodama totalitarizma, titovska Jugoslavija je kao komunistička tvorevina svojom malignošću kudikamo nadmašila i sam Sovjetski Savez. Zločini lenjinističke Čeke i staljinističkog NKVD-a nisu, razmjerno, ništa veći od zločina titovsko-rankovićevskih svemoćnih institucija kakve bijahu OZN-a, KNOJ i UDB-a. Sibirski logori nisu bili nimalo užasniji od bleiburških križnih putova i stotina jazovki diljem Hrvatske, Bosne i Hercegovine do Golog otoka, a nasilje i teror u procesu kolektivizacije nije bio ništa veći u Sovjetskom Savezu nego što je bio u Jugoslaviji. Na kraju, Sovjetski Savez se dezintegrirao mirno, od ruske dominacije oslobodile su se ne samo tri baltičke države nego i Ukrajina i Bjelorusija, koje su bile pod ruskom vlašću još u doba carizma, pa i niz drugih zemalja (Moldavija, Gruzija), dok se Jugoslavija raspala u moru krvi, što najbolje svjedoči o njezinu karakteru i krajnjim ciljevima zločinačkog velikosrpskog imperijalizma, kojim je on i pod plaštem komunizma bio prožet do srži. Kako je nastala, tako je i nestala: u krvi! Raspala se kao trula lešina u vlastitom smradu.

Ali se ne zavaravajmo: nije ona još ni sad posve nestala iz mnogih hrvatskih glava. Ostavila je ona svoj trag, što se vidi u razmišljanjima i ponašanju mnogih Hrvata: prva Jugoslavija nas je

iskvarila, druga zaglupila. Posljedice još traju. I trajat će sve dok odgovorni hrvatski političari ne budu odgovorniji nego što su danas."

Miloševićev ministar i beogradski studenti

I da je to doista tako pokazuje nam nedavno gostovanje Miloševićevog ministra informiranja Aleksandra Tijanića na HTV. Tako smo "doznali" kako "Draža Mihailović nije bio fašist, nego je bio borac za pravednu srpsku stvar, i tako ga shvaća, prema Tijanićevim riječima, čak i građanska Srbija; kako su Stepinčevi zločini jednaki zločinima Draže Mihailovića, kako su četnici bili borci protiv fašizma". Tako "naša" televizija ponovo pokušava izjednačiti Stepinca i Dražu, uz aktivno sudjelovanje u lažima oko Budaka. Možda bi trebali, da uvjere neposlušne Hrvate, dovesti i predsjednika Srbije, koji također kliče da Draža nije fašist. A Budak im jest, pa su od hrvatskih vlasti tražili uklanjanje njegove spomen-ploče, što je i učinjeno. Ali vlast je kaznila bizarnu provokaciju beogradskih studenata, a onda brže bolje smanjili kaznu. Da se Dražini nasljednici ne naljute. Ili možda onaj njihov dio u Hrvatskoj?

Zato ne čudi što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše: "Da se radi o ustaštvu već bi sve recentne katedre našeg bajnog sveučilišta napisale silne traktate, vidjeli smo tu ekspeditivnost kad je bio obrađen slučaj Budak, no sada kad nam se ovdje gotovo svakodnevno tvrdi da Draža Mihailović nije fašist, o toj temi današnji hrvatski povjesničari, današnja hrvatska znanost i naravno hrvatski mediji – šute. A ne bi se smjelo šutjeti zato što ćemo, kako vidimo, s Dražom još imati posla. (...) Kakve su pak zločine isti ti četnici radili po Bosni, kakva su zvjerstva radili po Hrvatskoj, kakav su teror širili po Crnoj Gori i na Kosovu o tome bi se knjige i knjige mogle pisati. Kao i o tome da je Srpska Pravoslavna Crkva s naklonošću gledala na četnički pokret, baš kao što je 40 godina kasnije s naklonošću gledala na Martićevo ili Karadžićevo četništvo! O svemu se tome u Srbiji zacijelo šuti, ali zašto se šuti u Hrvatskoj doista je nejasno. S obzirom na to da troje beogradskih studenata tvrdi da uopće ne zna da je Draža Mihailović bio zločinac, s obzirom na to da milijuni Srbijanaca, kako pokazuju izborni rezultati, i dalje apliciraju za četništvo, možda ne bi bilo loše

promisliti da se tiskaju brošure o zločinima Draže Mihailovića i da se besplatno dijele na graničnim ulazima u Hrvatsku!"

A Hina nam 21. prosinca javlja: "Odlukom Skupštine Srbije od utorka pripadnici ravnogorskog (četničkog) pokreta od 1941. do 1945. godine imaju ista prava kao i partizani, pravo na mirovine i invalidnine, ali i na 'Ravnogorsku spomenicu 1941.', po uzoru na 'Partizansku spomenicu' koju su dobivali pripadnici partizanskog pokreta. Za prijedlog Srpskog pokreta obnove Vuka Draškovića u utorak se u parlamentu izjasnilo 176 (od ukupno 250) zastupnika, dok su protiv glasala 24 zastupnika Socijalističke partije Srbije Slobodana Miloševića i Socijaldemokratske partije Nebojše Čovića. Nije glasovalo devet zastupnika, a četvero se uzdržalo od glasanja. Zakon je prihvaćen po hitnom postupku, uz obrazloženje da je utemeljen na povijesnoj istini, pa je nužno da se u pravima izjednače svi koji su se borili protiv okupatora, fašista i nacista."

Pošteno govoreći oni su doista u pravu. I jedni i drugi su se borili za Veliku Srbiju. Tako Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 6. siječnja 2005. kaže: "Ima nešto i od povijesne ironije u tom činu srbijanskog parlamenta: partizanština se s vremenom, pretvarajući se u velikosrpski project, doista i izjednačila s četništvom! Osim toga, tisuće četnika Draže Mihailovića potkraj Drugog svjetskog rata prešlo je u partizanske jedinice. Mnogi su pod Titovom zastavom poslije gazili i ubijali Hrvate, a zvijezda i kokarda ujedinjene palile su i ubijale po Hrvatskoj 1991. godine! Treba li nam snažnija i krvavija povijesna pouka? Može li razborit i normalan čovjek veličati jednog zločinca kao povijesnog velikana i držati ga za velikana antifašizma?"

Nama ne treba smetati čak ni to što Srbi donose zakone na osnovu lažnih tvrdnji. Pa svi znamo da je njima "laž najviše pomogla u povijesti". Treba nam smetati to što je ovaj isti Vuk Drašković, koji rehabilitira velikosrpske zločince, tražio uklanjanje spomen-ploče književniku Mili Budaku, a hrvatska vlada je to brže-bolje učinila.

Ne mislim da je Draža Mihailović bio fašist. Nije, kao ni Ante Pavelić. Ali nije istina da je Draža bio borac protiv fašizma. Nije ni Ante. I jedan i drugi su surađivali s njima. Ali Draža zbog imperijalističkih velikosrpskih interesa, a Ante zbog stvaranja neovisne države svome narodu. Interesantno je kako i državotvornim

Hrvatima smeta tvrdnja da Draža nije bio fašist. Tako se i u "Hrvatskom listu" od 23. prosinca 2004. to vidi iz pitanja postavljenom političkom tajniku Hrvatskog bloka. Benjamin Tolić to u svom odgovoru uopće ne spominje već, među ostalim, kaže:

"Tijanić je izvrijeđao Hrvate. Zastupao je ista stajališta koja je zastupao dok je bio Miloševićev ministar informiranja. Ponovio je tezu o podjednakoj srpskoj i hrvatskoj ratnoj krivnji. Srpsko-hrvatski rat protumačio je kao Miloševićevu i Tuđmanovu 'koreografiju'. U povijesnoj argumentaciji izjednačio je četničkog vojvodu Dražu Mihailovića i hrvatskog blaženika Alojzija Stepinca. Upitan pri kraju razgovora ne čini li mu se da Srbi ipak nešto duguju Hrvatima, beogradski je Aleksandar zagrebačkom Aleksandru odgovorio protupitanjem: 'Aleksandre, kako me ti, kao Srbin, to možeš pitati?'"

Mene fascinira ta činjenica da je nekome u Hrvatskoj uopće važno što je bio Draža Mihailović. Zar nama ne bi jedino trebalo biti važno to što je bio zločinac, što je predvodio organizaciju čiji su pripadnici napravili stravične zločine nad našim narodom u našoj državi. Da, zar nama ne bi trebalo biti najvažnije da je on ratni zločinac i to i prema našem narodu!

Tko je Talijanima predao Zadar po Mesiću i drugovima

Ali s ovakvim "hrvatskim" povjesničarima i političarima, ne čudi da u Hrvatskoj ne znaju razliku između Mihailovića i Pavelića. Njima je ostvarenje velikosrpskih interesa na račun hrvatskog naroda, dakle uz zločine Dražinih četnika nad Hrvatima u hrvatskoj državi, mali zločin. Pa su takve i kazne onim studentima. Oni su sitne ribe pa ih se može i kazniti, ali one krupne mogu nekažnjeno uspoređivati svog zločinca s jednim hrvatskim svecem na "hrvatskoj" televiziji! Borba za neovisnost hrvatskog naroda im je zločin! Naravno, to neće otvoreno reći. Npr. Tihomir Ladišić je emisiju "Otvoreno" 7. prosinca 2004. otvorio pitanjem kako to da je policija različito postupila u slučaju četnika na trgu bana Jelacica i domobrana u Zadru. Za Ladišića su, dakle, četnici i ustaše, Pavelić i Mihailović isti, a on kao pravednik brine se o tome da četnici nisu, eto, bili diskriminirani na račun domobrana. Pa mora se brinuti za ravnopravnost kad se ustaše nisu dosjetili klati po Srbiji, kao što su četnici po Hrvatskoj. a Teuta Babajko Popović i Zlatko Crnčec u "Novom listu" od 7. prosinca komentiraju: "Čudna je fasciniranost

ustašama dijela Zadrana. Taj je grad poglavnik prepustio Talijanima, ali neki Zadrani ipak s veseljem nose njegovu sliku i protive se da njegov doglavnik izgubi ulicu. I još pritom sebe smatraju hrvatskim nacionalistima. Bizarno." Isto ponavlja Ivo Horvat u "Vjesnikom" "Stajalištima" spominjući "predaju Dalmacije, znači i Zadra, Mussolinijevoj Italiji". Ako već nisu učili u školi mogli su se potruditi i pogledati Krležinu Enciklopediju i naučiti npr. da su Rapalskim ugovorom (12.XI.1920.) između voljene im Jugoslavije (tada još kraljevina SHS) i Italije pripali (prodani) Italiji Goricka-Gradiška, Trst i okolica, dio Kranjske, Istra bez dijela općine Kastav i otoka Krka, ZADAR i otoci Lastovo i Palagruža; ugovorom je podpalo pod Italiju oko 500.000 Hrvata i Slovenaca. Italija je sa svoje strane priznala **"jugoslavensko ujedinjenje i postojanje Kraljevine SHS"**, odnosno kako Rimski ugovori (27.I.1924.) o **"prijateljstvu i srdačnoj suradnji"** sadrže i Sporazum o Rijeci koja je pripala/prodana fašističkoj Italiji.

A Mesić, predsjednik ove države, stvorene i obranjene krvavim Domovinskim ratom, čudi se što se u Hrvatskoj ruši spomenik "onomu koji je zaslužan što danas imamo hrvatsku državu, dok u Zadru, primjerice", kako je rekao, "marširaju u ustaškim uniformama, uniformama onih koji su Zadar prodali". Tako se i drug predsjednik svrstava u one koji trebaju malo naučiti hrvatsku povijest, tj. i njemu moramo preporučiti da pogleda malo u Krležinu enciklopediju.

Valjda Mesić, Teuta, Zlatko i Ivo pripadaju našim "stručnjacima" koji vjeruju da je Trojni pakt bio između NDH, Njemačke i Japana, pa eto čelnik moćne države NDH Pavelić prepušta Zadar tamo nekom Musoliniju.

Tito je, po Mesiću, stvorio današnju Hrvatsku

Jasno je kako je sve to u funkciji opravdavanja ideologije onih koji još uvijek pjevaju "Po šumama i gorama". Možda su i napadi na Budaka i izjednačavanje Draže i Stepinca nešto nužno za približavanje današnjeg HDZ-a Račanovom SDP-u. Zbog sutrašnje velike koalicije. Možda nas zato Mesić uči kako smo dobili državu na temelju Ustava iz 1974, što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" komentira: "... kad aktualni hrvatski predsjednik Mesić kaže da mu je je čudno što se u Hrvatskoj ruši spomenik onome koji

je zaslužan za to što danas imamo hrvatsku državu, onda je to doista klasičan primjer povijesne manipulacije, krivotvorine i povijesne neistine. Mi, naime, po Titu nikada ne bismo imali državu i kako ne bismo imali nikakvih dilemma, Tito je sam eksplicitno rekao da će prije Sava teći uzvodno negoli će Hrvati dobiti državu. Sve što je radio bilo je protiv afirmacije hrvatske, a za afirmaciju jugoslavenske države (...) U Titovo vrijeme niste smjeli pjevati hrvatsku himnu naglas da bi nam danas Mesić pričao da je baš taj Tito zaslužan što imamo hrvatsku državu!"

Možda možemo opravdati Mesića. Znamo da je on zaboravio da su Crnogorci napali Dubrovnik pa je vjerojatno zaboravio i cijeli Domovinski rat.

A tko je bio taj koji je, kako kaže predsjednik, zaslužan što imamo hrvatsku državu? To je pitanje koje postavlja Mate Kovačević i odgovara na njega ("Fokus" od 31. prosinca 2004.): "Tko je bio Josip Broz Tito za kojim danas osim njegovih suseljanja javno nariču i pojedinci koji su za razliku od diktatora birani na demokratskim izborima, najbolje svjedoči činjenica kako je hrvatski narod od 1991. do 1995. godine morao iz svoje zemlje tjerati njegovu okupacijsku JNA. Isto su se i sadašnji jecaji za Brozom pretvorili u žal za vremenom u kojem je taj boljševički terorist u ime svoje samovlasti odobravao pokolje civila i ratnih zarobljenika, prijekim sudovima likvidirao pripadnike katoličkog svećenstva, a na montiranome procesu zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu sudio cijeloj Katoličkoj crkvi u Hrvata. Je li to žal za vremenom kad su tamnice u Staroj Gradišci, Lepoglavi, Zenici, Mitrovici i na Golome otoku bile popunjene političkim protivnicima komunističkog režima i jugoslavenske okupacije hrvatskih zemalja? Prema izvješćima stranih agencija, čini se da su zagovornici netransparentnoga guranja Hrvatske u EU u svojim reakcijama glede Brozove povijesne uloge ipak malo pretjerali. Kad se zanemari zločinačka uloga kumrovečkoga krvnika..."

Ali za Jelenu Lovrić, novinarku "Globusa", to je "kurbin pir dinamitaša u Kumrovcu". Jasno je da nekadašnjoj članici CK SKH na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije završetka Drugog svjetskog rata, dakle u miru, nije "kurbin pir". Iako su spomenik Brozu vjerojatno srušili sljedbenici partije u čijem je CK-u ona bila.

A kada se sjetimo da se još na HTV-u spominje kako je rušenje spomenika Brozu odmazda za skidanje slike generala Gotovine u Zadru, onda je posve jasno zašto je Mesiću Ustav iz 1974. stvorio hrvatsku državu. Gotovina mu s tim nema ništa. Zato ga, valjda, i proganjaju!

Spomenik Brozu i crna knjiga komunizma

I dok se u Srbiji donosi zakon o izjednačavanju četnika i partizana, dotle mi slušamo na "hrvatskoj" televiziji kako je i ustaško znakovlje - fašističko! Valjda ste fašisti ako surađujete s fašistima. A ako pokušaš ostvariti takvu suradnju pa je ne ostvariš – onda si antifašist. Kako to? Radi se o tzv. puču Lorković-Vokić u kolovožu 1944. Jelčić u svojoj knjizi piše (str. 142-143): "Dok su hrvatske oružane snage imale zapovijed da se ne suprotstavljaju eventualnoj invaziji zapadnih saveznika na hrvatsku jadransku obalu, dotle su Britancima "savezničke" partizanske jedinice imale suprotnu naredbu, da im se suprotstave svim snagama, pa je Tito čak i uspostavio kontakt s njemačkim generalom u Hrvatskoj Glaiseom von Horstenauom i ponudio mu savez u zajedničkom otporu Angloamerikancima. Nije li to krunski dokaz da britanski saveznici u redovima jugopartizana, prvo, nisu bili njihovi prirodni saveznici, i drugo, da oni, partizani, u biti nisu nikada ni bili nikakvi antifašisti i da im motiv nije bio nikakva oslobodilačka borba protiv fašizma i "njemačkog okupatora", nego jedino osvajanje vlasti. U ratnim vrtlozima, prepunim kontroverznim situacijama i obratima, osvojiti vlast u Jugoslaviji (i u Hrvatskoj), kao što ju je u vrtlozima Prvoga svjetskog rata osvojio Lenjin u Rusiji".

Ili je sve to samo "danak" komunističkoj prošlosti današnjih povjesničara i političara? Bilo kako bilo, ostaje žalosna činjenica da je ministrica pravosuđa tvrdila neistinito kako je Budak potpisnik rasnih zakona (dakle u množini). Valjda zbog te neistine nije već pokrenut postupak obnove procesa, već se nastavlja hajka na Budaka! Vjerojatno svatko ima svoj odgovor na pitanje: zašto je to tako? Možda im je hajka na Budaka trebala zbog navodnih reakcija na drugoj strani, kao na primjer dizanje Brozova spomenika u Kumrovcu? Problem je u tome što smo i do sada vidjeli kako su komunistički spomenici dizani u zrak uvijek kada je to odgovaralo – komunistima! To sugerira sam Račan kada, po poznatoj priči iz

komunističkih vremena o nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti, govori kako je to djelo "mračnih radikalno desničarskih snaga". Sam kaže da zna tko su počinitelji. Maleni je korak odatle pa do zaključka kako to može znati samo ako su spomenik srušili njegovi drugovi! A jasno je tko tu dobiva. Umjesto zabrane imamo obnavljanje spomenika. (To je značajno Augustinčićevo djelo pa ga treba obnoviti. A Augustinčić je izradio i bistu Ante Pavelića, koja je bila izložena na XXIII. venecijanskom bijenalu 1942. godine, a 1943. je bila na izložbi Hrvatske umjetnosti u Berlinu. Hoće li je onda kao Augustinčićevo remek djelo izložiti i danas?) A kada se obnavlja Titov spomenik ostat će mu i imena ulica, trgova. I sve ono što bi zakonom trebalo ukloniti! Tako osiguravaju da Hrvatska i dalje bude rob najzločinačkije ideologije u povijesti – komunističke. Prema *Crnoj knjizi komunizma* od strane komunista ubijeno je:

- u SSSR 20 milijuna ljudi,
- u Kini 65 milijuna ljudi,
- u Vijetnamu 1 milijun ljudi,
- u Sjevernoj Koreji 2 milijuna ljudi,
- u Kambodži 2 milijuna ljudi,
- u istočnoj Europi 1 milijun ljudi,
- u Latinskoj Americi 150.000 ljudi,
- u Africi 1,7 milijuna ljudi,
- u Afganistanu 1,5 milijuna ljudi.

To komentira i dr. Milan Vuković u knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske* (str. 71): "Ovi podaci upućuju na približnu brojku od sto milijuna ubijenih na prostoru kuda je prošao komunistički sustav! Vjerojatno je u ovim podacima Hrvatska uključena u takozvane zemlje istočne Europe, jer se je tako i službeno nazivala zajednička država Jugoslavija, pa je potrebno učiniti napor vlastitom maštom da bismo sami sebi predočili kakva je bila ta ogromna tragedija koja je decenijama obilježavala svjetsku povijest, a samim tim i hrvatsku povijest."

Izgleda da zbog zaštite partizanskih simbola imamo paradiranje onih četničkih. Tako Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše:

"Ali, kad sve te persone ("od Slavka Goldsteina do Vesne Pusić, od Puhovskog do Fumića i neizbježnog Kajina, a sve pod dirigentskom palicom OESS-a i dakako uvijek za Hrvatsku iskreno

zabrinutog britanskog veleposlanika", op. J.P.) uglavnom šute na činjenicu da se (i to ni više ni manje negoli po hrvatskom Podunavlju!) Hrvatskom šeću likovi sa šajkačama na glavi, s pištoljem za pasom, i s četničkom zastavom u rukama, i kada, nažalost, moramo konstatirati da javnost, mediji i oni što se nameću kao savjest hrvatskog društva ne tretiraju jednako četništvo i ustaštvo, a kamoli da bi se već jednom istinito valorizirao krvavi komunistički teror, onda je vrijeme da se konstatira da u mentalnom smislu zapravo živimo u Jugoslaviji! Iako je strijeljala Dražu Mihailovića, Titova Jugoslavija je ipak krajem rata dopustila da se dobar dio četnika presvuče u partizansku uniformu i taj ceh je plaćan pola stoljeća, da bi u najkrvavijoj formi stigao na naplatu 1991. godine...

Naime mi nemamo posla s ovim četničkim provokacijama zato jer Srbi imaju problema s Drugim svjetskim ratom. Mi imamo problema s tim provokacijama jer se dogodila masovna abolicija, jer je organiziran masovni povratak bez katarze koja prati sve poratne povratke, jer je napokon majčica Srbija i dan-danas zapravo na stajalištu da je sve ono što se događalo 1991. bilo s njihovog stajališta više-manje opravdano. Molim, samo nešto manje krvi i manje zvjerstava!

Ali u političkom smislu, u smislu velikosrpskog projekta, u smislu tretmana hrvatske države, u smislu povijesnog prava na Knin i okolicu, u smislu srpskog tumačenja partizanskog pokreta, i Srbija i dobar dio hrvatskih Srba nema mnogo povijesnih dilema. To vidimo po tome kako su doživjeli povratak šajkača i četničkih zastava po hrvatskim mjestima, to vidimo po tome kako su komentirali nove balvane, to vidimo po tome da i najviši politički predstavnici hrvatskih Srba drže da bi 'Bože pravde' bila sjajna njihova himna. 'Bože pravde' je srbijanska himna. To je himna države koja je jučer stavila znak jednakosti između partizana i četnika. Imamo li se mi pravo više čuditi? Ili je bolje pitanje imamo li se vremena čuditi?"

Doista, zašto bismo se i čudili. Pa i današnju Hrvatsku su neki stvarali pjevajući i "Juru i Bobana", a hrvatske branitelje su ubijali i protiv hrvatske se borili s kokardama i petokrakama. Pa zar nekoga treba čuditi što kokarde i petokrake mnogima u Hrvatskoj nisu problematično znakovlje? Pa lako je provjeriti i vidjeti da je

mnogima koji su digli svoj glas protiv spomen-ploče Mili Budaku još više smetao Hrvatski domovinski rat, generali, invalidi Domovinskog rata i svi branitelji!

"Ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

Ali vratimo se dr. Budaku. Primijetimo da je već sama usporedba s njim izuzetno nepovoljna za naše drugove. Predsjednik države je glavni svjedok optužbe na političkom sudištu u Haagu protiv hrvatskog generala! Lažno svjedoči i šalje krivotvorene transkripte da bi optužio vlastitu državu. I sve Hrvate iz BiH na tome sudištu! Danas nam je glavni stručnjak za ljudska prava svjedok optužbe u onim političkim procesima za koje se traži obnova postupka! A "zlodčina" Budak nije sam sudjelovao u nikakvom takvom pojedinačnom aktu.

Ili im sve to treba samo zato da ljudi ne bi sami sebi postavili jednostavno pitanje: Kako se nekome mogu oprostiti zločini zato što su bili antifašisti, a ne mogu onima koji su se borili za neovisnu državu – za slobodu svoga naroda? Ako si postave takvo pitanje vrlo brzo će znati i odgovor: Oni koji to rade samo se bore da ostvare svoje "ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com.

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

**Pismo hrvatskom uzniku
Nakon skandalozne političke presude Haaškoga suda protiv
hrvatskog naroda u BiH**

HAAŠKI SUD OSUDIO JE DARIA KORDIĆA JER JE "KRIV" ZA OPSTANAK HRVATA U BOSNI I HERCEGOVINI

Dragi brate Dario,
Poštovana obitelj Kordić,

I ove godine je došla Tvoja čestitka koja je moju obitelj i mene puno obradovala:

Den Haag, Došašće 2004. god.

Na dobro vam došao Božić i Sveto porođenje ISUSOVO!
Neprestance kličući GLORIA našem STVORITELJU i
SPASITELJU, iz srca i duše vam želim obilje Božje milosti, ljubavi,
nade, zdravlja, nadahnuća, KRISTOVOG svjetla, spokoja i veselja u
mladom 2005. ljetu Gospodnjem!

Velika HVALA za svu vašu darovanu ljubav, produhovljeno književno blago i vrijedne novčane poklone kojima doista razveseliste, osnažiste i okrijepiste moju obitelj i mene!

Voli vas i ljubi uvijek vaš brat

Dario Kordić

Što bih mogao ljepše napisati u svojoj čestitki nego uzvratiti i Tebi i Tvojim obitelji ove iste prelijepe riječi koje si nam napisao. Riječi kojima doista jesi okrijepio i osnažio i moju obitelj i mene, a vjerujem i sve one kojima si slične čestitke poslao i ove kao i prethodnih godina. A to nam doista treba. S velikom nadom čekali smo izricanje presude Tebi. I ja kao mnogi u Hrvatskoj nismo mogli spavati tu noć kada smo je čuli!

Nada umire posljednja

Kada su me za "Dnevni list" u Mostaru 23. listopada 2004. pitali: "Što očekujete od procesa protiv Darija Kordića?" počeo sam svoj odgovor riječima: "Što možemo očekivati kada znamo da se radi o političkom sudu." To nije tiskano u "Dnevnom listu", ali jest u "Novom hrvatskom slovu" 3. prosinca 2004., gdje se vidi da iz dotadašnjeg ponašanja tog suda nisam očekivao ništa dobrog. Ali, opet sam se nadao. Nada umire posljednja.

Doista živimo u jednom bordelu

Upravo u zadnje vrijeme taj "sud" i oni čiju politiku provode razobličuju se do kraja. Prvo je pojačan pritisak na generala Gotovinu i to u vrijeme kada je očito da je optužen na osnovu krivotvorenih transkripata koji su krivotvoreni i poslani iz Ureda predsjednika Mesića! To pokazuje da naslov moje knjige *Sramotan sud u Haagu* ne samo da je dobro pogođen, već pokazuje da se mora proširiti i na one koji vladaju ovim svijetom. Doista, živimo u svojevrsnom bordelu, kako sam u jednom tekstu nazvao sud u Haagu.

Svijet je takav kakav je, ali strašno je vidjeti da hrvatske vlasti ne samo što nisu pokušale slijediti ono što im je, u vrijeme kada je optužen Gotovina, poručio biskup Jezerinac, a to je da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu

sramota civiliziranog svijeta", već je ta optužnica napravljena zahvaljujući dokumentu krivotvorenom od tih istih hrvatskih vlasti. Sjetimo se da je i general Norac osuđen iako je glavni "dokazni" materijal bila krivotvorena kazeta. Također su je krivotvorili ljudi iz vlasti. Ni do dana današnjega nije pokrenut postupak da se ustanovi tko je krivotvoritelj!

Kordić – jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH

Nedavno sam u Koprivnici predstavio knjigu dr. Milana Vukovića *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./*. Tada sam rekao i ovo: "Komunistički politički sudovi nisu stvar prošlosti. Još gore se događa danas u tzv. civiliziranom svijetu. Sud u Haagu je nešto najsramočnije što je taj svijet stvorio. To potvrđuje i najnovija potvrda presude Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. 'Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim', kazao je 'Vjesniku' Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader je u 'Večernjem listu', 10. travnja 2004. odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini

logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH. A da i ne spomenemo da im u tom cilju falsificiranja povijesti služe i lažni transkripti današnjeg hrvatskog predsjednika!"

"Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata"

Ali sve¹ to što ja pokušavam reći vidim da Ti prelijepo kažeš u samo jednoj rečenici ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata."

Dragi brate Dario, sigurno ti je strašno vidjeti da danas mnogima u Hrvatskoj ne znači puno to što imaju takvog predsjednika, pa su i pored toga spremni glasovati za njega. Ne znači im ništa što na svojoj duši ima i ovih 25 godina zatvora dosuđenih Tebi. Nadaju se mrvicama s trpeze svjetskih moćnika, koji će im debelo naplatiti te mrvice. Ima li cijene ponos ovoga naroda koju im prodaju i svojom ravnodušnošću nad stravičnom kaznom koja je Tebi dosuđena? Zamisle li se ponekad nad Tvojim riječima koje si izrekao nakon presude? Ponovimo ih i ovdje:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu." Zaslužujemo li mi ovoliku Tvoju ljubav? Mnogi bi u Hrvatskoj željeli biti na Tvome mjestu. Mnogi bi voljeli umjesto Tebe nositi taj "maleni križ". Ali, bi li mi uspjeli biti

¹ Dio čestitke odavde do kraja publiciran je u "Hrvatskom listu" od 30. prosinca 2004. pod naslovom *Dragi brate Dario, potreseni smo Tvojom presudom, ali i ponosni jer si pokazao svjetskim moćnicima ponos i dostojanstvo!*

tako postojani u svome uvjerenju, hrabrosti i ljubavi kao što si Ti? Jasno je da je dragi Bog znao što čini kada je odabrao baš Tebe. Hvala mu na tome. Mi se možemo samo ponositi da među nama Hrvatima ima i takvih kao što si Ti.

Dario nije želio optužiti Tuđmana i Šuška

Kao što su bili i dr. Tuđman i Gojko Šušak. Moram priznati da me nisu iznenadile Venerine riječi o pokušaju Suda da lažno optužiš njih dvojicu ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Ne će nam izbrisati iz sjećanja ni Tuđmana ni Šuška ni tebe Dario!

Nedavno sam na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde*, koju sam napisao zajedno s akademikom Dubravkom Jelčićem, rekao: "Znamo kako (..) prolaze i obitelj Tuđman, i hrvatski branitelji, generali. Meni se čini da je najstrašnije, čak strašnije i od zločina zvanog "Haag" to što se čini s ratnim ministrom obrane, s Gojkom Šuškom. Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Kad izbrišu njega, moći će izbrisati i Tuđmana i hrvatsku državu, a time i svaku pomisao na slobodu hrvatskog naroda!" A uvjeren sam da neće uspjeti u tome. Neće izbrisati iz naših sjećanja ni Šuška, ni Tuđmana. A ni Tebe!

Oprostiti nam i poneku našu slabost

Moraš nam i oprostiti poneku našu slabost. Pa i zbog one neprospavane noći kada smo čuli presudu Tebi. I na nas se mogu primijeniti Venerine riječi: "Ako je jučer moj muž bio stijena, ja se tako nisam osjećala. To je bio najteži trenutak u mom životu jer tu

su u mojim suzama bile i suze naše djece, suze Darijevih sestara te naših vjernih prijatelja koji su mi cijelo vrijeme bili potpora. Tuga i mrak su mi obuhvatili dušu, ali i vjeru, nadu i ljubav svih koji su bili ovih dana uz nas, koji su mi s različitih strana svijeta slali SMS poruke i brzojave, te potpora onih koji su u molitvi bili s nama, znak da i u boli mnogi ljudi sudjeluju s našom obitelji. Zato se zahvaljujem svim tim Šimunima koji su mu poručili da ne poklekne pod tim teškim križem koga će s radošću nastaviti nositi za svoju obitelj i svoj narod. Naš sin Vladimir te Darijev brat Davor, koji su bili nazočni tim teškim trenucima, shvatili su koliko im je otac i brat velik čovjek jer nije prihvatio nikakve nagodbe, nije htio izaći prokazujući i izdajući druge, već je hrabro uzeo i njihove križeve. Naša djeca, Vladimir, Marija i Elizabeta, moći će s ponosom i bez srama reći da im je tata Dario Kordić."

Dario, hvala Ti

Dragi brate Dario! Pokazao si svjetskim moćnicima da postoje još Hrvata koji imaju svoj ponos i dostojanstvo. Dok ima takvih, njima je jasno da neće uspjeti u rashrvačivanju Hrvatske! Uz Tvoje riječi i nama u Domovini i diljem svijeta, kojima ponos još nešto znači, lakše je živjeti. Zato oni nisu Tebe osudili. Samo su te stavili uz bok Tuđmanu i Šušku. A za tako nešto sigurno je svaka žrtva premalena. Pa i Tvoje mučeništvo, koje Ti ne doživljavaš tako, nama je samo na ponos i divljenje.

Voli Te i ljubi uvijek Tvoj brat

Akademik Josip Pečarić
s obitelji

Zagreb, 24. 12. 2004.

"Novo hrvatsko slovo", 7. siječnja 2005.

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011. i J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE
DR. FRANJO TUĐMAN U SUDSKIM
DOSJEIMA
/11. SIJEČNJA 1972. – 10. LIPNJA 1990./

Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./ deveta je knjiga dr. Milana Vukovića. Već prva rečenica u knjizi kaže nam sve: "Procesi protiv dr. Tuđmana isključivo su vođeni zbog njegovog stručnog, znanstvenog i političkog nastojanja na potrebi ostvarenja prava hrvatskog naroda na samostalnu hrvatsku državu." I doista, dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvorio je državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika. Cijeli njegov život je bio takav da je to omogućio: borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmlađi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povijesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje države, pobjeda u Domovinskom ratu. Sve to je jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja o kojem govori i dr. Vuković - neovisne države hrvatskog naroda! To dr. Vuković posebno ističe i na taj način što je na poledini knjige izdvojena jedna Tuđmanova rečenica iz 1977. godine, iz knjige *Usudbene povjestice*, str. 318.: "Što se tiče krajnjeg cilja svekolike hrvatske djelatnosti danas više ne može i ne smije biti nikakve dileme: na temelju povijesno sačuvane i u najnovije doba opet dokazane nacionalne samobitnosti, a u skladu s kretanjem suvremenog čovječanstva – hrvatski narod zahtjeva punu suverenost i samostalnost, koju ni jedan narod još nije postigao bez vlastite državnosti i bez toga da kao subjekt bude uključen u međunarodni poredak sukladno svojim i ničijim drugim probitcima."

Dr. Vuković nam ovom knjigom baca posebno svijetlo na značaj koji u gore spomenutom nizu ima njegov "izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povijesnom institutu, zatvor i povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom". Svi znamo da je dr.

Tuđman bio žrtva dva montirana procesa. Prvi je uslijedio poslije Hrvatskog proljeća kada je 11. siječnja 1972. uhapšen zajedno s Veselicom, Đodanom, Šošićem, Gotovcem, Pavletićem i drugima. Taj prvi proces protiv dr. Tuđmana je u biti proces protiv Tuđmana znanstvenika, pa je dominantno mjesto zauzimao njegov znanstveni rad. Tako Tuđman "u prvi plan svoje obrane ističe one mračne snage koje njemu, kao znanstveniku i povjesničaru, ne žele oduzeti samo riječ, nego mu, na ovakav način, žele oduzeti i život. Zato u ispitivanju kaže kako nema nikakve veze s onim za što ga se tereti i sve je to pokušaj da bi mu se onemogućilo bavljenje znanstvenim radom, u kojem se, naglašava, bori 'za povijesnu istinu'".

Bez "hrvatske neprijateljske emigracije" nije mogao proći ni taj prvi proces. Tako "na ročištu održanom 20. ožujka 1972. godine postavljeno je najsmješnije pitanje u svezi s dobivanjem nagrade prigodom jubileja 'Hrvatske revije' za knjigu *Velike ideje i mali narodi*", a u travnju i svibnju je odgovarajući na pitanje zašto se susreo s Bogdanom Radicom (u optužnici se spominju i drugi ugledni Hrvati u iseljeništvu kao npr. Mato Meštrović, George Prpić ili dr. Jere Jareb) rekao i ovo: "Za razliku od mene, Slovenci i Srbi imaju normalne kontakte sa svojim. Dapače, pod etiketom 'Srpska vina sa Visa naša se vina plasiraju jer nitko ne smije napisati: 'Hrvatska vina'."

Dr. Milan Vuković je kao odvjetnik sudjelovao u nekima od najpoznatijih političkih procesa na komunističkim političkim sudištima, a danas je sudac Ustavnog suda i bivši predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Dakle, očito nitko nije toliko kompetentan kao on, pa je itekako značajno njegovo mišljenje o takvim procesima kakvi su bili ovi dr. Tuđmanu. Tako nas on na str. 19. upozorava kako su slični "procesu u svim tadašnjim komunističkim zemljama imali zajedničku crtu političkih procesa jer im je objekt zaštite bio komunistički sustav državnog uređenja. U nas, u Hrvatskoj, i u ovom procesu protiv dr. Tuđmana, zaštita je komunističkog sustava sekundarni objekt, a primarni je objekt zaštite neprirodna zajednica zvana Jugoslavija, suprotstavljena težnji za Hrvatskom kao samostalnom državom, te dominacija i utjecaj velikosrpskoga imperijalizma nad SR Hrvatskom, hrvatskim narodom, bez obzira na to u kojem se obliku on javlja: zaštita 'bratstva i jedinstva', zaštita 'ustavnog poretka' ili jednakosti građana

samoupravljača. Prema tome, iz ovoga procesa jasno proizlazi sadržajna specifičnost političkih procesa u Hrvatskoj u usporedbi s drugim komunističkim zemljama i drugim republikama u bivšoj Jugoslaviji. Ti procesi u Hrvatskoj odraz su dvostruke podčinjenosti: najprije nacionalne, a tek onda ideološke, komunističke".

Drugi susret dr. Tuđmana sa "sudskim mučilištem u komunističkim vremenima" počeo je 1980 godine. On (str. 28) "svjestan kako će o svakoj njegovoj riječi suditi drugi u vrijeme za koje je vjerovao da će doći i da će Hrvati imati svoju samostalnu Hrvatsku, on u ispitivanju naglašava: priznajem djelo, ali ne i krivnju! Nikada ne piše 'molbe za pomilovanje', ali inzistira na izvanrednim pravnim sredstvima: preispitivanju sudskih odluka i traženju izvanrednog ublažavanja izrečene kazne zbog svojih osobnih razloga, bilo zdravstvenih ili obiteljskih. I ništa više".

Dr. Vuković konstatira (str. 29): "U cijelom drugom procesu protiv dr. Tuđmana protežu se (bilo kao motiv obrane ili kao glavni prigovor zbog stanja u kojemu se nalazi hrvatski narod) dva temeljna pitanja na koja se mora odgovoriti:

- a) nacionalna suverenost velikih, malih i najmanjih naroda;
- b) integracija na priznanju nacionalnih sloboda svih naroda, a ne nadnacionalnim integracijama".

Znamo da se predsjedniku Tuđmanu i danas mrtvome sudi na političkom sudištu u Haagu. A sudi mu se iz ovih istih razloga zbog kojih mu se sudilo tih osamdesetih godina u komunističkoj Jugoslaviji!

Naravno, i na ovom drugom suđenju problem je u "hrvatskoj neprijateljskoj emigraciji", tj. sudi mu se zbog intervjua danih "Hrvatskoj reviji", br. 1. iz ožujka 1978., "Otporu" iz 1978. i "Hrvatskoj državi" br. 279., iz kolovoza 1978., ali nadalje i zbog njegova inzistiranja na povijesnim istinama. Sudi mu se zato što je protiv kolektivne krivnje Hrvata i za utvrđivanja stvarnog broja Jasenovačkih žrtava. Tako u pismu dr. Dragosavcu od 30. srpnja 1981. kaže (str. 36): "Ako oni što prebrojavaju žrtve da bi ih umanjili, spadaju među nacionalističko-šovinističke mračnjake, fašistoidne elemente i kontrarevoluciju, kamo spadaju oni što te zločine u Hrvatskoj prikazuju u tako monstruoznoj hiperbolici da bi ih uvećali do srazmjera većih i od onih 'najvećih' u Drugom svjetskom ratu, u nacističkoj Njemačkoj!?"

Inače, na tom procesu Tuđmanu se sudilo zato što je umjesto brojke od 700.000 žrtava u Jasenovcu govorio o 60.000. Međutim, Tuđman je znao da znanost znači i preispitivanje poznatog. Tako je u kasnijim istraživanjima korigirao te svoje spoznaje. Tako dr. Milan Bulajić u svojoj knjizi *Tuđmanov Jasenovački mit* piše kako je dr. Tuđman spominjao brojku sa popisa iz 1964, dakle 49.874, pa od 30.000 do 40.000 (str. 47, 48, 116); 28.000 na str. 181, da bi najviše puta spomenuo Tuđmanovu tvrdnju od 20.000 žrtava (str. 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201). Jasno da i Bulajić, kao i sljedbenici jugokomunističke historiografije koja i danas prevladava u Hrvatskoj, takva istraživanja nazivaju revizionizmom, kao da ne znaju da znanost i jest revizija poznatog, da nove spoznaje itekako utječu na mijenjanje onoga što je do tada vrijedilo kao nepobitna istina.

Jasno je da je stoga dr. Tuđman napadan kao povjesničar do današnjih dana upravo zato što je njegovo povijesno istraživanje bilo jedno od najznačajnijih karika u njegovoj borbi za stvaranje hrvatske države! Napadana je i napada se do današnjih dana njegova suradnja s Hrvatima izvan domovine, tj. ideja o pomirbi. Treba li samo spomenuti kako je upravo zbog toga stalna meta njihovih napada bio i veliki ministar obrane Gojko Šušak? Naravno, napada se svaka karika u onom gore spomenutom nizu koji je bio presudan za stvaranje hrvatske države upravo od onih koji je nisu željeli i ne žele je ni dandanas!

A, kako sam već primijetio, komunistički politički sudovi nisu stvar prošlosti. Još gore se događa danas u tzv. civiliziranom svijetu. Sud u Haagu je nešto najsramotnije što je taj svijet stvorio. To potvrđuje i najnovija potvrda presude Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. "Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen

krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim", kazao je "Vjesniku" Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimanski-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader je u "Večernjem listu", 10. travnja 2004. odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH. A da i ne spomenemo da im u tom cilju falsificiranja povijesti služe i lažni transkripti današnjeg hrvatskog predsjednika!

Naravno, opet je najveći krivac dr. Franjo Tuđman, pa se sada govori o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije kojoj je on bio na čelu. Sve to kao i sadašnja situacija u kojoj se vjeruje da će hrvatski narod izabrati ponovo predsjednika koji je bio glavni kreator u tom iskrivljavanju povijesti, pokazuju koliko su Tuđmanove riječi iz glavne rasprave 17. veljače 1981. aktualne i danas: "Sve te činjenice nedvojbeno skreću pozornost na to kako je u hrvatskom nacionalnom biću nastalo stanje oslabljene vitalnosti, ali i uzburkane zdvojnosti... Moje je duboko uvjerenje da se isto tako, kao čovjek pojedinac, i cijeli narod može pokrenuti iz takvoga kriznog stanja

letargije i hirovite zdvojnosti jedino dosljednim uklanjanjem svih uzroka što su doveli do toga, te sustavnim stvaranjem uvjeta da se vrati vjera u mogućnost afirmacije vlastite volje, u svrhovitost naprezanja svih svojih stvaralačkih sila radi oživotvorenja svojih ciljeva i osiguranja ljudskog i nacionalnog dostojanstva u vlastitoj domovini..."

Neka nam te njegove riječi budu vodilje i danas! Danas kada se u Hrvatskoj pokušava provesti tzv. detuđmanizacija. Knjige kakva je ova dr. Vukovića pokazuju da im to neće uspjeti. Pokazuju koliko je bio u pravu predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić kada je rekao: "Tuđman je bio i ostat će, kad povijesni propuh odnese moljce detuđmanizacije, dovjekni junak Hrvatske i Domovinskog rata!"

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

Milan Vuković, dr. iur.

sudac Ustavnog Suda Republike Hrvatske

IZDVOJENO MIŠLJENJE

Na temelju članka 27. stavka 4. i 5. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, te članaka 50. i 51. Poslovnika Ustavnog suda Republike Hrvatske, dajem

IZDVOJENO MIŠLJENJE

uz Rješenje broj: U-III-3849/2006. od 19. prosinca 2006. godine

Protivim se rješenju i obrazloženju Rješenja broj: U-III-3849/2006 od 19. prosinca 2006. Smatram predmetno Rješenje pogrešnim jer njime nije odgovoreno na navode podnositelja ustavne tužbe B. G. da su mu pobijanim rješenjima povrijeđena ustavna prava na slobodu predviđena člankom 22. Ustava Republike Hrvatske, kao i prava predviđena odredbama članka 5. stavka 1.

Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda Vijeća Europe, i to iz sljedećih razloga.

Nesporno je da je protiv podnositelja ustavne tužbe pokrenut kazneni postupak rješenjem o provođenju istrage Kio-I-RZ-1/06.

Dana 23. listopada 2006. istražni sudac je donio rješenje o pritvoru temeljem odredbi članka 102. stavka 1. točke 2. ZKP-a.

Naknadno je 13. studenoga 2006. istražni sudac donio i rješenje pod istim brojem kojim određuje pritvor i zbog razloga navedenih u članku 102. stavku 1. točki 4., bez navođenja vremena trajanja pritvora po toj osnovi.

Treće rješenje pod istim brojem Kio-I-RZ-1/06, istražni sudac je donio 24. studenoga 2006., kojim je produžio pritvor podnositelju ustavne tužbe za daljnji mjesec dana, to jest do 26. prosinca 2006. godine. Vanraspravno vijeće Županijskog suda u Zagrebu, odbilo je žalbe podnositelja ustavne tužbe protiv rješenja od 23. listopada 2006. i protiv rješenja od 13. studenoga 2006., pa je podnositelj ustavne tužbe uložio žalbu i protiv rješenja od 24. studenoga 2006., ali je žalbeno Vijeće Županijskog suda i tu žalbu podnositelja ustavne tužbe odbilo rješenjem IX-II-Kv-791/06-2 od 29. studenoga 2006. U tom trenutku, 30. studenoga 2006., podnositelj podnosi ustavnu tužbu Ustavnom sudu radi povrede ustavnih prava garantiranih člancima 22., 26. i 28. Ustava Republike Hrvatske, u svezi članka 140. Ustava.

Međutim, dana 2. prosinca Županijski sud u Zagrebu, istražni sudac, po službenoj dužnosti, temeljem odredbi članka 199. stavka 1. ZKP-a donosi rješenje o PREKIDU ISTRAGE, te temeljem članka 104. stavaka 1. i 2. ZKP-a UKIDA PRITVOR protiv podnositelja ustavne tužbe i pušta ga na slobodu.

Budući u ovom predmetu ima nevjerojatno mnogo začuđujućih situacija, od samog naziva navodnog počinjenog kaznenog djela do ovako "žurnih rješenja".

Županijski sud u Zagrebu je odmah Rješenjem IX-II-Kv-808/06 UKINUO to rješenje i "predmet uputio istražnom sudu na ponovno odlučivanje".

Drugostupanjski sud u ukidnom rješenju tvrdi: "Kako dakle, razlozi za prekid istrage slijedom navedenog za sada nisu utvrđeni s potrebnom sigurnošću niti su vještaci svoj zaključak sa dovoljno razloga potkrijepili, to je činjenično stanje za sada nepotpuno, a time

i pogrešno utvrđeno u pogledu odluke istražnog suca za prekid istrage. Iz ovih razloga je valjalo ukinuti rješenje istražnog suca o prekidu istrage."

Iako se u rješenju istražnog suca ne navodi ime nekog drugog okrivljenika, u rješenju Županijskog suda se ističe ime, navodno drugo okrivljenog, K. F., koji, očito, nije u pritvoru i, vjerojatno, brani se sa slobode.

Kako i na koji način Ustavni sud dolazi do zaključka u obrazloženju odbacivanja ustavne tužbe tvrdnjom: "Budući da je podnositelju ukinut pritvor određen rješenjem pobijanim u ovom ustavnosudskom postupku, ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari", nije detaljnije obrazloženo.

Naime, Ustavni sud je na B sjednici Suda održanoj dana 19. prosinca, donio svoju odluku iako, očito, ne postoji nikakva odluka o "ukidanju pritvora" koja bi bila na pravnoj snazi! Mislim da je Ustavni sud trebao uvažiti sve okolnosti slučaja, ocijeniti ih od dana određivanja pritvora podnositelju ustavne tužbe do njezinog rješavanja, to jest do 19. prosinca 2006. godine.

Na ovaj način, uzimajući točnim navod Županijskog suda u rješenju Kv-808/06-2, da je u istom postupku, kao drugookrivljeni, K. F. na slobodi i da se brani sa slobode, opravdano se postavlja pitanje jednakopravnog položaja suokrivljenih u slučaju kad su, kako bi proizlazilo iz spisa optuženi za isto kazneno djelo? Zanimljivo je da Ustavni sud o tome ni riječi nije kazao!

Smatram potrebnim istaknuti, obzirom na stvarne činjenice, da je srpsko-crnogorskom agresijom i agresijom bivše JNA-e, izazvan rat s ciljem srpskog osvajanja hrvatskih prostora do zapadne granične linije "Velike Srbije" na crti: Virovitica-Karlovac-Gospić-Karlobag.

Nesporno je da Povelja Ujedinjenih naroda daje pravo napadnutoj zemlji da se brani, dakle pravo na individualnu i kolektivnu samoobranu. Razgraničenje pojma između "ratnog zločina" i "zločina počinjenog u obrani" vrlo je bitna i u svakom slučaju je potrebno izvršiti jasnu distinkciju uz podkrijepu s činjenicama.

Suglasno odredbama članka 187. ZKP-a, u svakom slučaju prije donošenja rješenja o pokretanju istrage, određivanju pritvora i svih

daljnjih radnji, sud je trebao jasno odgovoriti da li se, u ovom slučaju, radi: o klasičnom kaznenom djelu koje se dogodilo za vrijeme rata ili se radi o "specijalnom kaznenom djelu ratnog zločina". Pravila međunarodnog ratnog prava primjenjuju se u oružanom sukobu međunarodnog karaktera, bez obzira ima li takav sukob formalno obilježje rata, to jest je li rat objavljen. Točno je, naš Kazneni zakon, u glavi XII: Kaznena djela protiv vrijednosti zaštićenih međunarodnim pravom, inkriminira: zločin protiv mira (agresivni rat), zločin protiv čovječnosti - genocid - zločin protiv ranjenika, zarobljenika itd., ali Hrvatska tu nije bila agresor, i zato smatram da stajalište Saborske Deklaracije o suradnji sa Haaškim sudom (koja želi neke stvari razjasniti, označiti, očitovati) nije mogla biti izvorom ocjenjivanja, raznih događaja u svezi s obranom, kvalifikacijom ratnog zločina. Naime kad se u dijelu koji nosi naziv "konkretna mjera", Deklaracijom Sabora o suradnji sa Haaškim sudom od 14. travnja 2000., pod točkom 1. predviđa: "Intenzivirati aktivnosti hrvatskih pravosudnih tijela u procesuiranju otkrivenih ratnih zločina", a u točki 2. se traži: "Ubrzati rad na otkrivanju ratnih zločina i njihovih počinitelja te na prikupljanju dokaza, ne čekajući za to poticaj od Međunarodnog kaznenog suda", očito proizlazi da se pobijanim rješenjima o određivanju pritvora, u konkretnom slučaju, radi isključivo zbog same kvalifikacije, koju je podnositelj kaznene prijave upotrijebio, a nikako zbog posebno teških okolnosti, navodnog kaznenog djela, okolnosti koje bi odstupale od uobičajenih posljedica u obrani od agresora i koje bi tražile određivanje pritvora.

Sve ove razloge je trebao provjeriti i prvostupanjski i drugostupanjski sud, jer prema odredbama članka 5. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, pritvor koji bi bio u skladu sa zakonom predviđa se onda ako postoji presuda nadležnog suda, što, u nekom smislu riječi, odgovara razlozima navedenim u članku 102. stavku 4. ZKP-a.

Ustavni sud u Rješenju broj: U-III-3849/2006 od 19. prosinca 2006., nije ulazio u ispitivanje opstojnosti pravno relevantnih razloga za određivanje pritvora uopće, iako je pravo na slobodu temeljno ljudsko pravo, kako to Ustav u članku 22., propisuje: "Čovjekova je sloboda (...) nepovrediva. Nikome se ne smije oduzeti

(...) sloboda, osim kada je to određeno zakonom, o čemu odlučuje sud".

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže: "ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

U tom kontekstu smatram da je izglasavanje Odluke broj: U-III-3849/2006 od 19. prosinca 2006., kojom se iz čisto formalnih razloga, bez upuštanje u bit sadržaja ustavne tužbe, ustavna tužba B. G. zbog određivanja pritvora protiv njega zbog navedenog utjecaja

na svjedoke, kasnije i zbog odredbi članka 102. stavka 1. točke 4., odbacuje, bila protuustavna i nisam je mogao podržati. Mislim da je trebalo ustavnu tužbu usvojiti i ukinuti sva rješenja o pritvoru koji je određivan bez ikakvog utemeljenja. Mislim da se je ovom Odlukom Ustavni sud stavio u dimenziju koja upućuje na pojam pravne prenapregnutosti između formalno pravnog odlučivanja i logike stvarnog štíćenja ustavnog prava na slobodu i presumpcije nevinosti, odnosno, da je Ustavni sud prihvatio logiku nekog formalizma koji nije svojstven stvarnom sadržaju ustavnih prava zaštitu kojih, podnositelj ustavne tužbe, traži.

Prema tome, imajući u vidu slovo i duh međunarodnog prava, branitelji napadnute države koji se brane u granicama svoje države, ukoliko na štetu svojih sugrađana učine kakav zločin, to se po međunarodnom pravu ne može kvalificirati kao ratni zločin, već kao zločin u ratu, to jest, klasični zločin koji je počinjen za vrijeme rata.

Zauzimajući, eventualno, drukčije stajalište, dovodi se u pitanje odnos prema Deklaraciji o domovinskom ratu te odnos prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iznijetom u Izvješću od 10. listopada 2002. godine ("Narodne novine", broj 133/2002).

S obzirom na okolnosti slučaja, neophodno je bilo ustavnu tužbu usvojiti.

Iz svih tih razloga nisam mogao dati svoj glas Odluci broj: U-III-3849/2006 i zato sam izdvojio svoje mišljenje koje na ovaj način obrazlažem.

Zagreb, 22. prosinca 2006.

«Narodne novine», 20. 19. veljače 2007.

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015

CRNO-CRVENI DVOBOJ AKADEMIKA

PARALELNI INTERVJU: JOSIP PEČARIĆ I VLATKO SILOBRČIĆ² REDOVITI ČLANOVI HAZU-a

Pečarić: Akademici ljevičari htjeli bi da smo i dalje JAZU
Silobrčić: Većina akademika zadrži su desničari i poslušnici

Razgovarala: **MIRJANA DUGANDŽIJA**

Nema mira među academicima! koliko god politički i svjetonazorno bili šarolikih uvjerenja, svaki izazov nepogrešivo ih podijeli na – «lijeve» i «desne» (te šutljivu većinu, naravno). Prošlotjedno anonimno pismo članovima, u kojem se nemilo vrijeđa i optužuje predsjednik Milan Moguš, najnoviji je skandal koji je potresao društvo hrvatskih besmrtnika. A nedavno, «desni» su pledirali za puštanje Glavaša iz pritvora, «lijevi» – možda bi ih točnije bilo zvati liberalima – im se nisu pridružili; «desni» su pozvali na bojkot predavanja predsjednika Mesića u HAZU, lijevi su se organizirali da ga «podrže». Nešto prije toga, akademici nisu izabrali Miroslava Radmana u svoje redovito članstvo, pa su «lijevi» time bili konsternirani, «desni» su to smatrali normalnim. A i jedni i drugi zamjeraju predsjedniku Milanu Mogušu na «konformizmu...»

Kako je Milan Moguš predsjednik HAZU-a već u drugom mandatu, upravo smo njega zamolili za sudjelovanje u Globusovu «paralelnom» intervjuu. Kako nam je priopćila njegova tajnica, na intervju je pristao, ali, na žalost, smatrao je da «-član» Vlatko Silobrčić nema u HAZU isti rang kao on, predsjednik, što paralelni intervju čini nemogućim. Tako smo se

² U «Globusu» od 5 siječnja 2007. objavljen je razgovor i s akademikom Josipom Pečarićem. Bez pristanka intervju s Pečarićem je skraćen. Ovdje je dan cijeli razgovor, a s boldom i italicom označeni su dijelovi koji su ispušteni.

obratili jednom od najagilnijih članova Akademijine «desnice», Josipu Pečariću, između ostaloga i autoru knjige «Kako su rušili HAZU?».

Hazu se dijeli, već duže vrijeme, na “lijeve” i “desne”, kako se ponekad pokušava opisati taj sukob. Biste li ga i vi tako opisali? Slažete li se s tim?

*- Nedavno je i „Večernji list” izvršio takvu podjelu pa su me svrstali u „desne”. Neki akademici su nezadovoljni jer ih nisu stavili s nama. To je i prirodno, jer u Hrvatskoj „biti desno” znači „voljeti Hrvatsku” odnosno „voljeti hrvatski narod”. Istina, u svijetu se pod „biti desno” podrazumijeva „biti konzervativan”. Vjerojatno znate za onu izreku: Ako s 20 godina nisi socijalist, nemaš srca, a ako s 40 nisi konzervativac, nemaš razuma. **A nije loše imati razuma, zar ne?** Zato se ipak ne bih složio sa takvom podjelom u Akademiji. I među „ljevičarima” ima onih koji nisu zaljubljeni u Srboslaviju, odnosno onih koji imaju razuma. Ali ima i onih drugih. Tako je nedavno jedan kolega u „Jutarnjem listu” od 13. prosinca za pismo koje nije vidio niti je znao tko su mu autori, tvrdio da su ga napisali ultranacionalisti. Valjda po onom „milicijskom” izvješću o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti”!*

Kamo bi Akademiju odveli “ljevičari” - da mogu?

*- U HAZU ne vlada političko jednomylje, **već su zastupljena različita gledišta**. To nije slabost akademije koju treba ispraviti, **već jedna od demokratskih vrijednosti**. Međutim, među tzv. ljevičarima sigurno ima onih koji još uvijek sanjaju povratak JAZU. Dojam je da su ti i najeksponiraniji.*

Smatrate li da akademija treba politički djelovati, izjašnjavati se oko pojedinih političkih pitanja, statusa osoba pisati peticije... Izražavaju li vaše akcije, poziv na bojkot Mesićeva predavanja, angažman oko Glavaša, mišljenje većine akademika?

*- Teško je znati mišljenje većine akademika, ako im ne date priliku da ga iznesu. Na primjer, poziv na bojkot Mesića Uprava Akademije **uopće** nije poslala academicima, a on im je na početku predavanja rekao: „Niste me bojkotirali, čak nema ni mjesta.” Ukupno je oko 150 akademika, a „predavanje” je bilo u dvorani sa 100 sjedala i bilo*

je puno neakademika u publici. Akademija treba, kao i Crkva, govoriti o stanju u društvu. Ako to ne radi ona, dobro je da to čine akademici. *Recimo, upravo događanja oko Glavaša pokazuju tu krizu hrvatskog društva. Usporedimo „Apel” s čuvenim Zolinim pismom „Optužujem”. Otvorena je hajka na potpisnike “Apela”. Ni Zola im više nije dobar, zar ne?*

Zašto ste pozvali na ignoriranje predsjednika Mesića?

- On nije kompetentan držati predavanje u Akademiji. Ni procedura nije poštovana: niti je o tome bilo riječi na Predsjedništvu, a izgleda ni u odgovarajućem razredu. **Kao osoba**, predsjednik Mesić je izvrstan primjer čovjeka koji je bio nedosljedan upravo na pitanjima o kojima je želio nas nešto “naučiti”. Osim toga, spomenuli smo i njegova više nego upitna i nevjerodostojna svjedočenja u Haagu, neovlašteno slanje transkripata, kao i to da je iz njegova Ureda poslan transkript sa sastanka vojnog vrha uoči «Oluje», a koji je prema svjedočanstvima sudionika netočan. *A taj transkript poslužio je Tužiteljstvu za osudu cijelog državnog i vojnog vrha i same operacije oslobađanja hrvatskih okupiranih područja, za «zločinački pothvat zločinačke organizacije».*

Zašto ste pokrenuli peticiju za Glavaša?

- Ako *su točna mišljenja* da je to spasilo Glavašev život, to je nešto najvrjednije što sam učinio u životu. *Bila je očita želja „struktura” i mnogih medija da Glavaš umre.* Naš „Apel” je pomogao ljudima kojima „savjest” nije eutanazirana da omoguće njegovo puštanje iz pritvora. Međutim, odmah potom počinje nova hajka. Pozivaju se na pravnu državu. Nije im važan život čovjeka. Žele smrt čovjeka koji je među najzaslužnijima za stvaranje države. *Da, za pravnu državu se bore do posljednjeg (državotvornog) Hrvata.*

To zna biti i tragikomično. Tako naslovna stranica «Večernjeg lista» od 5. 12. 2006. donosi Mesićevu poruku biskupima i akademikima potpisnicima „Apela”: «Želite kaos, a ne pravnu državu». Odmah ispod naslova nalazi se i njegova izjava: «Svatko osumnjičen, pa i Glavaš, dužan je pojaviti se na sudu.» Dakle, pustimo Glavaša da umre, da bi se mogao pojaviti na sudu.

Nekoliko dana poslije u „Slobodnoj Dalmaciji” Mesić govori kako je Margareth Thatcher pustila umrijeti irske zatvorenike koji su štrajkali glađu. Premijerka Velike Britanije je pustila umrijeti

osuđenike koji su se borili za odvajanje Sjeverne Irske. Mesić bi pustio umrijeti (i to u pritvoru!) Glavaša koji se borio za “odvajanje” Hrvatske. ***Pa čiji je predsjednik g. Mesić? Jugoslavije, Zapadnog Balkana ili ...?***

Zapravo, cijela ta hajka, je atak na pravnu državu. To pokazuje i odluka Ustavnog suda u kojoj se, osim časnog izuzetka dr. Milana Vukovića, sutci nisu ni osvrnuli na činjenicu, na koju smo i mi upozorili, da „se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica”.

To je dovelo do toga da je Glavašev život još uvijek u opasnosti. Koristim se ovom prigodom zamoliti g. Glavaša da učini sve za svoj oporavak. Da im ne dozvoli da uspiju u tom pokušaju da ga ubiju.

Zašto Akademija nije, još od Supekova odlaska, uspjela dobiti “lijevo” čelništvo?

- Zar logika ne bi trebala biti: poslije „lijevog”, „umjerenih” na redu bi trebalo biti „desno” čelništvo?

Anonimno pismo nema smisla komentirati, ima ga smisla spomenuti samo utoliko što se u njemu upozorava na neke već izražene probleme – prije svega zastarjeli način rada. Biste li ga vi ocijenili zastarjelim? Zna li o kakvih je 20 milijuna kuna riječ?

- Vjerojatno je autor zamijenio brojku s 40 milijuna kuna koju je država dala za obnovu zgrade privatnog instituta u Splitu. No, znakovito je to što je medijima interesantnije **neko** anonimno pismo od činjenice da sam ja sastavio knjigu „Kako su rušili HAZU?” pa mu daju mnogo više prostora. A anonimno pismo završava riječima „Protjerajte iz svoje sredine retrogradne poklonike Milana Moguša...”. Za Moguša je na izborima glasovalo preko 100 akademika, pa je prirodno pomisliti da ga je napisao netko, kako i konstatira akademik Aralica, koga treba poslati na psihijatrijsko liječenje. No, ako je to tako, kako shvatiti izjavu akademika Radmana, koji u „Večernjem listu” od 27. 5. 2006. govori o „promjeni većine članova” HAZU?

Kakav izlaz iz krize Akademije vidite?

- Ja ne vidim neku krizu. Prije bih rekao da se u Hrvatskoj neargumentirano napadaju i blate sve hrvatske nacionalne institucije, ***ponekad ispod svake civilizacijske razine. Pa tako i Akademiju! Zašto netko želi rušiti sve što je hrvatsko? Zašto se u medijima prešućuju doprinosi znanosti i kulturi članova HAZU?*** Kriza u HAZU bi doista nastupila kada bi čelništvo došlo u ruke onih koji bi „promijenili većinu članova”. „Desnica” će, dobije li priliku, prije svega jasno definirati hrvatske nacionalne interese. Jedna od važnih uloga nacionalnih akademija u svijetu i jest voditi brigu, ***sa svog stajališta***, o nacionalnim interesima i vrijednostima. ***Za mene, to je prije svega ponos i dostojanstvo našega naroda. Bez toga ne može biti nikakvoga boljitka, pa ni u znanosti.***

POLITIČKA I IDEOLOŠKA STAJALIŠTA AKADEMIKA TKO SU LIJEVI A TKO DESNI NA STROSSMAYEROVU TRGU

Tko su desni (konzervativci) a tko lijevi (liberalni) članovi HAZU-a? Osim eksplicitne nekolicine na «desnici», i možda podjednakog ili i manjeg broja njih na «ljevici» koji ne ostavljaju sumnju u svoja stajališta, pa i želju za promjenama, najviše je – ma kojoj politici ili svetonazoru oni bili intimno naklonjeni – privrženika statusa quo. Dakle, «desnog» čelništva Akademije na čelu s jezikoslovцем Milanom Mogušem, kojega su nedavno većinom glasova članovi HAZU izabrali za predsjednika u drugom trogodišnjem mandatu.

LIJEVI: Eugen Pusić, Velimir Pravdić, Adolf Dragičević, Boris Kamenar, Dušan Bilandžić, Vlatko Silobričić, Ivan Supek, Ivo Šlaus, Vera Horvat-Pintarić, Zvonimir Mrkonjić, Dioniz Sunko, Ivan Gušić, Marko Šarić, Marko Pećina, Danijel Rukavina, Tonko Maroević...

DESNI: Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, Slobodan Novak, Slavko Mihalić, Josip Bratulić, Vlatko Pavletić, Stjepan Babić, Mislav Ježić, Ivan Aralica, Radoslav Katičić, Ante Stamać, Dalibor Brozović, Vladimir Paar, Davorin Rudolf, Ivica Kostović, Ivo Padovan, Alica Wertheimer-Baletić, Nikša Stančić, Miroslav Šicel,

Mirko Tomasović, Zvonko Posavec, Žarko Dadić, Franjo Šanjek,
Ivo Čikeš...

Primjedba: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica,
Portal dragovoljac.com.

PODMETANJA I FALSIFIKATI

Otvoreno pismo koje je 20 akademika i 10 povjesničara uputilo predsjedniku Vlade, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Ministru za znanost, obrazovanje i šport i saborskom Odboru za obrazovanje, znanost i kulturu komentirao je u "Slobodnoj Dalmaciji" od 12. travnja 2007. Damir Pilić u tekstu "Oluja iznad HAZU - Gospodo akademici, to što vi želite sakriti znaju i mala djeca". Odgovorio sam mu u "Slobodnoj Dalmaciji" od 16. travnja 2007. Pilić je reagirao još jednom 19. travnja. Vidjet ćemo hoće li objaviti moj tekst s obzirom da akademikima baš i ne vole objavlјivati tekstove. Primjerice, na prvi Pilićev tekst reagirao je i akademik Josip Tišljар, ali njegov tekst "Slobodna Dalmacija" nije objavila. Zato ga dajemo ovdje:

"Poštovani (ne) informatore,

Vaš članak u današnjoj Slobodnoj je izuzetan primjer kako treba dezinformirati javnost totalnim krivotvorina o tomu za što se svojim Otvorenim pismom potpisnici zalažu - za potpunu istinu o akciji Oluja. No, Vama nije do istine niti želite da ona uđe u udžbenike povijesti.

Čitatelji me pitaju jeste li uopće pročitali tekst o kome pišete ili ste osvrт na njega pisali da bi stekli nove bodove i od koga Razumјeli ga sigurno niste, a niti ne želite!"

Zločin agresije

Ali zato jest objavljeno reagiranje na moj tekst izvjesnog Maria Gospodnetića ("Slobodna Dalmacija, 23. travnja 2007.). Nisam odgovorio gospodinu Mariu Gospodnetiću jer bi bilo smiješno reagirati na članak u kome je on "pročitao akademike" koji "zastupaju svoje poznate konzervativne stavove". Zar je moguće da postoje takvi ljudi, kao ti akademici i povjesničari, koji ni poslije toliko godina života u komunizmu nisu naučili da postoji samo jedna partija koja je zabranila konzervativne stavove. Zato je u pravu drug Gospodnetić kada ih naziva "zadrtim nacionalistima", zar ne?

Međutim, ima nešto posebno interesantno u Gospodnetićevu tekstu. On je "začuden moralom akademika koji djeluju po onoj Vukovićеvoj (bivši sudac Vrhovnog suda RH) da se u obrambenom ratu ne mogu počiniti zločini". Dakle opet neistine tvrdnje koje jer je

dr. Milan Vuković govorio o razlici ratnog zločina i zločina u ratu što je dano i u njegovu izdvojenom mišljenju koje smo dali kao prilog u ovoj knjizi. I u drugom izdanju svoje knjige Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima, Vuković: "Temeljni kvalifikacijski element "ratnog zločina" u međunarodnom pravu je zločin agresije (Rimski Statut, Londonski statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). Još jasnije istaknuto je to stajalište u odredbama Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine (Protokol I. i Protokol II.)." Vuković je, dakle, govorio da ratne zločine čine agresori, a oni koji se brane mogu samo učiniti zločine u ratu!

Predsjednikove neistine

Međutim, ne treba se čuditi tu neistine izgovara g. Gospodnetiću kada znamo da je takve neistine izgovorio i današnji predsjednik RH u svom čuvenom lažnom svjedočenju u Haagu (16. – 19. 3. 1998.):

"Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljam od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati."

Dakle, g. Gospodnetić je samo još jedna žrtva onoga što piše dr. Zdravko Tomac o Mesićevoj politici ("Hrvatski list", 19. travnja 2007.):

"Riječ je o njegovoj smišljenoj politici kojom, upravo tim smišljenim "gafovima", korak po korak, pokušava promicati svoju političku strategiju, tj. naknadno pronalaziti dokaze za ono što je svjedočio na Haaškome sudu, odnosno, stvarati javno mišljenje na temelju kojega bi se krivotvorine o Domovinskome ratu i hrvatskome državnome i vojnome vodstvu, na čelu s Tuđmanom, 'ulile' u ljudske glave, kako bi građani, bombardirani mnoštvom dezinformacija, poluistina i očitih laži, počeli vjerovati u te dezinformacije, poluistine i laži."

Zato ne čudi što je Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata podržala naše Otvoreno pismo "u kojem su osudili prijedlog udžbenika povijesti za osme razrede osnovnih škola u kojem se govori o navodnim ratnim zločinima hrvatskoj postrojbi" ("Večernji list", 21. travnja 2007.). Za razliku od g. Mesića, Gospodnetića i mnogih naših jugonostalgijara branitelji znaju da su vodili obrambeni rat a ne agresorski za što ih optužuju i jugonostalgijari i oni u Haagu. Inače, general Đuro Dečak je u emisiji HTV-a "Meta" 21. travnja 2007. rekao da će Koordinacija od Ministra tražiti povlačenje spornih udžbenika. Isto traži Hrvatski časnički zbor grada Splita (vidi: Povucite protuhrvatski udžbenik povijesti!, "Hrvatski list", 19. travnja 2007).

Documenta

Javili su se još neki od onih kojima smeta naše pismo, bolje reći koji su u našem pismu iščitali i napad na njihovo djelovanje. Tako Vesna Teršelič, potpisuje Izjavu "Dokumente"³ po kojoj ih posebno zabrinjava naša tvrdnja "da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije". Oni to doživljavaju "kao otvoreni poziv na prekranje povijesti te implicitno prozivanje svih onih koji nisu spremni na

³ Na «Dokumentu-centar za suočavanje s prošlošću» osvrnuo se u «Hrvatskom slovu, 21. travnja 2007. poznati hrvatski književnik Toma Podrug. Već naslov «Uznemiravanje javnosti stoljetnom politikom croatodresure -POZIVNICA ZA PLES JUGOSLAVENSKIH DUHOVA» pokazuje o kakvoj udruzi je riječ. U podnaslovu se navode riječi A. B. Šimića: Što hoće ovi tuđi nametljivi gosti!». Evo što Podrug piše o «Dokumenti»: «Dok za 'Documentu-centar za suočavanje s prošlošću' potpisuje Vesna Teršelič koja (Slovenka) još nije dobro naučila ni hrvatski jezik, ali se, iako je došla kao gošća u Hrvatsku i u njoj ostala, silno trudi Hrvate suočiti s njihovom prošlošću, pa odlazi sa Ž. Puhovskim u Slunj rušiti 'ustaškom zločincu' podignuti spomenik, ali nisu otišli rušiti isto tako komunističkom zločincu J. B. Titu spomenik u Kumrovcu, za kojega mi je u razgovoru rekla da je isto tako zločinac. Je li ova gospođa došla u Hrvatsku podupirati gotovo stoljetnu slovensku politiku pružanja ruke Srbima i Srbiji preko Hrvatske, kao što je to činio između dva svjetska rata svećenik A. Korošec – potpredsjednik vlade Karađorđevićeve Jugoslavije, pa nastavio E. Kardelj u Titovoj, a sada slovenska vlada na čelu s ministrom Rupelom, kako bi što uspješnije dijelili 'jugoslovensko jadransko more'? Otkud ovoj gospođi moralnoga, društvenoga i građanskoga prava Hrvate suočavati s njihovom prošlošću? ne mogu zamisliti ni najbezobraznijega Hrvata kao gosta u Sloveniji koji će Slovence suočavati s njihovom prošlošću!»

spomenuto 'uvažavanje', za izdaju nacionalnih interesa. Pitamo se kada će iza nas ostati vrijeme u kojem dio same znanstvene zajednice poziva izvršnu vlast na krojenje povijesti, čime dovode u pitanje značaj temelja suvremene znanosti o povijesti i vrijednosnu neutralnost kao značajni preduvjet mogućnosti spoznaje".

Dakle, prekrajaju povijest akademici a ne oni koji to doista čine. Upravo je "Dokumenta" i Vesna Teršelić bila suorganizator nedavnog skupa "Utvrđivanje istine o ratnim zločinima i sukobima" u Zagrebu (nazvan i "balom krivotvoritelja u srcu Hrvatske") na kome je glavna govornica bila - vjerovali ili ne - Carla del Ponte. Spominje li Vesna Teršelić izdaju nacionalnih interesa zbog nedavnog pisma sir Geoffrey Nicea - glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju: "Haag je iznevjerio pravdu" iz koga je vidljivo da je Carla Del Ponte otvorenim manipulacijama prikrila dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini? Ili zato što je bivši istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marko Attila Hoare svjedočio kako je Carla del Ponte zaustavila rad na optužnicama protiv tzv. jugoslavenskog vrha, i vojnog (generali Kadijević, Adžić,...) i političkog (Kostić, Jović, Bulatović,...)? Ili zato što je 24. travnja 2007. Dnevnik HTV-a objavio tonske snimke Brijunskih transkripata? Riječ je o najvažnijim dijelovima ključnog sastanka vojnog i političkog vrha Hrvatske održanog 31. srpnja 1995. na Brijunima, uoči akcije Oluja. Neki od objavljenih dijelova temelj su za Haške optužnice protiv hrvatskih generala i uzimaju se kao dokaz za konstrukciju "zločinačkog pothvata", odnosno progona srpskog stanovništva. Haško tužiteljstvo u optužnici citira predsjednika Franju Tuđmana samo do dijela da Srbi moraju nestati, iako se iz nastavka rečenice vidi da je tu riječ o srpskim vojnicima snagama, a ne srpskom stanovništvu: "Prema tome, nije nam glavna zadaća Bihać, nego je nanošenje na nekoliko pravaca takvih udara da se srpske snage više ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati".

Oni koji se danas s pravom boje da će zbog svoje podrške takvim namjerama Carle del Ponte biti optuženi, kako to kaže Vesna Teršelić, za izdaju nacionalnih interesa ne će se moći praviti da nisu znali kako Tuđman misli na vojne operacije, jer je to bilo očito i iz onih do sada objavljenih transkripata. Evo kako sam ih komentirao

23. listopada 2004. za Mostarski "Dnevni list" (vidjeti i moju knjigu *Priznajem*, Hrvat sam!, Zagreb, 2005. str. 23 i 86):

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni "dokaz" djelovanja "zločinačke organizacije" to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". "Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?", pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

Zato je interesantno vidjeti i sam završetak Izjave Dokumenta:

"Nadamo se da će, unatoč pritiscima, nastavnice i nastavnici povijesti iz Kataloga udžbenika za osnovno i srednje obrazovanje odabrati udžbenike u skladu sa svojim stručnim i moralnim habitusom ravnajući se pritom željom za prenošenjem znanja mladim naraštajima. S velikim zanimanjem čekamo rezultate izjašnjavanja po školama kao i tiskanje svih predviđenih udžbenika. Sudeći po zanimanju javnosti koje je izazvao na žalost nikada objavljeni mada žestoko napadani Dodatak udžbenicima za najnoviju povijesti autora Tvrtka Jakovine, Magdalene Najbar Agićić i Snježane Koren očekujemo široku javnu raspravu. Možda će u njoj ipak prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine – i da je uvažavanje različitih interpretacija i stvaranje prostora za dijalog o različitim viđenjima ratnih zbivanja temelj demokracije."

"Dokumenta" očito nije zadovoljna činjenicom da je Povjerenstvo Ministarstva uspjelo iz spomenutih udžbenika izbaciti mnogo toga već se zalaže za Dodatak koji je Ministarstvo svojevremeno odbilo. Nema, dvojbe: Ne odustaju u namjeri uvođenja Carle del Ponte u RH, pozivajući se na različitost

interpretacija i demokraciju. Oni koji na svom skupu nisu dali govoriti nikome tko ne misli kao oni!

Povijesna fantastika

Akademik Stanko Popović ovako mi je komentirao sam završetak Izjave:

"Nije za vjerovati kako je sročен zadnji odlomak Izjave. Prvo se kuka se za odbačenim "Dodatkom udžbenicima za najnoviju povijest". Zatim se izražava nada da će u "širokoj javnoj raspravi... prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine- i da je uvažavanje različitih interpretacija... i različitih viđenja ratnih zbivanja temelj demokracije". Iz ovako sročenog teksta slijedi da se opravdava potpuna anarhija u prikazu nove hrvatske povijesti. Svaki autor može pisati o povijesnim činjenicama kako mu se sviđa. Na taj način povijesne činjenice nisu više činjenice, nije se dogodilo ono što se zaista dogodilo, nego kako je to neki autor, iz samo njemu znanih pobuda, napisao. I to bi trebao biti temelj demokracije. Ako se ovome doda vlastita interpretacija Carle del Ponte o novijoj hrvatskoj povijesti, nastat će "history fiction", gdje se nije dogodilo ni Vukovar, ni Dubrovnik, ni Škabrnja ni niz drugih zločina nad Hrvatima, i gdje Hrvatska postaje od žrtve agresor. Od povijesne istine i povijesnih činjenica ne će ostati ni traga ni glasa."

Portal Hrvatskog kulturnog vijeća, 30. travnja 2007.

«Fokus» je 11. svibnja 2007. objavio ovaj tekst pod naslovom:

Branitelji su vodili obrambeni a ne agresorski rat.

Primjedba: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Druker, Portal dragovoljac.com.

HAAŠKI SUD I NJEGOV ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT

1. UVOD

Vjerojatno postoji čitav niz odgovora na pitanje koje stoji u naslovu današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Haaški sud – Zajednički zločinački pothvat. Što je to?*

Jedan je: Sud u Haagu je pokazatelj kakav je u stvari današnji svijet!

Zbog toga bi danas netko mogao reći kako je niz mojih stavova o Sudu u Haagu kao što su naslovi mojih knjiga ili tekstova, npr. «Sramotni sud u Haagu» ili «Bordel u Haagu», bio pogrešan. Zato što za Sud u Haagu danas možemo reći da čak djeluje pozitivno u današnjem svijetu. Kako to? Vrlo jednostavno. Moja promišljanja o Sudu u Haagu kao sramotnom sudu što jest naslov moga teksta još iz 1996. godine i same knjige, odnosno bordelu u Haagu (tekst iz 2000. godine) proizlazila su iz uvjerenja koje je tako znakovito izrekao biskup Juraj Jezerinac u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, kada je biskup upozorio da bi Hrvatska *“jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”*.

Događaji koji su uslijedili pokazali su da je besmisleno pokazivati velikima ovoga svijeta da je sud u Haagu sramota civiliziranog svijeta. Sud u Haagu je samo pokazatelj kakav današnji svijet, u režiji velikih jest! SRAMOTAN! Dakle, bez suda u Haagu bi spoznaja o tome bila teže dokučiva. Samo zato se i može govoriti o toj dimenziji pozitivnog djelovanja sramotnog suda. Uz bitnu napomenu kako namjera Suda i nije bila pokazati istinu o današnjem svijetu već – upravo suprotno: oni su batina kojom se služe veliki u ostvarivanju njihovih imperijalističkih interesa na račun malobrojnih i siromašnih! Sramotnih interesa!

Međutim, netko je na primjeru Hrvatskog domovinskog rata i rata u BiH mogao dokučiti tu sramotnu ulogu svjetskih sila, pa je

Sud u Haagu, pored bitne uloge osiguranja interesa velikih na ovim prostorima, imao ulogu i prikrivanja te njihove prljave politike.

Zato je napad na žrtve i proglašavanje žrtava agresorima i obratno bilo nužno i da bi se prikrilo kako su veliki podržavali agresore. A zato je oduvijek ponajbolje bilo: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA. Otud i tzv. «udruženog zločinačkog pothvata zločinačke organizacije».

Jesam li o budućem «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» govorio još 18. kolovoza 2000. kada sam u «Hrvatskom slovu» napisao:

«Sigurno je velika pogriješka hrvatskih političara, novinara i dr. što stalno i uporno nisu spominjali tu suodgovornost zapadnih zemalja u srpskom genocidu. I to iz više razloga:

Prvo: zato što bi se oni morali opravdavati za nešto zašto se teško mogu opravdati. Možda bi im to uzelo i malo vremena u smišljanju kako srušiti "nacionalističku" hrvatsku vladu (...).

Drugo: Kako da te poštuju ako bez prigovora prijedeš preko njihova sudioništva u genocidu nad tvojim narodom?

Treće: Ako je amnestirano njihovo sudioništvo u tom genocidu, zašto bi bili kažnjeni i sami izvršitelji tog genocida? Zato je i prirodno što smatraju da ne možeš kazniti ni one koji su samo provodili i njihovu prljavu politiku. (...)

Četvrto: Kada ne možeš kazniti one koji su sudjelovali u genocidu, nema ni genocida. Odatle je samo korak do obrata, i žal nad jadnim protjeranim pripadnicima "golorukog srpskog naroda" koje treba pod hitno vratiti tamo gdje "nisu" izvršili genocid. A kad nema srpskog genocida, onda sigurno nema ni njihovog sudioništva u njemu. Ali genocida je bilo. Ako to nije bio srpski genocid s zapadnim sudjelovanjem, čiji je onda bio? Pa naravno, hrvatski genocid nad "nenaoružanim srpskim narodom". Jasno je da se zato Zapad mora posebno brinuti o tim jadnim ljudima.

Peto: U situaciji, kada bi se stalno spominjao i njihov doprinos srpskom genocidu, ne bi ni pomišljali na obnavljanje Jugoslavije, dakle, države u kojoj će Srbija biti centar, pa zvali je Zapadni Balkan, Balkanija ili kako god hoćete.

Šesto i najvažnije: Stalnim ukazivanjem na zapadne zemlje kao stvarne sudionike u genocidu nad hrvatskim narodom sigurno bi jačao i ponos hrvatskih ljudi. Ponosnim ljudima doista ne bi mogli

tako lako nametnuti sve ovo što pokušavaju. Nije zato ni čudno otkud svi ti skandali oko pripadnika hrvatske vojske. Hrvatskih ratnika i invalida Domovinskog rata. (...) Pa Hrvati se doista imaju čime ponositi, jer ono što su napravila hrvatski ratnici jedinstveno je u cjelokupnoj povijesti. Narod koji se odrekne svojih ratnika odrekao se sam sebe. Onog trenutka kada smo pristali zatvoriti oči nad sudioništvom zapadnih zemalja u genocidu nad našim narodom počeli smo gubiti svoj ponos. Počeli smo se odricati samih sebe. Vrijeme da se to zaustavi.

Znamo da je hrvatska politika i da su hrvatski mediji radili potpuno drugačije! Ali ovakvih upozorenja bilo je već tada puno u Hrvatskoj. Kao da sam u točki 4. i predvidio tzv. *udruženi zločinački pothvat* još 2000. godine. A i nije bilo teško. Napad je i njima najbolja obrana, zar ne?

Za mene postoji i zločinačka organizacija i njen zločinački pothvat, a postoje i oni koji su zajedno s tom zločinačkom organizacijom zajedno sudjelovali u tom zločinačkom pothvatu. Jasno je, radi se o zločinačkom pothvatu samog Suda.

Ali krenimo redom!

2. REDEFINIRANJE PRAVA NA SAMOOBRANU I PRAVA NA SLOBODU

Promatrati ulogu svjetskih moćnika i samog suda u Haagu nemoguće je bez osvrtnja na početak Hrvatskog domovinskog rata. Već tada je postalo jasno da se u današnjem svijetu želi za vrijednost proglasiti ono što vrijednost nikad nije bila niti to može biti.

Pater Nikola Mate Roščić u svojoj propovijed na Misi za Domovinu kaže⁴:

*"Sredinom 13. stoljeća, Sv. Toma Akvinski, dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A progovorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini. U tome je slijedio misao rimskog umnika i govornika Cicerona, koji je zapravo klasik kad je riječ o domovini i domoljublju. Ciceron je učio da svaki čovjek, građanin, prema domovini ima dvije temeljne dužnosti: **pietas et officium!** Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se*

⁴ Zagreb, crkva Sv. Marka, 13. ožujka 2004.

domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interese i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!"

Već sam početak Hrvatskog domovinskog rata pokazao je da to ne vrijedi u današnjem svijetu, točnije rečeno ne vrijedi za sve podjednako. Veliki itekako ta načela njeguju kada su u pitanju njihove zemlje. Ali ne i kada se radi o drugima. Sjetimo se samo njihova «embarga na uvoz oružja». Cinički, embargo je vrijedio podjednako i za agresore, koji su bili do zuba naoružani, i za napadnute koji su bili razoružani. Dakle, jasno je već tada bilo svrstavanje svjetskih moćnika na stranu agresora, tj. da je tim embargom hrvatskom narodu ukinuto pravo na samoobranu. Dapače, zabraniti napadnutome da se naoruža i kažnjavati ga zbog toga je i izravno sudjelovanje u zločinu koji je počinjen nad njim!

3. KAKVA JE ULOGA SUDA U HAAGU ODREĐENA PRILIKOM NJEGOVA OSNIVANJA?

Embargo i svakojaka druga pomoć agresoru nije zaustavila rađanje hrvatske države. Trebalo je naći neki drugi instrument koji će moći u istom pravcu djelovati i u novim uvjetima kada hrvatska država postoji. To nije bilo jednostavno, jer je Badinterova komisija svojevremeno ispravno zaključila o razlozima agresije i o pravu hrvatskog naroda na samostalnost. Je li to bila osnovna uloga Suda u Haagu od samog njegova početka?

Markica Rebić, i sam Haaški osuđenik i čovjek koji se zbog same prirode Suda u Haagu itekako morao puno baviti tim sudom o njegovu osnivanju kaže⁵: *«Odluka o osnivanju MKS-a u Haagu je donesena u svibnju 1993. kada je još hjesnio rat i bez obzira na deklarirane ciljeve, glavni je bio zaustavljanje rata i prijetnja onima koji su činili zločine kako će ih pravda dostići.»*

Međutim, vjerojatno se već kod osnivanja tog suda mislilo i o onome o čemu smo govorili gore. Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnberškim načelima, dakle prema Nürnberškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima

⁵ «Hrvatski list», 23. ožujka 2006.

Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Sudeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.

U Statutu Suda u Haagu nema "zločina protiv mira". Je li zato što za zločin protiv mira trebaju odgovarati i oni koji su ga odobrili? Poznato je da je odobrenje za početak rata dao Backer u Beogradu. Poznato je da je Miloševiću dano 15 dana da slomi Hrvatsku. Je li zato bila odmah konstruirana i priča o građanskom ratu iako se ne radi o nikakvom sukobu između dijelova istog naroda? Ili je to zato što je sudu odmah predviđena uloga političkog suda po kome će svi biti jednako odgovorni. Naime, poznato je kako je Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo Sud u Haagu ne da sudi zbog ratnog zločina već da bude poluga uspostavljanja mira na tom području. Zato su neki vjerojatno i nezlonamjerno izostavili „zločin protiv mira” u Statutu tog suda. Međutim, državama podupirateljima velikosrpske agresije sigurno nije odgovaralo da taj sud sudi agresorima, dakle njihovoj saveznicu – Srbiji. S tim u svezi istaknimo još jedanput kako je admiral Davor Domazet – Lošo, na predstavljanu svoje knjige *Hrvatska i veliko ratište*, ukazao na činjenicu da su neki svjetski moćnici željeli s padom Bihaća u srpske ruke proglasiti srpsku pobjedu u ratu.

Bez zločina protiv mira, tj. zločina agresije bez najvažnijeg zločina u Statutu Suda u Haagu, uloga Suda je lako mogla biti iskrivljena i okrenuti se u svoju suprotnost. Umjesto da sudi za ratne zločine Sud sudi onima koji su se borili za svoju slobodu, sudi državi koja nije po volji svjetskih moćnika, pretvara su u instituciju u kojoj se zbog svega toga stvara lažna povijest s kraja dvadesetog stoljeća, povijest koja bi trebala na taj način uljepšati ulogu i svjetskih moćnika, a samim tim i ulogu samog Suda u Haagu.

4. RATNI ZLOČIN I ZLOČIN U RATU

Vratimo se onome što sv. Toma Akvinski govori o pravednom ratu. U skladu s njegovim tvrđenjem očito je točno ono što je naš poznati odvjetnik Željko Olujić napisao o hrvatskim braniteljima⁶:

«Hrvatski branitelji nisu samo ustali u obranu hrvatskoga naroda i države od Miloševićevoga i Šešeljevoga divljaštva.

Hrvatski su junaci branili svetinje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti i žene i djecu. Hrvatski su se branitelji borili za neovisnu hrvatsku državu.

Zato su hrvatski branitelji pozitivci.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili mir.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su postupali po zakonima, jer je Hrvatska imala pravo na neovisnost po tadašnjim zakonima.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su štitili narodnu volju, koja je bila i ostala za neovisnost.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su branili napadnute.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su napadnute branili od najdivljijih horda na ovim prostorima u novije doba.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su imali hrabrosti otići u rat i suprotstaviti se daleko nadmoćnijoj sili.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su u tome ratu hrabro ginuli i bili ranjavani.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su bili disciplinirani i časni vojnici, koji su se držali zakona.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su odano izvršavali čestite zapovijedi svojega vodstva, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su uspješno obranili stotine tisuća odraslih i malih, muških i ženskih, od pokolja i zatvora, a milijune stanovništva od porobljavanja.

Hrvatski su branitelji pozitivci zato što su stvorili Republiku Hrvatsku kao instrument buduće obrane hrvatskih nacionalnih interesa i hrvatskoga naroda.»

Naravno, rat je sam po sebi užasan i ljudi izloženi agresiji su u posebnom psihološkom stanju. Zato i poneki branitelji mogu napraviti zločine. Ali to su zločini u ratu, a ne ratni zločini.

⁶ Predgovor knjige: Josip Pečarić, «Sramotni sud u Haagu, Zagreb, 2001.

Evo što je o tome rekao 1995. god. tadašnji predsjednik Komisije za ratne zločine počinjene na teritoriju Hrvatske dr. Milan Vuković⁷:

„Vjerujem da oni koji ne mogu pravno uobličiti pojam agresije od pojma obrane isto tako ne mogu razlučiti pojam ratnoga zločina od pojma sadržanog u činu agresije. Osvajanja, ubijanja, etnička čišćenja, proganjanja nevinih ljudi, različita su sadržaja od obrane tih ljudi i zaštite nevinih. Pobuda, sadržaj i sam čin pravno je kvalificiran sasvim drukčije u činu obrane od onog koji može biti sadržan u činu osvajanja, agresije, napada, svega što je povezano s agresijom. Prema tome trebalo bi govoriti o pravnom sadržaju borbe hrvatskog naroda, agresiji, a ne voluntaristički stavljati znak jednakosti između žrtve i agresora.”

Ovdje treba posebno naglasiti i to da je dr. Vuković u stvari reagirao na izjavu prof. filozofije Milana Kangrge u listu „Arkzin” iz koje se može iščitati teza o Hrvatskoj kao državi nastaloj na zločinu koja kao takva ne može opstati. Teza koja je u tom vremenu vjerojatno bila i u funkciji očuvanja tzv. Republike srpske krajine, ali i funkciji onoga što danas i jest očita politika Haaškog suda. To se vidi i iz njihove potrebe da se na tom sudu ospore riječi dr. Vukovića. Jasno je tko im je mogao i poslužiti za to. Tko drugi nego Stjepan Mesić koji će u svom svjedočenju (16. – 19. 3. 1998.) reći⁸:

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljam od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati.”

To je Mesić. Prvo pripiše dr. Vukoviću nešto što ovaj uopće nije rekao, zatim za to optuži Vukovića, Vrhovni sud u kome on radi i narod kome pripada! Naravno, u Haagu znaju što je dr. Vuković ali treba im Mesićeva lažna optužba upravo u svrhu ostvarivanja interesa svjetskih moćnika, dakle onih istih moćnika koji trebaju

⁷ Intervjuu „Slobodnoj Dalmaciji”, 28. ožujka 1995.

⁸ Miroslav Tuđman, Vrijeme krivokletnika, Zagreb, 2006. str. 373.

⁸ Miroslav Tuđman, nav. Djelo str. 372.

ostvarito ono o čemu je Kangrga i govorio, a čemu se usprotivio dr. Vuković!

5. AGRESIJA NA OKUPIRANA PODRUČJA VLASTITE DRŽAVE

Vjerojatno svaki pravnik zna da je pravo i obaveza svake država da oslobodi svoja okupirana područja. Također je poznato je da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Hrvatska kao pravno uređena demokratska država ima, dakle, i Ustavom i zakonom uređena prava i dužnosti pojedinih državnih tijela, pa tako i predsjednika kao vrhovnika, vojske, policije i drugih da poduzmu sve pa i vojnoredarstvene akcije za oslobođenje i uspostavu jurisdikcije nad okupiranim područjima.

Prema optužnicama Suda u Haagu Hrvatska nema ta prava koja imaju sve zemlje na svijetu! Među rijetkima u svijetu to je shvatila Margaret Thatcher pa je željeznom logikom objasnila ovo što nam se danas događa s Haagom:

«Pokušaji da se izjednači vojna akcija Bljesak i Oluja, kojom je oslobođeno hrvatsko tlo, s ranijim primjerima srpske agresije, čista su lakrdija.»

A ta lakrdija je očita već kada pogledamo optužnice protiv Hrvata. U njima postoji onaj isti «zločin protiv mira», tj. zločin agresije kojega nema u Statutu tog Suda. Dakle, pogledajmo što stoji u prvoj optužnici protiv generala Gotovine u točki 13.:

Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalogao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

Vidi se da to odgovara onome što predstavlja "zločin protiv mira". Sjetimo se pri tome da se u toj istoj optužnici na jednak način tretira Republika Hrvatska i tzv. Republika srpska krajina. Dakle, čak se izmišlja i država na koju je izvršena agresija! Sud u Haagu je osnovao UN, a po rezolucijama tog istog UN-a taj prostor nije

nikakva država već okupirana područja Republike Hrvatske. Treba li ponovno spomenuti da svaka država po međunarodnim zakonima ima pravo i obavezu osloboditi svoja okupirana područja. Sud u Haagu mora se koristiti očitim neistinama i lažima, izmišljati državu i agresore na nju, upravo zato jer bez njih nema osnova suditi hrvatskim generalima.

Slično je bilo i u slučaju optužnice protiv generala Bobetka. Tu se tvrdi da je general Bobetko vršio *«planiranje, pripremu ili izvršenje progonâ srpskih civila iz medačkog džepa na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi»*. Da bi se moglo govoriti o navodnoj agresiji nigdje se ne spominje da su Srbi s Medačkog džepa 738 dana granatirali Gospić, kao ni to da se radi o okupiranim područjima RH.

Dakle Srbi su imali pravo granatirati Gospić. Dapače unproforci koji su bili dužni razoružati Srbe, to nisu uradili, čak su ih štitili i na taj način sudjelovali u njihovim zločinima. Kada je Medački džep oslobođen, na veliki pritisak iz svijeta, Hrvatska vojska se morala povući. Dakle, i tu su Hrvati bili "agresori". A onda nisu zločinci oni koji su 738 dana granatirali Gospić, i oni koji su im to omogućili, dapače štitili ih. Nisu zločinci oni koji su natjerali da se HV povuče s tog oslobođenog teritorija, već oni koji su učinili neki navodni zločin u želji da se spriječe daljnja granatiranja. A što su bili navodni civili iz Medačkog džepa najbolje nam je pokazala "baba Dana" koja se, naoružana do zuba, na televiziji Banja Luka hvalila kako je ubijala Hrvate.

O svemu tome očitovao se Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. Kako nas upozorava dr. Milan Vuković Ustavni sud je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom⁹:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da

⁹ «Hrvatsko slovo», 17. ožujka 2006.

zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala. Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima»!

6. «AGRESIJA» NA BIH

Izmišljena agresija Hrvatske na BiH je već glavna točka u optužnicama protiv Blaškića, Kordića i Čerkeza. To je na kraju i jedina optužba zbog koje je potvrđena presuda Dariju Kordiću, čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih za opstojnost Hrvata u BiH. Kordiću je prvostupanjska presuda djelomice preinačena – ukinute su presude za progon, napade na civile i civilne objekte, ubojstva, pritvaranja te razaranje i pljačku civilnih objekata, za napade na Bošnjake počinjene u Novom Travniku 1992., u Busovači 1993., te selima Večeriski, Šantićima, Rotilju, Tulici i Svinjarevu 1993. – ali je kazna ostala ista. Drugim riječima, dan je naglasak na političkom dijelu presude, što je svojevrsno priznanje samog suda da je on politički sud. «*Punih sam sedam godina angažiran na ovom predmetu, ali činjenice na temelju kojih je Dario Kordić kao političar proglašen krivim za zločine u srednjoj Bosni, ja ovdje jednostavno – ne vidim*», kazao je «Vjesniku» Kordićev branitelj Mitko Naumovski. I ne može ih vidjeti kada je nedavno američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, dokazao da se radilo o agresiji

Muslimana na Hrvate, a poznato je da su Hrvati bili u okruženju i deset puta slabiji od agresora. Shrader¹⁰ je odgovorno tvrdio kako Kordić nije kriv i pita se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu. Presuda Kordiću je i odgovor na to njegovo pitanje. Sam sud konstatira kako je razlog za ovako drastičnu presudu što se radilo o agresiji Hrvatske na BiH. Doista, strašna "agresija" u kojoj se Hrvati bore u području u kome su oduvijek živjeli okruženi s deset puta jačim neprijateljem. Jedini logičan zaključak je da Sud u Haagu osuđuje Kordića jer ga smatra najkrivljim što su Hrvati uopće opstali na tim prostorima. Dakle, zato što nije uspjelo njihovo etničko čišćenje. Time Sud u Haagu još jednom potvrđuje umiješanost svjetskih moćnika u zločinima nad Hrvatima – ovaj put nad Hrvatima u BiH. Sud u Haagu im treba da promijene povijest, da njihova prljava uloga u sudjelovanju u tom zločinu bude izbrisana iz nje! Treba li uopće spomenuti stravičnu istinu da im je u toj lažnoj optužnici Hrvatske kao agresora na BiH glavni argument to što je današnji hrvatski predsjednik svojevremeno kao svjedok optužbe u procesu protiv generala Blaškića svjedočio u prilog toj lažnoj optužbi Hrvatske. Optužbi, koja se potom provlači kroz sve optužnice Hrvatima iz BiH.

Niz laži Stjepana Mesića s tog svjedočenja razotkrivene su u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana «Vrijeme krivokletnika». U toj knjizi¹¹ imamo nešto na što je ukazao i Haaški optuženik Domagoj Margetić u svojoj knjizi «Stipe Mesić – Dosje izdaje». Naime, kao svjedok optužbe u slučaju Blaškić, kada je želio lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, tvrdio je Mesić kako je njegov nećak, koji je bio hrvatski vojnik, bio u Bosni:

"Nisam bio inspektor. Niti je na meni to ustanovljivati. Ali moj nećak, Vlatko Mesić, koji je bio hrvatski vojnik, bio je u Bosni. Vratio se od tamo, a nije bio dragovoljac u Bosni. Rođen je u Slavoniji. Nema ništa zajedničko s Bosnom, ali bio je tamo. Tražili ste od mene ime. Jedno sam Vam dao.»

Samo četiri godine nakon te izjave Mesićeva je laž postala više nego očita. Međutim, šteta je već nanesena i njegovo ranije svjedočenje poslužilo je za haaške konstrukcije o hrvatskoj agresiji

¹⁰ 'Večernji list', 10. travnja 2004.

¹¹ Miroslav Tuđman, nav. djelo str. 371-372.

na BiH. U svjedočenju 'protiv' Miloševića 2.10.2002., Stipe Mesić odgovarao je na Miloševićovo pitanje:

«Dobro, gospodine Mesiću, a da li je tačno da je vaš nećak koji nije bio dobrovoljac i koji nije iz Bosne i Hercegovine, takođe bio sa svojom jedinicom u Bosni i Hercegovini. Da li Vam je bar to bilo poznato?»

Mesićev odgovor bio je potpuno suprotan od njegove izjave u svjedočenju protiv Tihomira Blaškića:

«Moji nećaci nisu bili u vojsci. Bili su premladi.»

Tako je Sud u Haagu dobio najvažnije svjedočenje za potvrdu željene im teze o navodnoj agresiji RH na BiH. Miroslav Tuđman u svojoj knjizi (str. 30) navodi i podatak da je sedam zaštićenih svjedoka u prvoj presudi Blaškiću citirano 31 put, a od toga čak je 15 puta citirano Mesićevo svjedočenje, dakle skoro 50% u odnosu na zaštićene (tajne) svjedoke ili 21% u odnosu na svih 17 javnih i tajnih svjedoka, pa konstatira: «I ovaj formalni pokazatelj ukazuje na važnost Stjepana Mesića kao svjedoka za Haaški sud. Strašna je spoznaja da je on njima uopće bio važan svjedok kada je u svom svjedočenju sam priznao da nije osoba kojoj treba vjerovati. Naime, na pitanje¹²:

- Možemo li zaključiti da niste uvijek govorili istinu – ovisno o političkim stavovima stranke kojoj ste pripadali?

Mesić je odgovorio:

- Jedino mi moja žena vjeruje da uvijek govorim istinu.

Konačno, kada se već govori o krivotvorenju i podmetanju Haaškog suda i u tom sudu spomenimo i ono što tvrdi prof. dr. Zdravko Tomac¹³:

«Dario Kordić drastično je osuđen na dvadeset pet godina zatvora u monstruoznom političkom procesu, na temelju krivotvorina i podmetanja obavještajnih služba, obrane Tihomira Blaškića, nemoralnih kriterija Tužiteljstva i Haaškoga suda, koji su u slučaju Tihomira Blaškića, u ponovljenom suđenju, napad na Ahmiće tretirali kao legalnu vojnu akciju, a u suđenju Dariju Kordiću kao navodno smišljeni zločinački čin ubijanja civila.

¹² Miroslav Tuđman, nav. djelo, str. 374.

¹³ Zdravko Tomac, *Predsjednik protiv Predsjednika*, Zagreb, 2005. str. 193.

U krivotvorenju i podmetanju išlo se tako daleko, kako argumentirano piše Višnja Starešina u svojoj sjajnoj knjizi 'Haška formula', da se lažno tvrdi kako su zapovijedi za zločin u Ahmićima došle neposredno iz Tuđmanova ureda, zaobišavši zapovjednika Tihomira Blaškića.»

Pri tome se nisu služili samo krivotvorenju i podmetanju već i ucjenama. Supruga Darija Kordića Venera kaže¹⁴: "Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Naravno, Sudu u Haagu ni Mesić, ni odvjetnici Tihomira Blaškića nisu ni bili potrebni zbog istine! Dovoljno je bilo da imaju nekakvu potvrdu navodne agresije Hrvatske na BiH. Poznati geopolitičar Radovan Pavić upravo tiska u «Fokusu» seriju članaka o geostrategiji rata u BiH pa kaže kako je «više nego zanimljivo uočiti da se u međunarodnoj javnosti agresija Srbije na BiH uglavnom previđa», a «'agresija' Hrvatske na BiH u Velikom je svijetu opće mjesto». Raščlambom dr. Pavić pokazuje: «sve su te 'hrvatske agresije' u onom istom kontekstu u kojem je bila i hrvatska 'agresija' na tzv. 'republiku srpsku krajinu i njezin glavni grad Knin».¹⁵

6. NOVINARI «RATNI ZLOČINCI»

U situaciji potpunog izokretanja svih vrijednosti koje se vrši u Haagu logično je za očekivati da postoje mnogi stručnjaci koji napuštaju taj sud. I doista niz pravnika je napustilo Tužiteljstvo tog suda smatrajući da im je rad u takvoj ustanovi težak biljeg na

¹⁴ "Hrvatski list", 23. prosinca 2004.

¹⁵ «Fokus», 9. lipnja 2006.

njihovim karijerama. Ili jednostavno se kosi s njihovim osjećajem pravde i dužnosti.

Zato je tom sudu neobično važna borba i protiv onih koji sustavno raščlanjuju i ukazuju na takav rad Suda. Zato i ne čudi što su se na udaru našli i hrvatski novinari.

U prvom procesu osuđen su Ivica Marijačić i general Markica Rebić zbog objavljivanja imena zaštićenog svjedoka. Naime, i Marijačić i Rebić su pokazali da je Carla del Ponte svjesno lagala o slučaju Bralo pred vijećem NATO-a, optužujući lažno i Hrvatsku i samog Markicu Rebića. Tužiteljica je lagala, a Rebić je pozvao hrvatske vlasti da objave iz svoje arhive dokaze o tome. Nisu objavili, pa je on sam dao dokument koji to potvrđuje. Iako se radi o tajnom dokumentu, objavili su ga radi istine. I o sebi i o Hrvatskoj. Pri tome je Sud ponovo pokazao da ih ne interesira istina, a pogotovu ne samoobrana kao univerzalne vrijednosti.

Još je nelogičnija optužba protiv Jovića, Križića, Šešelja i Margetića. Dana 31. svibnja 2006. godine Sud u Haagu optužio je hrvatske novinare za kriminalno udruživanje, zajedničku strategiju i zamisao u razotkrivanju zaštićenih haaških svjedoka. Svjedočenje tog zaštićenog svjedočenja prvi je objavio na svojim internetskim stranicama sam Sud, a sam svjedok Stjepan Mesić je prije optuženih novinara izjavio da je on taj zaštićeni svjedok. Treba samo zamisliti kakva je razina tužitelja i sudaca koji smatraju da se poslije toga neko uopće «kriminalno udružuje zbog razotkrivanja tog tajnog svjedoka»?

Zato je Domagoj Margetić, koji se brani sam, najavio¹⁶ između ostaloga da će «*obrana zatražiti i psihijatrijsko vještačenje glavne tužiteljice MKSJ-a na okolnosti njezine ubrojivosti, kao i psihijatrijsko vještačenje drugih članova tužiteljčina tima u ovom postupku. Naime poznate su neuravnotežene izjave glavne haaške tužiteljice kojima je napadala Katoličku crkvu i razne druge institucije, a posebnu neuravnoteženost i svojevrsnu opsjednutost pokazuje i u ovakvom progonu hrvatskih novinara.*»

7. «ZLOČINAČKI POTHVAT ZLOČINAČKE ORGANIZACIJE»

¹⁶ CRO-NEWS@googlegroups.com, 2. 6. 2006.

Dakle, stvar je s pravnog stanovišta jasna. Ali Sud u Haagu i nije ni oformljen zbog toga. Zato Sud i ne poštuje niti istinu niti pravne norme. UN i sve svjetske organizacije i države koje vladaju svijetom prihvaćaju taj način na koji se u Haagu mijenjaju sve norme koje su do sada vladale u svezi s pravom naroda na samoobranu, povratak okupiranih područja pojedinih država i samog pojma agresije. Zato slijedi slijedeći korak u ostvarivanju interesa svjetskih moćnika. Slijedi konačan zaokret: agresori su nevini – krive su žrtve. Naime, u slijedećim optužnicama Gotovini i Hrvatima u BiH govori se o udruženom zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije.

U stvari, u proširenoj optužnici protiv generala Gotovine već imamo da je za sud u Haagu "zločinački pothvat" to što je "od 1992. Hrvatska vojska već radila na stvaranju planova da silom vrati teritorije RSK-a. Godine 1992, 1993, 1994. i 1995. hrvatske snage izvele su vojne operacije kojima je to bio krajnji cilj".

Na proširenje optužnice generalu Gotovini «Glas Koncila konstatira¹⁷:

"Ta citirana inkriminacija otkriva s jedne strane da u tim optužnicama nije slučajno prešućena povijesna činjenica velikosrpske pobune, agresije i okupacije dijela teritorija u okviru međunarodno priznatih hrvatskih granica i s druge strane da za pisce optužnica tzv. Republika Srpska Krajina ima stanoviti pravni subjektivitet, premda je to apsolutno nespojivo s postavkama međunarodnoga prava i s činjenicom povijesnih službenih odnosa drugih država od kojih ni jedna nikada nije priznala tzv. Republiku Srpsku Krajinu. Ta citirana inkriminacija otkriva također da je piscima tih optužnica zločin već samo planiranje oslobađanja odnosno vraćanja u držano-pravni poredak odmetnutog dijela teritorija unutar svojih međunarodno priznatih državnih granica! Kad bi se kao mjerodavni kriterij na svjetskoj razini prihvatila tako suptilna inkriminacija haških tužitelja, onda bi sve države i sve vojske na čitavom svijetu mogle biti optužene za planiranje i pripremanje 'zločinačkog pothvata'. Ili pak pisci tih optužnica misle da sve ono što smiju i rade sve države na svijetu, ne smije niti im pravo Hrvatska?"

¹⁷ «Glas Koncila», 12-21 ožujka 2004.

Glavni «dokaz» u novoj optužnici protiv generala Gotovine je Brijunski transkript koji je Sudu u Haagu poslan iz Mesićeva ureda i za kojega su sudionici razgovora potvrdili da je falsificiran.

Međutim, u toj optužnici je optuženo cjelokupno hrvatsko državno i vojno vodstvo i praktično svi sudionici oslobađanja hrvatskih okupiranih teritorija. Konstrukcija je toliko priglupa i providna da je nedostojna pučkoškolaca, a ta priglupa konstrukcija je nešto najvažnije svjetskim moćnicima posljednjih nekoliko godina: Naime, Hrvatska država nije organizirala vojno-redarstvenu akciju «Oluju» zbog oslobađanja okupiranih područja vlastite države već zbog protjerivanja srpskog pučanstva koje je već godinama imalo pripremljene planove za bijeg u slučaju takve hrvatske akcije. Implicitno takva optužnica ukazuje na poznatu «genocidnost» hrvatskog naroda jer nije logično da su Srbi smatrali da trebaju pobjeći kada dođe hrvatska vojska: Pa što su oni krivi - odgovorni su samo za stradanje Hrvata!

Dakle, već iz same konstrukcije vidljivo je da su u kreiranju same optužnice sudjelovali i sami Srbi, tj. Savo Štrbac i njegov «Veritas».

Jasno je već da sam čin konstruiranja takve optužnice u kojoj se optužuje cijeli državni i vojni vrh države koja je izložena agresiji i koja je oslobađala svoja okupirana područja, dok na drugoj strani taj isti Sud nije ni pomišljao to uraditi s agresorskom i okupatorskom JNA – zločin je toga Suda do tada nezabilježen u povijesti. Spomenimo npr. da je Dr. Hrvoje Kačić još 1992. upozorio Vijeće Europe i na slučaj tadašnjeg načelnika Generalštaba JNA, generala Blagoja Adžića, koji je na Vojnoj akademiji u Beogradu 5. srpnja 1991. održao ratnohušakački govor iz kojega se jasno vidi što JNA priprema. Pred 150 visokorangiranih oficira JNA Adžić izdaje i slijedeće naloge¹⁸:

«Višestranačje je dovelo narode u sukobe (...) rušitelji Jugoslavije preuzeli su vlast i okrutno žele promeniti društveno uređenje uvođenjem kapitalizma u svojoj najgoroj formi (...) Izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja (...) Od

¹⁸ Dijelovi tog govora objavljeni su u dokumentu *Official Report of debates*, vol. 1, sittings 1. to 8., Strasbourg 1993., a sam Kačić ga donosi u knjizi *U službi domovine – Croatia rediviva*, MH, Zagreb, 2003.). Adžićevi nalozi dani su u tekstu *Beograd se odlučuje za agresiju*. Vidjeti i «Fokus», 25. veljače 2005.

sada ... otvorite vatru na svakoga koji se protivi našim akcijama (...) drugovi oficiri, ja Vam čestitam da ste izabrani za ove poslove i zahtevam da u izvršenju ovih zadaća u celosti upotrebite sve svoje znanje i umeće u bitkama za ostvarenje ideala Oktobarske revolucije i u borbi za Jugoslaviju.»

Međutim, još je gora situacija s tzv. «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» kada je u pitanju optužnica protiv Hrvata iz BiH:

"Počev od 18. novembra 1991. godine ili prije pa do približno aprila 1994. i nakon toga više osoba je osnovalo i učestvovalo u udruženom zločinačkom poduhvatu političkog i vojnog podjarmljivanja, trajnog uklanjanja i etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i drugih nehrvata koji su živjeli na onim dijelovima teritorije Republike Bosne i Hercegovine za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj Zajednici (a kasnije Republici) Herceg-Bosni, te pripajanja tih teritorija kao dijela 'Velike Hrvatske', u kratkom roku ili tokom dužeg perioda, tako što bi one postale dio Republike Hrvatske ili blisko povezane s njom, i to upotrebom sile, zastrašivanja ili prijetnje silom, progona, zatvaranja i zatočavanja, prisilnog premještanja i deportacije, oduzimanja i uništavanja imovine i drugih sredstava koja predstavljaju ili obuhvataju činjenje zločina kažnjivih po članovima 2, 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda. Teritorijalni cilj udruženog zločinačkog poduhvata bio je osnivanje hrvatske teritorije u granicama Hrvatske banovine, teritorijalnog entiteta koji je postojao od 1939. do 1941. godine. Udruženi zločinački poduhvat obuhvatao je i kreiranje političke i nacionalne mape tih područja tako da njima dominiraju Hrvati, kako u političkom, tako i u demografskom smislu.

Brojne osobe su učestvovalе u tom udruženom zločinačkom poduhvatu. Svaki učesnik je svojim činjenjem, nečinjenjem, postupcima ili ponašanjem, kako individualnim, tako i onim izvršenim u dosluhu s drugim osobama ili preko drugih osoba, bitno doprinio sprovođenju tog poduhvata i ostvarenju njegovog cilja. Sljedeće osobe su, pored ostalih, učestvovalе u udruženom zločinačkom poduhvatu: Franjo Tuđman (preminuo 10. decembra 1999.), predsjednik Republike Hrvatske; Gojko Šušak (preminuo 3. maja 1998.), ministar obrane Republike Hrvatske; Janko Bobetko (preminuo 29. aprila 2003.), general u vojsci Republike Hrvatske;

Mate Boban (preminuo 8. jula 1997.), predsjednik Hrvatske Zajednice (i Republike) Herceg-Bosne; Jadranko Prlić; Bruno Stojić; Slobodan Praljak; Milivoj Petković; Valentin Ćorić; Berislav Pušić; razni drugi funkcionari i članovi vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a na svim nivoima (uključujući opštinske organe vlasti i mjesne organizacije); razni čelnici i članovi Hrvatske demokratske zajednice (dalje u tekstu HDZ) i Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: HDZ-BiH) na svim nivoima; razni pripadnici oružanih snaga Herceg-Bosne/HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, bezbjedonosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih odbrambenih snaga, te druge osobe koje su djelovale pod nadzorom ili u sadejstvu ili saradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; razni pripadnici oružanih snaga policije, bezbjedonosnih i obavještajnih službi Republike Hrvatske; te druge osobe, poznate i nepoznate. Te su osobe vodile, upravljale, planirale, pripremale, bodrile, promovisale, podsticale, naredile, izvršile, sprovele, omogućile, učestvovala, doprinijele, podržale i na drugi način djelovale na ostvarivanju udruženog zločinačkog pothvata." (Tekst prenosimo na jeziku haške administracije. A upravo taj jezik odaje tko su joj bili informatori!)

Ovdje je optužen cijeli hrvatski narod u BiH. Dakle, Haaški sud u svojim optužnicama optužuje hrvatsko državno vodstvo i hrvatsko vojno vodstvo i u Hrvatskoj i u BiH, optužuje hrvatski narod za ono što nije radio ni sud u Nürnbergu u svojim optužnicama protiv Nijemaca. Zato su same optužnice i neke presude Suda u Haagu zločin nad zločinima. Zato o Sudu u Haagu i govorim kao o zločinačkom sudu, a o ovim njegovim optužnicama kao o «zločinačkom pothvatu tog zločinačkog suda»!

7. ZAKLJUČAK

Odgovor na pitanje iz naslova današnjeg stručno-znanstvenog skupa *Zajednički zločinački pothvat. Što je to?* i nije težak.

Zar nije zločinački pothvat ukidanje jednom narodu pravo na samoobranu?

Zar nije zločinački pothvat svrstavanje na stranu agresora?

Zar nije zločinački pothvat izravno pomagati agresoru?

Zar nije zločinački pothvat izjednačavati agresora i napadnutog?

Zar nije zločinački pothvat optuživati i suditi napadnute zato što su obranili svoju ognjišta?

Zar nije zločinački pothvat od agresora praviti žrtvu a od žrtve agresora?

Zar nije zločinački pothvat već sam pokušaj da cijeli državni vrh jedne države optužiti za zločince jer su oslobodili svoju državu?

Zar nije zločinački pothvat nad pothvatima optužiti cijeli jedan konstitutivni narod u BiH kao zločinački narod?

Naravno da jeste. I doista se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu Suda u Haagu i niza svjetskih moćnika!

Zašto je to tako? Naravno u svemu tome ne treba zaboraviti ono što se dešava danas u svijetu. USA i Velika Britanija mogu – mimo odluke UN-a napasti Irak pod lažnom izlikom. Dakle mogu izvršiti agresiju na neku državu. Nikome u UN-u nije ni palo na pamet da države koje im daju najveći novac u blagajnu optuži za agresiju. Je li i zbog toga trebalo ustanoviti praksu o nevažnosti zločina protiv mira, tj. zločina agresije? Treba li sud u Haagu optužiti Hrvatsku i zbog toga da se ustanovi praksa po kojoj veliki mogu izvršiti agresiju na male, tj. to nije zločin. A zločin je ako se mali brane! Da, doista postoji udruženi zločinački pothvat. Udruženi zločinački pothvat Suda u Haagu i svjetskih moćnika!

Na žalost u tome sudjeluju i hrvatske vlasti od 2000.-te godine do danas! Ne poštuju ni vlastite rezolucije kao što je ona u kojoj jasno stoji da Hrvatska nije agresor na BiH, kao ni spomenuto stajalište Ustavnog suda o djelovanju oružanih snaga RH u oslobađanju okupiranih područja. Umjesto toga prihvaća nekritički sve naloge Suda u Haagu pa hapsi i progoni one koji su najzaslužniji za postojanje ove države i za opstojnost Hrvata u BiH.

Nažalost, djeluju potpuno suprotno onome što sam pisao 2000. godine, a što sam kasnije pojednostavio tvrdnjom:

„Hrvatska treba ući u EU ali pod jednim uvjetom: da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!”

Ponovit ću: ako ne poštuješ sam sebe, neće te ni drugi poštivati!

Izlaganje na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006.

U nešto kraćem obliku tekst je objavljen u zborniku s toga skupa: *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to?*, Zagreb, 2006., str. 43-55.

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.; J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. i J. Pečarić, *General Janko Bobetko*, Portal dragovoljac.com.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

JE LI SUD U HAAGU SRAMOTNI ILI ZLOČINAČKI?

Nedavno je Sud u Haagu donio prvostupanjske presude vukovarskim krvnicima, što je u Hrvatskoj dočekano sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «**locirati, identificirati, uhititi, transferirati**») i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: «*U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su*

trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupi ili su se prodali?

Ili smo im mi pokazali kako se treba ponašati? Mislim na znanstveno stručne skupove *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?*». posebice na treći skup, dakle onaj održan u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Naime, poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zlorabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća" smatra Horvatić

Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je.

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja američkog pravnika Eduarda Jambrošića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrošić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27.06.2007.):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ograditi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika.»

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanošću, pa se predsjednik vlade mora ograditi od takvih koji dovode taj sud u

vezu s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravnici koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu.

Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Gđa Doris Pack, voditeljica izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana 25. 3. 2003. godine u Zagrebu je «uvjerena u pogrješnost shvaćanja haškog tužiteljstva i bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problemi potječu iz pogrješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haaško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA!¹⁹»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yamburušić²⁰, nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijetnji miru, narušenje mira i čina agresije».

U ovom zborniku u Yamburušićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak

¹⁹ Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 22

²⁰ Isto, str. 111

6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974.

Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom sudu već preblago. Tako sam 2000. godine objavio teksta «Bordel u Haagu»²¹). Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s pravom! Očito sam uvrijedio jedno pošteno zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrkiivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom sudu bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović²² preko sjajne povijesne paralele Termistoklo – Tuđman:

«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrješni postupak 'detemistoklizacije' na sudu povijesti platila

²¹ «Hrvatsko slovo», 17. studenoga 2000.; «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr 4/2000, str. 36-37.

²² Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 65

najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrijednote, kao što je Termistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same be smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»

Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao **bivši francuski vojni biskup Michel Dubost** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekavši²³ da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

«Evo sto sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe...!" Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko

²³ "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.

sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješu pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»

Da, više puta sam pišući o Sudu u Haagu naglasio da je veliki propust što suci nisu vojnici – dakle oni koji znaju što je rat. Ova priča don Kaćunka sugerira mi da oni to nisu jer bi među njima bilo teško pronaći one koji bi obavljali prljave poslove svjetskih moćnika kao što to rade danas u tom sudu.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnom skupu govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte»²⁴. Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: «*Već je dovoljno Del Pontićinih bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.*»

²⁴ Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007, str. 72

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud.

Nekako u to vrijeme bio je Treći sabor Hrvatskog bloka. Evo mog govora u kome sam prvi put javno govorio o zločinačkom sudu:

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011. i J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «HAAŠKI SUD – «ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT» -ŠTO JE TO?»²⁵

Danas predstavljamo knjigu «Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3», Zagreb, 2007. Predstavljanje se događa u vrijeme kada je taj sud donio svoje presude vukovarskim krvnicima. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Najviše čujemo lažnog svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih, ili provoditelja akcijskog plana kojim su hapšeni i general Gotovina (po onom «**locirati, identificirati, uhititi, transferirati**») i «nepodobni» hrvatski novinari. Nešto slično rekao je kardinal Josip Bozanić: «*U nepravednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u pitanje*». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, ima nešto dobro u svemu tome. Pokazali su da znaju kako bi se trebali ponašati, a nisu. Jesu li samo priglupi ili su se prodali?

Ili smo im to mi pokazali? Naime, poslije samo našeg skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«*Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo*

²⁵ Skraćena verziju teksta *Je li Sud u Haagu sramotni ili zločinački?*

dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabitu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zlorabom međunarodnog kaznenog pravosuđa.

"Ako ta zloraba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća", smatra Horvatić.

Akademik Josip Pečarić optužnicu za "zajednički zločinački pothvat" smatra nastavkom agresije na Hrvatsku. "Radi se o zločinačkom pothvatu Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu", rekao je.

Voditelj skupa, bivši predsjednik Vrhovnog suda i umirovljeni sudac Ustavnog suda Hrvatske Milan Vuković, pročitao je dio izlaganja američkog pravnika Eduarda Jambrošića koji je naslovio: "MKSJ - tajni pothvat svjetskih moćnika".

Jambrušić smatra kako je, radi zaštite hrvatskih interesa, potrebno ispitati kompetenciju i nadležnost Haaškog suda. Tematizirajući pitanje "nasilnika i žrtve", ističe kako je stavljanje na istu optuženičku klupu Slobodana Miloševića i Ante Gotovine "neukusno prema vrijednostima zapadne civilizacije".

Milan Vuković je najavio održavanje četvrtoga skupa 7. prosinca 2007. kako bi se razmotrilo koje korake poduzeti zbog ponosa Hrvatske.

Reakcija nije izostala. Prema «Jutarnjem listu» (27.06.2007.):

«Glavna tužiteljica Haaškog suda Carla Del Ponte nastavlja se žaliti na način kojim hrvatska javnost pristupa slučaju Gotovina. Ona je u utorak, govoreći pred zastupnicima Europskog parlamenta, rekla kako očekuje da će se hrvatska Vlada ograditi od kritika koje je na račun Haaškog suda uputila skupina hrvatskih pravnika.»

Iz daljeg teksta vidljivo je da se njena reakcija odnosi na naš skup. Dakle glavna tužiteljica jednog suda utemeljenog od OUN-a javno iznosi tvrdnju da pravni stručnjaci nemaju što govoriti o Sudu u Haagu, tj. da taj sud nema nikakve veze s pravnom znanošću, pa se predsjednik vlade mora ograditi od takvih koji dovode taj sud u vezu s međunarodnim pravom. Vjerovali ili ne! I nitko ne reagira! Niti u Europskom parlamentu - niti u OUN-u!

A kada je takvu reakciju izazvao ovako mali tekst, u kome se – istina – vidi da postoje i pravnici koji znaju što je pravna znanost i kakva je uloga Suda u Haagu u njoj, zamislimo kakva bi pozicija Hrvatske da je vode ljudi koji se ne boje reći istinu! Kako bi bilo da su svi novinari, političari i stručnjaci bez straha govorili istinu.

Danas, istina, svi koriste riječ «sramota». Ali ona se odnosi samo na zadnju presudu. A naslov mog prvog teksta o tom sudu iz 1996. godine bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu.

Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. U ovom zborniku (str. 22.) dr. Milan Vuković navodi riječi gđe Doris Pack, voditeljice izaslanstva Europskog parlamenta u susretu s čelnicima Hrvatskog sabora, dana

25. 3. 2003. godine u Zagrebu, koja «uvjerena u pogrješnost shvaćanja haškog tužiteljstva, bez ikakvog sustezanja, tvrdi: 'problemi potječu iz pogrješnog stava da Hrvatska nije smjela voditi rat, te da Haaško tužiteljstvo mora shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA!»

Za OUN je donošenje takvog Statuta Suda u kome se «previđa» taj zločin sramotan čin i zbog same činjenice što Glava VII Povelje OUN-a, kako navodi Edward Slavko Yamburšić (str. 111), nosi naziv «Djelovanje u slučaju prijetnji miru, narušenje mira i čina agresije».

U ovom zborniku u Yamburšićevu tekstu i ne samo u njemu naći ćete sve one odluke vodećih svjetskih organizacija o zločinu protiv mira koji su obvezujuće za sve pa tako i za Sud u Haagu. Besmisleno je suditi o ratnim zločinima, a ne uzeti u obzir i najveći ratni zločin – zločin agresije. Međutim, Sud je morao «shvatiti razliku između AGRESORSKOG i OBRAMBENOG RATA» i primjenjivati izravno Rimski statut (članak 5 – (1) – d), Londonski statut (članak 6 – 1945), Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva (članak 16, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.) ili Rezoluciju 3314 Opće skupštine OUN usvojenu 14. prosinca 1974.

Iz godine u godinu postajalo je sve jasnije da taj sud želi samo nametnuti političku volju svjetskih moćnika. Postajalo je sve jasnije da je reći kako se radi o sramotnom sudu već preblago. Tako sam 2000. godine objavio teksta «Bordel u Haagu» («Hrvatsko slovo», 17. studenoga 2000.), a prenio ga je i «Hrvatski Glasnik u Švedskoj», Nr 4/2000, str. 36-37. Međutim, ta usporedba s prostitucijom i nije baš najbolja. Prostitutke obavljaju svoj posao, a suci u Haagu to ne rade. Kako nam je sama Carla del Ponte i pokazala – ono što oni rade u Haagu nema nikakve veze s pravom! Očito sam uvrijedio jedno pošteno zanimanje. Zato se moram ispričati prostitutkama. Srećom knjigu iz 2001. godine nazvao sam «Sramotni sud u Haagu» iako sam dvojio između tog naslova i «Bordela u Haagu».

Biskup Juraj Jezerinac, u trenucima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozorio je da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”?

To je bio trenutak kada su naši političari mogli pomoći velikima, pa i uz cijenu žrtve. Umjesto toga oni su se utrkiivali tko će im što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

Za razliku od njih mnogi u samom sudu bili su svjesni svoje sramotne uloge. Ili su bili svjesni onoga o čemu piše Lujo Medvidović (str. 65) preko sjajne povijesne paralele **Termistoklo – Tuđman**: *«Poslije Termistokla (koji je opravdano slavan budući je 480. godine prije Krista, kod Salamine pobijedio nadmoćnije Perzijance, kao što je Tuđman u akciji OLUJA 1995. pobijedio nadmoćnije agresore), nikada u povijesti jedan vojskovođa nije potjeran iz povijesti zbog pobjede u ratu. Antička Grčka je taj pogrešni postupak 'detemistoklizacije' na sudu povijesti platila najvišom mogućom cijenom – potpunom propasti. Nadati se je da Europa, kao velika civilizacija, baštinik antičke Grčke, ne će represijom protiv svoga najboljeg dijela sama sebe uništiti iznutra, da će vratiti značenje svojim riječima, u sebi pronaći snage te pravim jasnim i razlikovnim riječima imenovati različite pojave. Osobito se nadamo da će Europa, kao poticatelj procesa 'detuđmanizacije' na vrijeme shvatiti da je Tuđman branio europske vrijednote, kao što je Termistoklo branio Grčke, te da se zbog sebe same be smije ponijeti prema Tuđmanu kao Grčka prema Termistoklu.»* Zar Medvidovićevo upozorenje ne podsjeća na ono koje je dao francuski biskup rekavši ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. U ovom zborniku govorimo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. To smo okarakterizirali kao «prebacivanje krivnje na Carlu del Ponte» (str. 72). Na potvrdu tih naših tvrdnji nije trebalo dugo čekati jer je nedavno svijetlo dana ugledala i knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz

prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. Sve to pokazuje koliko smo bili u pravu mi koji smo upozoravali na nepoštenu ulogu Suda u Haagu, koji smo ukazivali na činjenicu da taj sud ima za cilj suditi žrtvama, a amnestirati zločince. Ili kako komentira Pešorda u spomenutom tekstu: *«Već je dovoljno Del Pontičinih bliskih suradnika jasno kazalo i napisalo da plan velikih sila nije bio optužiti vrh JNA ni Srbiju općenito te da je Carla taj plan upravo maestralno provela u djelo.»*

A to više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Od tada, pa i u ovom zborniku govorim o «zločinačkom pothvatu zločinačkog suda». U ovom zborniku navodim kako i drugi počinju na isti ili sličan način govoriti o tom sudu. Evo i u «Hrvatskom listu» od 11. listopada 2007. imamo reagiranje župnika dr. sc. Franja Jurčevića: *«Haag – simbol prijevara, namještanja, cinizma i udruživanja u 'zločinački pothvat' protiv Hrvatske i hrvatskih žrtava.»*

Zar to isto ne proizlazi iz riječi biskupa Jezerinca: «Dokaz da je Sotona oko nas i da djeluje jest sramotna presuda Haaškog tribunala za zločine u Vukovaru!» Ili još preciznije iz riječi biskupa Anta Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.»

A sjetimo se Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika. A «krivnja Hrvata», kako kaže Bosiljko Mišetić (str. 55) «je jednim dijelom bila činjenica da su slobodnom političkom voljom odlučili ostvariti pravo na državu, kao pravo koje ima svaki suvereni narod, a druga 'krivnja' što nam i danas mnogi svjetski moćnici ne opraštaju što smo poništili geopolitički ustroj prve Jugoslavije, kao 'versajskog kopileta' i druge Jugoslavije kao političke tvorevine pobjednika drugog rata».

Dopustite mi da vas podsjetim na onoga pravednika kojemu je dosuđena najveća kazna. Osuđen je zbog navodne agresije Hrvatske na BiH. A znamo čije je svjedočenje koristio taj sud da bi izveo tu lažnu optužbu zbog koje – uostalom - sudi i danas Hrvatima iz BiH.

Kada su Darija Kordića bez ijednog dokaza osudili na 25 godina robjice izjavio je:

"S ljubavlju i ponosom nastavljam nositi ovaj maleni križ prikazujući ga rođenom Isusu Kristu za dobro i boljitak svome najmilijem hrvatskom narodu."

To je rekao iako je svjestan ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.): "Bog mi je stavio lance, a današnja Hrvatska zategla omču oko vrata."

A u istom tekstu možemo naći i slijedeće riječi Dariove supruge Venere (vidjeti str. 71-72 ovog zbornika):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'."

Zato se i mi – uvijek kada govorimo o zločinima Suda u Haagu moramo sjetiti i njegovih najvećih žrtava – hrvatskih pravednika, kakav je i Dario Kordić. Zato ponovimo još jednom riječi biskupa Ivasa: «Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.» Da, Sud u Haagu je danas daleko od toga da je sramotan. To je zločinački sud!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «MUČENIČKA HRVATSKA»

Pred nama je nova knjiga Mata Marčinka «Mučenička Hrvatska». Sigurno među Hrvatima ima puno ljudi čiji život možemo poistovjetiti s mučeništvom naše domovine. A među njima je sigurno i Mato Marčinko. Kao dvadesetogodišnjak prošao je Križni put s postajama: Maribor – Zagreb – Bjelovar – Zagreb – Petrinja. Hapšen je i 1945. i 1952., a između tih hapšenja diplomirao je na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (tek u školskoj godini 1947./48. su mu dopustili upis), da bi 1972. zbog pjesme *Hrvatska molitva* bio osuđen na godinu dana strogoga zatvora, koju je odrobijao u logoru stara Gradiška. Zbog svega toga mnoga svoja djela morao je objavljivati pod pseudonimima. On je Tomislav Heres, Tomislav Hermes, Tin Slavić, Don Kijote de la Croazia, A. Marus, 2M, II.-M2-31/4591., Trpimir Juranić Mar, T. J. Mar, Matko Maronić, M. Mar, Horoathos Harahuvat, Mate Juranić, T. J. H. Mar.

Imao sam čast predstaviti i Marčinkovu knjigu *Martyrium Croatiae od Krbave do Den Haaga* u kojoj Marčinko opjevava hrvatsku povijest. Znamo kakvu povijest općenito a posebice o Domovinskom ratu uče naši školarci. Zato sam zaključio to predstavljanje riječima: «Uvjeren sam da ćete svojim osmašima dati ovu i druge knjige g. Marčinka da iz nje uče hrvatsku povijest.» Kao da sam predvidio da će nam g. Marčinko uskoro podariti i ovu knjigu. Ako nekome ne ide ponajbolje učiti povijest iz pjesama sada ima nju!

Pri tome Marčinko svoj pogled na povijest često daje navodeći riječi mnogih državotvornih Hrvata. Vjerujem da će mnogi od njih biti ugodno iznenađeni, kao što sam i sam bio, kada vide kako ih je predstavio g. Marčinko u svojoj knjizi.

Marčinko je svoju kalvariju doživio u vrijeme kada nismo imali Hrvatsku. Zato on posebnu pozornost posvećuje dr. Franji Tuđmanu. Naime u poglavlju *Državotvorstvo prvog predsjednika obnovljene hrvatske države dr. Franje Tuđmana* Marčinko daje osvrt na Tuđmanove rasprave u časopisu «Kritika» od 1968. do 1971. godine. Evo nekoliko misli dr. Tuđmana koje pokazuju kako je on još u tim

godinama pripremao teren za stvaranje hrvatske države (str. 31-33, 40):

Da dokaže pravo svakoga naroda na samostalnu državu, Tuđman se poslužio Lenjinom. Najprije iznosi Lenjinovu misao, da je zbog gospodarskih interesa nacionalna država nužnost "za svu Zapadnu Europu, i više od toga: za sav civilizirani svijet". Zatim donosi Lenjinovu definiciju samoodređenja: "Pod samoodređenjem naroda razumieva se njihovo državno odvajanje od drugih narodnih zajednica, razumieva se stvaranje samostalne nacionalne države."

Sve je ovo podloga Tudmanovih dokaza o neodrživosti jugoslavenstva: "Teorija o jugoslavenstvu kao istorodnom ili troplemenom narodu pokazala se -kao i teorija čehoslovakizma - romantičarskom iluzijom i pukim sredstvom za održavanje hegemonizma vladajuće nacije i za odnarođivanje podređenih naroda."

(...)

Svoju razpravu Velike ideje i borba malih slavenskih naroda za nacionalnu slobodu Tuđman završuje riečima: "Samo nesputani, podpuno slobodni, nezavisni, suvereni i ravnopravni narodi, kao i građani unutar pojedinih naroda, mogu pridonieti oslobođenim izvorima i svestranim razvitkom svih fizičkih i duhovnih sila povećanju materijalnih bogatstava, osebnosti i raznolikosti trajnih kulturnih vrijednosti ljudske civilizacije i većoj harmoniji u životu čovječanstva."

(...)

"Budući da je pitanje vlastite državnosti bitno pitanje obstojnosti i poviestnoga identiteta svakoga naroda, što je od posebne važnosti za hrvatski narod koji se i u starijoj i u najnovijoj poviesti morao boriti za održanje svoje samobitnosti protiv grube sile imperijalističkoga zatiranja, ali i protiv pogibelji asimilacije pod okriljem različitih idejnih integralističkih teorija, što su sijale iluzije rješenja svih

hrvatskih nacionalnih tegoba, pa i širih - klasnih, vjerskih, ideoloških i međunarodnih problema, - to se baš na pitanju hrvatske državnosti očituje vrijednost i poviestna uloga različitih političkih pokreta i njihovih prvaka, a kako je Stjepan Radić svoj državni program temeljio na istodobnu rješavanju svih društvenih, socialnih problema hrvatskoga naroda, to se njegova epohalna uloga u najnovijoj poviesti hrvatskoga naroda može objasniti u prvom redu njegovom dosljednošću i odlučnošću u borbi za hrvatsku državnost."

Dvadesetak godina kasnije tu državu nam je Tuđman i darovao. Zato kada govorim o Tuđmanu govorim o Ocu hrvatske države. Marčinkova rasprava u ovoj knjizi najbolja su potvrda da je to doista tako.

Međutim, dok čitam ove Tuđmanove riječi čini mi se da je on još tada upozoravao svoje nasljednike kako nema cijene koju treba platiti da bi se očuvala vlastita državnost. Na žalost znamo da ga oni ne slušaju pa im nema cijene koju su spremni platiti da izgube tu državnost izbornu u veličanstvenom Domovinskom ratu.

Čini li se i vama da svakim danom imamo svoju državu sve manje i manje? Jesu li na vlast došli oni za koje je Šegedin rekao da «strasno mrze svoj narod»? Naš veliki književnik je bio iznenađen što takvih ima puno među nama. A da je to doista tako ponajbolje nam svjedoči slijedeći navod iz Marčinkove knjige (str. 59.):

Da bi prikazao odnos hrvatskih medija prema žrtvama i stradanjima hrvatskoga naroda, Praljak u svojoj knjizi Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.-1995. (Zagreb, prosinac 2006.) iznosi primjer bosanskohercegovačkih sela AHMIĆI i TRUSINA.

U oba spomenuta sela dogodio se zločin. Istoga dana, istoga mjeseca, a i godina je ista. U Ahmićima je vođena borba i još se ne zna koliko je ubijenih vojnika i koliko civila. U Den Haagu kažu, da je u Ahmićima ubijeno najmanje 33 (trideset i troje) civila, u Trusini 23 (dvadeset i troje) nenaoružanih - civili i nekoliko vojnika koji su se predali.

Tada je realni broj Hrvata u 21 (dvadeset i jednoj) bosanskohercegovačkoj općini iznosio oko 180.000. U tim je općinama ubijeno 1200 hrvatskih vojnika i zarobljenika, a to je kao da u Francuzkoj imate 400.000 ubijenih civila i

zarobljenika, u Velikoj Britaniji 400.000 ubijenih civila i zarobljenika, u Americi 2.000.000 ubijenih civila i zarobljenika.

Na pitanje koliko je HTV u svojim emisijama spomenula Ahmiće a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor: "Ahmići 998 (devet stotina devetdeset i osam) puta, a Trusina 2 (dva) puta." Dakle Trusina dva promila u odnosu na Ahmiće.

Kao i na HTV-u, isti je nerazmjer i u ostalima javnim priobćilima.

(...)

Hrvatska javna priobćila su takva, kakva je i vladajuća hrvatska politika. A ona je u odnosu na vladare svieta poslušnička, udvornička, klimavačka, bezkičmenjačka, podlačka, podrepaška. Šutljiva hrvatska većina prepustila je sudbinu Hrvatske manjini preponiznih hrvatskih klimoglavaca.

Zar ovaj primjer nije idealan za opisivanje tih koji «tako strasno mrze svoj narod»? Praljak ih naziva «ljudskim smećem».

Marčinko u knjizi ukazuje na činjenicu da je bilo državotvornih Hrvata koji su upozoravali na ono što će nam se dogoditi. Tako je i mene podsjetio da sam bio među njima (str. 205):

U razgovoru za hrvatski tjednik Spremnost iz Australije od 30. ožujka 1999. Pečarić je predvidio, da će, ako na izborima 3. siječnja 2000. pobiedi udružena oporba predvođena bivšim komunistima, Hrvatska vojska smanjenjem sredstava za nju „slabiti sve do trenutka, kada ne će više biti bitan činbenik na području hrvatske države, a onda će s Hrvatskom biti ono sto žele svjetski moćnici, dakle, oni koji su dopustili srbsku agresiju na Hrvatsku (zatim na B i H i na Kosovu), čak i pomažući na razne načine - sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uobće nismo imali), što je zapravo značilo oduzimanje prava hrvatskomu narodu na samoobranu". Pečarić je u istomu razgovoru rekao: „To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih (udružene oporbe na čelu s komunistima, nap. M. M.) svjetskih poslušnika ne znači, da će oni uspjeti ostvariti sve što je planirano." Na žalost, plan o smanjenju Hrvatske vojske je ostvaren. Ono što nisu ostvarili Račanovi trećejanuarci, dovršili

su Sanaderovi hadezeovski reformisti. Hrvatski narod je ponovno razoružan. A pobijedjeni velikosrbski genocidni napadač iznova diže glavu osokoljen držanjem onoga diela međunarodne zajednice, koja je uporno protiv svake hrvatske države ma kakva ona bila.

A osnovno oružje za to im je Sud u Haagu. Marčinko spominje i slijedeće moje riječi (str. 205):

Pečarić je u Hrvatskomu slovu od 21. srpnja 2000. vidovito napisao: „Ako je suditi po broju Bulajićevih učenika u Hrvatskoj, ne bi me iznenadilo, da uskoro u Hrvatskoj doživimo reviziju Domovinskoga rata. Uskoro bi heroji Domovinskoga rata trebali postati zločinci - za Haag spremni, pogotovu oni iz Bljeska, i Oluje, a stvarni zločinci žrtve. Uskoro bi trebali doživjeti razna šikaniranja hrvatskih ratnika, invalida Domovinskoga rata. Po Lici i cijeloj Hrvatskoj tražit će se masovne grobnice 'nenaoružanoga srbskoga naroda'. U Haagu bi bar na 45 godina trebali biti osuđivani oni koji su spasili hrvatske enklave u B i H, i sl. Ili sam ja malo zakasnio s interpretacijom Bulajićeve knjige? Možda je sve to ipak na djelu? Kako sam ja o dr. Bulajiću dosta pisao u mojim knjigama, očito je kako mi je danas teško pisati o problemima deustažizacije i detuđmanizacije i o drugim stvarima o kojima učenici dr. Bulajića naveliko pišu i govore u Hrvatskoj." Sa svojim protuhrvatskim pisanjem i govorima mržnje učenici dr. Bulajića nisu prestali nakon dolazka na vlast Sanaderovih reformista, dapače, svoju su protuhrvatsku djelatnost još i pojačali.

Nedavno je dr. Milan Vuković u «Hrvatskom slovu» (25. travnja 2008.) i «Fokusu» (2. svibnja 2008.) pokazuje kako je funkcionirala «paralelna linija zapovjedanja» Račan - engleski veleposlanik Nicholas Jarrold, njegov pravni i politički savjetnik i predstavnik Britanske obavještajne službe Gille Longhley i član Britanske

*obavještajne službe g. Boydon, - Carla del Ponte – Vuk Draškoviću*²⁶ uspostavljanju tzv. «zločinačkog pothvata zločinačke organizacije» dakle kvalifikacije kojom se osigurava zamjena uloga žrtve i agresora, dakle upravo ono o čemu sam tada govorio.

A ovo su samo neke crtice iz ove vrijedne knjige. Zapravo samo sam vam predočio što je Marčinko napisao na šest stranica svoje knjige. A knjiga ima takvih 436 stranica! Zato je najbolje da je pročitate. I preporučite svima koji žele ponešto znati o istinskoj hrvatskoj povijesti.

Zahvaljujem se g. Marčinku što nam je poslije opjevanе hrvatske povijesti podario i ove *Ulomke iz hrvatske povijesti*, kako to on kaže u podnaslovu knjige.

²⁶ O tome vidjeti tekst «Tko su podmukli kurvini sinovi?»

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE»

U OSIJEKU

Dozvolite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste se u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje knjige «Za hrvatske vrednote». Bez vaše podrške bilo bi besmisleno pisati ovu i slične knjige.

A ovakvih knjiga ne bi bilo da nema donatora, jer knjige koje govore o hrvatskim vrednotama nisu dobrodošle u ovoj državi. Zato im se i ovom prigodom zahvaljujem.

Posebna zahvalnost ide današnjim predstavljacima gospodi odvjetniku Luji Medvidoviću, koji je napisao i predgovor knjizi, odvjetniku Draženu Matijeviću i kolumnisti Ivici Šoli.

Knjiga govori, kao što kaže sam naslov, o hrvatskim vrednotama kao što su sloboda, čast, dostojanstvo, ponos... Naravno odmah se nameće pitanje: Pa zar to nisu opće-ljudske vrednote. Istina, one to jesu bile, ali više nisu. U današnjem svijetu su najznačajnije «vrednote» tržište, novac i sl. A u takvom svijetu Hrvati su pokazali u Domovinskom ratu da im je sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Ali, za razliku od Hrvata, tu se radi o pojedincima. Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao (vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj

stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednoti slobode.

Zar toga nije bio svjestan biskup Juraj Jezerinac kada je još u trenutku kada je stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"?

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Naime, očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je. On je «Olujom» zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom» spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! To tako očito pokazuje činjenica da su nizozemski vojnici dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 700-dnevno bombardiranje Gospića! Kako li nam samo ti ordeni pokazuju kakve su to vrednote kojima se diče najmoćnije države današnjeg svijeta!

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

A o spašavanju Osijeka i ulozi generala Glavaša vama doista ne trebam ja govoriti. Knjiga je, kao što ste čuli, posvećena generalu Glavašu. Ja ću se zato ovdje samo osvrnuti na prvo poglavlje knjige koje je i izravno povezano s našim generalom, tj. koje je posvećeno poznatom Apelu 19 akademika i 4 biskupa: *Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!*

A general Glavaš se ne brani sa slobode! Zato sam to poglavlje završio slijedećim tekstom:

Koliko vrijedi mišljenje biskupa i akademika?

Iako je podignuta cijela hajka u medijima zbog Glavaševa puštanja na slobodu sudovi su ipak morali poštivati liječničko mišljenje. Nisu mogli biti izravno odgovorni za smrt hrvatskog generala. Kada je istražni postupak završen, pokazalo se da u oba procesa samo po jedan svjedok tereti Glavaša. U tzv. slučaju garaže to je Krunoslav Fehir koji je priznao zločine, pa je promoviran u tzv. krunskog svjedoka. Dakle, ako si zločinac optužiš za to nekoga tko je nepodoban nekim našim političarima pa će taj u zatvor. U tzv. slučaju selotejp to je Gordana Maglić Getoš kojoj je iskaz protuzakonito iznuđen. Prvostupanjski sud je ponovno odredio pritvor hrvatskom generalu. Ustavni sud je uvažio žalbu odvjetnika i vratio slučaj prvostupanjskom sudu, koji je potvrdio svoju odluku. Vrhovni sud nije uvažio žalbu Glavaševih odvjetnika. Međutim, prema informacijama koje imam i u tom postupku je došlo do izdvajanja mišljenja jednog od sudaca, što je izgleda sasvim neuobičajeno i što pokazuje da se ovdje zaista radi o čistom političkom procesu.

Uostalom, kazna pritvora je uobičajene za teške zločince, a ovdje se radi o čovjeku koji je itekako zaslužan za stvaranje ove zemlje. Taj isti Vrhovni sud je to znao uvažiti kada su u pitanju bili generali Ademi i Norac!

Glavaš ponovno štrajka glađu (naravno, tekst je pisan u trenutku kada je to bio slučaj, op. J.P.). Na silu ga ponovno odvođe u zagrebačku zatvorsku bolnicu.

Više je nego očito da naš Apel ima naslov koji odgovara i sadašnjem trenutku:

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Upućen je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske i Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Ovom prvom očito nije ni trebalo biti poslano. Nadajmo se da Ustavni sud neće popustiti očitom pritisku i želji nekih moćnika da naš apel za spašavanje života i obrane sa slobode hrvatskom generalu ne urodi plodom!

U tekstu se spominje izdvojeno mišljenje jednog od sudaca na Vrhovnom sudu. U knjizi je dano i izdvojeno mišljenje koje je u slučaju generala Glavaša svojevremeno dao i na Ustavnom sudu dr. Milan Vuković i koje je objavljeno u «Narodnim novinama». S tim

u svezi spomenut ću javnu raspravu koja je održana u HAZU na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu» u međunarodnom kaznenom pravu. O tome u knjizi pišem slijedeće:

«To hrvatski mediji uopće nisu zabilježili. Kao da su znali da je to rasprava na kojoj je pokazano kako sud u Haagu i s pravne strane jest – blago rečeno - nevjerodostojan sud. To prilikom je predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti profesor emeritus dr. sc. Željko Horvatić ustvrdio da se stidi današnjeg međunarodnog prava u kome nema mjesta za zločin agresije. Rekao je također da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka.»

Uzged budi rečeno profesor Horvatić će zajedno s današnjim predstavljacima gospodom Matijevićem i Medvidovićem i sa mnom u petak u Zagrebu sudjelovati u trećem znanstveno-stručnom skupu «Haaški sud -Zajednički zločinački pothvat – Što je to?».

Ono što želim ovdje posebno istaći da se riječi profesora Horvatića ne odnose samo na Haaški sud već i na sve ove sudove u Hrvatskoj odnosno sudce koji sudjeluju u tom istom sramotnom djelovanju. I njihove presude bit će dokument njihove sramote. Izdvojena mišljenja sudaca Vrhovnog i Ustavnog suda to nam potvrđuju.

Zato je meni ono što je najvažnije rečeno u pismu koje ide uz posvetu generalu Glavašu. Ponovit ću ga:

Generale, obranivši Osijek obranili ste Hrvatsku! Zato Vam danas sude!

Akademik Josip Pečarić, Zagreb, 17. travnja 2007.

Zahvaljujem svima koji se slažu sa tom tvrdnjom i koje su to moje pismo supotpisali na primjerku knjige koji ćemo uručiti našem generalu.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM»

Doista sam danas u neobičnoj ulozi – trebam predstaviti knjigu razgovora sa mnom. Osim toga činjenica je da ako se nekome knjiga dopadne da je to zato što je g. Pavković znao postaviti dobra pitanja, a ako se nekome ne dopadne to je zato što ja nisam dobro odgovorio na postavljena pitanja. Inače, knjiga je nastala tako što mi je g. Mladen Pavković u tri navrata postavljao pitanja na koja sam odgovarao.

Dr. Milan Vuković, koji je napisao Pogovor, rekao mi je da bi se o nekim stvarima o kojima sam govorio u knjizi mogle napisati cijele knjige. I doista – govorio sam na primjer i o problemima koje imamo mi matematičari u Hrvatskoj. Naime neke kolege iz nekih drugih struka smatraju sebe kompetentnijim da odlučuju o hrvatskoj matematici od samih matematičara. Upravo ovih dana dao sam u tisak knjigu «Kad 'stručnjaci' odlučuju o matematici».

Kod razgovora je bitno to što su vezani uz trenutak u kojem se vode. Zato se meni i danas prirodno nameće pitanje kako bi ova knjiga izgledala da se ovi razgovori vode danas. Sigurno posve drugačije jer se toliko toga dogodilo u međuvremenu.

Na primjer, na pitanja o i oko HAZU-a sigurno bi se našlo mjesta i za slučaj (ne)izbora Miroslava Radmana. Napisao sam niz tekstova oko toga koje urednici dnevnih i tjednih novina u Hrvatskoj nisu objavili. Sakupio sam niz tekstova oko toga slučaja i knjiga «Kako su rušili HAZU?» će – nadam se - uskoro biti tiskana. Vjerojatno bi se iz tih tekstova i u ovoj knjizi pojavilo moje pismo saborskim zastupnicima, koje je bilo reakcija na govor zastupnika dr. Iva Banca, koji je on dao tiskati u «Feral Tribuneu», a u kome je napao akademike Paara i Jelčića i mene. Ja sam mu historizirajući matematičar iz Drugog razreda HAZU. Vjerovali ili ne, na odgovoru mi je čestitao i jedan saborski zastupnik član Narodne stranke. Izgleda kako je Banac «jako» omiljen u Saboru, zar ne?

Danas bi na poneko pitanje drugačije odgovorio i zato što se jednostavno pojavilo ponešto novo i interesantno što u momentu kada je knjiga nastajala meni nije bilo poznato pa mi to tada nije bilo

ni moguće komentirati. Na primjer kada sam odgovarao na pitanje o Mili Budaku, odnosno na naš poznati Apel za obnovu političkih procesa nisam znao kako je o tome pisala dopisnica beogradskog NIN-a iz Zagreba gđa Zorica Stanivuković.

Naš Apel za obnovom političkih procesa u Hrvatskoj za gđu Stanivuković je bio «desni udar u Hrvatskoj» kako stoji već u nadnaslovu njena teksta (NIN, 2. rujna 2004.):

«U trocifrenom broju nacionalne inteligencije koja je ustala u odbranu Mile Budaka nalaze se imena akademika Ivana Aralice, advokata Željka Olujića, glumice Nele Eržišnik, upravo preminulog slikara Ivana Lackovića-Kroate, historičara Josipa Pečarića (očito je gđa Stanivuković – za razliku od dr. Banca - veliki ljubitelj mojih publicističkih tekstova kada me je proglasila povjesničarem, zar ne? op. J.P.), književnog kritičara i antologičara Dubravka Jelčića, predsjednika Matice hrvatske Igora Zidića i mnogih drugih ne samo zvučnih, nego upravo nadzvučnih imena kulturnog koridora autentične hrvatske kulture koja su upravo probila zvučni zid političke scene države sa manje od četiri miliona stanovnika od kojih manje od polovine smatra da spomenik Mili Budaku u mestu Sveti Rok/Lovinac podno Velebita nipošto nije trebalo uklanjati (...) Predsjedniku Stjepanu Mesiću i premijeru Ivi Sanaderu nije trebalo dugo da saberu «dva i dva». Odnos snaga bio je kritičan, a nedostajale su samo vojska i policija da zbog ustaškog zločinca streljanog 1945. u Zagrebu, u glavnom gradu Hrvatske ponovo izbije državni udar (...) Ko je zapravo izdao nalog da bageri krenu na spomenike Pavelićevim ideolozima i egzekutorima, nije sasvim jasno, jer se hrvatski vrh ovim pitanjem bavio taman toliko dugo dok nije čuo zveckanje desnih oktava pod prozorima vlade i parlamenta koji su neuvijeno nagoveštavali da se u zemlji sprema i ne baš tako tiha «plišana revolucija», u domaćem podneblju širih razmera poznatija kao državni udar ili vojni puč.»

Gđa Stanivuković i nije puno pogriješila. Pa kako drugo i nazvati zahtjev za obnovom političkih procesa u zemlji u kojoj je povjesnica jugokomunistička, u kojoj su skoro svi mediji u jugokomunističkim rukama, u kojoj vladajuće strukture provode jugokomunističku politiku, nego – desni puč ili udar?

Pa zar se na sličan način ne ponašaju naši mediji i vlast prema Rezoluciji Skupštine Europskog parlamenta o osudi zločina

totalitarističkih komunističkih režima. Naš Apel nije unaprijed ni tražio nikakvu osudu već samo obnovu političkih procesa iz jugokomunističke države. Druga stvar je što je baštinicima jugokomunističke politike to – normalno – i bio «državni udar ili vojni puč». Njima je bilo očito što bi donijeli obnovljeni procesi i što bi na primjer značila obnova procesa u kome je svjedok optužbe bio prof. dr. Žarko Puhovski. Nekadašnji svjedok optužbe u političkom procesu danas je predsjednik HHO-a – udruge koja se brine o ljudskim pravima. Čudi li što je upravo Puhovski bio među najglasnijim protivnicima obnove političkih procesa?

Kako je naš Apel prethodio ovoj rezoluciji Skupštine Europskog parlamenta, trebalo bi na njega ponovno podsjetiti hrvatske vlasti.

Pogledajmo na primjer i što sam odgovorio na pitanje: «Gdje bi u tom pogledu svrstali jednog Stjepana Mesića?» jer mi se čini da svakim danom mogu naći poneku potvrdu o onome što sam napisao.

Počeo sam konstatacijom: *«On je tako gdje mu trenutno odgovara.»* Slično tomu prof. dr. Miroslav Tuđman u svom nedavnom intervju-u u „Hrvatskom slovu” govori o njemu kao o čovjeku *„čiji je životni put išao iz jedne krajnosti u drugu, iz jedne suprotnosti u drugu, bez moralnih dvojbi u njemu samome i kada koristi laži za svoj osobni politički probitak”*.

Ovih dana smo to vidjeli i na HTV-u kada je na inzistiranje voditelja emisije "Nedjeljom u dva" da gost predsjednik Stjepan Mesić prizna da je, u "slučaju Budimir Lončar", riječ o dva Mesića onom iz 1991. i ovome danas, Mesić je objašnjavao da je u ono vrijeme jedno govorio, a drugo radio.

Kao da sam i o tome pisao odmah u nastavku svog odgovora:

«Pogledajmo, na primjer, kako o NDH, govore naši političari. Godine 1992. na tribini u Švicarskoj čulo se ovakvo mišljenje, kojemu se doista nema što zamjeriti:

‘Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih.’

Potpuno drugačije mišljenje dao je današnji hrvatski predsjednik u intervjuu hrvatskom programu na australskom radiju SBS 16. veljače 2006. godine (vidjeti ‘Spremnost’ od 28. ožujka 2006.):

‘Nezavisna Država Hrvatska niti je bila nezavisna niti je bila država niti je bila Hrvatska. Ona je bila tvorevina koju je stvorio okupator (...) a priče o tome kako je NDH za nešto zaslužna, ona je zaslužna za zločin kojeg se i danas Hrvati trebaju sramiti.’

Naravno, ne iznenađuje što Mesić ovako govori. Neobično je samo to što je i ono prvo – u Švicarskoj – također izrekao Mesić. Istina hadezeovac, a ne drug Mesić. Svima je nama jasno da Mesić može biti samo svjedok neistine na sramotnom sudu u Haagu. I mnogo više od toga. Sjetimo se samo krivotvorenog brijunskog transkripta koji je iz njegova ureda poslan u Haag da bi se hrvatsku lažno optužilo za ‘zločinački pothvat’.»

Istina, poslije ove emisije na HTV-u s Mesićem kao gostom očito je deplasirana moja riječ „neobično” u prethodnom tekstu. Očito je nešto najnormalnije – po g. Mesiću – govoriti neistine. Istina, danas je i za očekivati da on tako nešto i kaže kada se pojavila knjiga prof. Tuđmana „Vrijeme krivokletnika” u kojoj je pokazano i dokazano da se Mesić obilato koristio neistinama. Zašto ne bi to javno i priznao kada je istina i slijedeće što kaže prof. Tuđman u spomenutom intervjuu:

„Iako se knjiga bavi Mesićevim lažima u Haagu, ona je u svojoj biti istraživanje o tome kako laži postaju sastavni dio nepravедnih presuda ali i dio javnoga znanja, te kako pravodobno prezentirane, čak i banalne laži u informacijsko doba imaju za posljedicu jednima osigurati visoke političke nagrade, drugima dugogodišnje zatvorske kazne, a trećima, tj. javnosti, nameću stereotipe kojima se cijela nacija nadzire i drži u poslušnosti pomoću pogrješnih informacija i dezinformacija.”

A nastavak mog odgovora čini mi se ponajbolje objašnjava reakciju mnogih u Hrvatskoj na Mesićevu bedastoću o tome kako je bilo dobro što je – zaslugom njegova savjetnika Budimira Lončara – Hrvatskoj pomoću poznatog embarga na uvoz oružja oduzeto pravo na samoobranu. Na taj način je – po Mesiću – Lončar spasio Hrvatsku od bojnih otrova.

Ali evo mog teksta:

„Umjesto bilo kakve piče o Stjepanu Mesiću najbolje je samo da konstatiram da sam mu u svojoj knjizi Priznajem, Hrvat sam! posvetio slijedeće poglavlje:

Stipe Mesić – dosje izdaje

Tko pomaže Mesiću?
Zašto Sanader pomaže Stipi Mesiću
Mesićevo lažno svjedočenje i dilanje transkriptima je
veleizdaja

Pomaže li HDZ Mesiću?
Presude bosanskim Hrvatima temeljene su na lažnim
Mesićevim svjedočenjima u Haagu

Sa predstavljanja specijalnog izdanja NHS-a Stipe Mesić –
Dosje izdaje, održanog u Zagrebu 9. prosinca 2004.

Knjiga o čovjeku po kome će se pamtiti najsramnije poglavlje
hrvatske povijesti

Priviđenje Göbbelsa u Hrvatskoj
Sindrom 'biti gluplji i od ovce'.»

Na "referendumsko" pitanje HTV-ove emisije "tko je u pravu u aferi Budimir Lončar predsjednik Mesić ili Večernji list?", odazvalo se 15.400 gledatelja i tri petine njih dalo je za pravo predsjedniku. Tri petine onih koji su glasovali misli da je za nas bilo dobro što su nam oduzeli pravo na obranu i ostavili nas nenaoružane na milost velikosrpskom agresoru. Na milost i nemilost onih koji su – kako sami Mesić i Lončar kažu – bili spremni na nas bacati i bojne otrove! Sjećate li se kako su svojevremeno srpski intelektualci poručili Dubrovčanima da se predaju jugokomunističkoj-četničkoj soldateski jer – ako to ne učine - bit će krivi za razaranje Dubrovnika. Dubrovčani bi im bili krivi, a ne njihova vojska i njihova vlast. A ne oni sami koji su mogli tako nešto i pomisliti, a kamo li poručiti Dubrovčanima, koji itekako znaju da sloboda nema cijene.

Zar vam se zato i ne čini da je Mesićev odgovor i namijenjen onima sa sindromom «biti gluplji i od ovce»?

Da doista puno toga bi danas bilo izrečeno drugačije, ali većini odgovora ne bih mogao dodati niti oduzeti ništa pa mi se čini da će knjiga ipak zadovoljiti one koji je budu čitali. Bar se nadam tomu.

Dopustite mi na kraju da se još jednom zahvalim g. Pavkoviću na ovim ugodnim razgovorima i na samoj knjizi!

Napomena: Tekst je dan I u knjizi: J. Pečarić, Druker, Portal dragovoljac.com.

SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac obilježena je i ove godine. "Građanke i građani, gospode i gospodo, drugarice i drugovi", započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić. "Mi ne zaboravljamo", rekao je, te dodao kako se treba snažno boriti protiv zaborava. Potom je ispričao događaj kojem je prisustvovao bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower koji je zatražio da se zločin koji se događa snimi jer "će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno. I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno", upozorio je Mesić. "Mi želimo svijet u kojem se ljudi neće razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože", rekao je Mesić.

Je li Mesić razumio ono o čemu je govorio Eisenhower? «Snimiti zločin koji se događa» istovjetno je ISTINI o tom zločinu. Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o «istini» koju diktiraju moćnici. Jasenovac je doista idealno mjesto da govori o «istini». Pa već naslov knjige Vladimira Mrkocija «Ogoljena laž logora Jasenovac» ukazuje na to. Tko stoji iza «laži logora Jasenovac» Mrkoci konstatira u poglavlju: *Političko oružje par excellence* riječima (str. 11):

«Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.»

Tko su ti Mesićevi «gadovi»? Ne vjerujem da u Hrvatskoj može biti više ljudi koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ne toliko da bi bili vrijedni spomena. Ali ima puno onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to boli Mesića. Njemu su gadovi ti koji govore istinu! Pa znamo da je Mesić simbol čovjeka koji je sposoban na stranom sudu lažno svjedočiti protiv svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces

protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome piše Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 17. travnja 2008.:

«Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa i od strane srpskih obavještajnih službi padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani.»

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

«Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.»

Dozvolimo ipak da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova. Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: «Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti». Koristili su laži da bi pomogli svom narodu. Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi koristili su je protiv svojega naroda. Zato su oni mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je «stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu. Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao političko oružje *par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s «glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu» to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb,

1946. Izvještaj je načinjen na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićeve knjige «Konzentracioni logor Jasenovac 1941.-1945.» tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka u Izvješću i Miletićevoj knjizi Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja pokazuje kako su u «lažima o logoru Jasenovac» sudjelovali i mnogi drug (str. 35-36)i:

«Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži — onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kad se odnose na ustaše uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali kao nevjerodostojne u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su apsolutno pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.»

Mrkoci dokazuje — upravo raščlanjujući ove dokumente - da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Riffera «Grad mrtvih» napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44-45 Mrkoci konstatira:

Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca — ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo — VIII. 1941. do 11.1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti — i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara — strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora — tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici — strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika — većina na razne načine

likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni — ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.»

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima ukupno nije pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava «Križnog puta» slučajno samo u Teznom kod Maribora, a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena «sasma slučajno» 1998. u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća. A to je brojka koja treba i dalje omogućavati “dokazivanje” genocidnosti hrvatskog naroda, jer se kao što Slavko Goldstein to kaže u «Globusu» od 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi". Tu njihovu brojku nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica («Sloboda Dalmacija», 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu

knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj knjizi Mrkoci nas upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju kao donju granicu mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49): «Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.» Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi «Žrtvoslov Slunjskog kotara» pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

«Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. — 4 puta, 1943. — 50 puta, 1944. — 2 puta, 1945. — 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH. a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100%, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih "naučnika" izazvalo nelagodu.»

A odmah potom Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema broja žrtava Jasenovca:

«Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati — sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zem. komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži od najniže službene komunističke procjene!»

Inače kada se govori o logoru Jasenovac posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su – vjerujem – danas u

Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

«Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice sa tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan po imenu i prezimenu i ostalim generalijama svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?»

I dr. Milan Vuković u «Hrvatskom listu» 8. svibnja 2008. piše:

Zašto se ne zaviri u knjige evidencije o ulasku i izlasku logoraša u Jasenovcu? U tom se logoru vodila evidencija o logorašima, postojale su knjige o ulasku i sudbini logoraša. Upravo bi te knjige trebale pomoći da se ne izmišljaju neidentificirane žrtve logora i onih koji su živi napustili Jasenovac, ali razni politikanti ne spominje te knjige (...)

Isto tako, Miliša (novinar, Srbin, Đorđe Miliša u knjizi «U mučilištu – paklu – Jasenovac», Zagreb, 1945. godine, op. J.P.) daje vrlo zanimljive podatke o pojedincima koji su prošli jasenovački logor, o dolasku i nazočnosti Međunarodne komisije u logoru koja je trebala dati istinitost o mučenju određenim međunarodnim asocijacijama koji su tu Komisiju poslali. On opisuje razne zamjene logoraša i slične akcije. Sve to vodi nas na zaključak da se u tom logoru vodila evidencija o logorašima. Upravo bi te knjige trebale pomoći da se ne izmišljaju neidentificirane žrtve logora i onih koji su živi napustili Jasenovac. Miliša u kategoriji onih koji su 'zamijenjeni' iz Jasenovca spominje i poznatoga borca u antifašističkom pokretu Andriju Hebranga jer je i sam Hebrang bio logoraš Jasenovca. Upravo zato smiješno i neugodno djeluju izmišljene brojke dane nedavno u «Jutarnjem listu» gdje se ističu slijedeće mogućnosti žrtava:

59.188 – *prema utvrđenju Statističkog zavoda SFRJ 1964. godine*

83.000 – *podatak dr. Bogoljuba Kočovića, znanstvenika i demografa UNESCO-a iz 1987. godine;*

77.000 – *tvrdnje skupine mladih beogradskih istraživača*

80.000 – *podatak Washingtonskog muzeja*

Ovakvo cjenkanje, očito je, ne služi ničemu i nikomu.

Upravo to ukazuje na nedostojno ponašanje i znanstvenika i onih koji se time koriste u neke svoje svrhe.

Naravno, nitko evidencijske knjige i ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više «političko oružje par excellence» kako reče Mrkoci.

Napominjem da je dr. Vuković u svome tekstu ukazao i na svjedočenje Dragana Ercegovića iz Krila kod Splita koji je dano u razgovoru s Markom Barišićem 1996. koje potvrđuje partizanske poslijeratne zločine u Jasenovcu! Upravo o tome u ovoj knjizi piše dr. Vladimir Horvat u tekstovima čiji naslovi kažu sve: «Ustaški radni logor, partizanski logor smrti!» i «Partizani su poslije rata nastavili s likvidacijama, a logor Jasenovac funkcionirao je do 1951. godine».

Zato zahvaljujem autorima na ovoj vrijednoj i nadasve korisnoj knjizi!

HRVATSKA ŽRTVA I HAAŠKI TRIBUNAL

Biskup Juraj Jezerinac je još u trenutku kada je iz Haaga stigla prva optužnica protiv generala Gotovine upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta"!

Hrvatska žrtva bila je predodređena još u trenucima osnivanja Haaškog tribunala kada u Statutu tog sudišta nije ugrađen «zločin protiv mira», tj. «zločin agresije».

Naime, podsjetimo se da Statut međunarodnog kaznenog suda u Haagu koincidira s tzv. Nürnbernškim načelima, dakle prema Nürnbernškom procesu, na kojemu se u razdoblju od 20. studenog 1945. do 1. listopada 1946. na Međunarodnom vojnom sudu sudilo glavnim ratnim zločincima Trećeg Rajha. Na prvom mjestu tu je bio "zločin protiv mira", tada definiran kao zločin koji obuhvaća: planiranje, pripremanje, započinjanje i vođenje napadačkog rata. Suđeno je i za ratni zločin i zločin protiv čovječnosti, ali isključivo onim koji su počinili zločin protiv mira, dakle onim koji su počinili agresorski rat. Dakle, na stotine tisuća ubijenih civila, žena, djece staraca u Drezdenu, Hirošimi, Nagasakiju nije ratni zločin i za njih nitko nije osuđen.²⁷

²⁷ Dr. Milan Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš («Narodne novine», 20. 19. veljače 2007.) kaže:

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se "ratni zločin" definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni "oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava". Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina su "kvalificirani oblici nasilja", opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Danas je očito da Hrvatski državni sabor nije trebao 1996. godine usvojiti Ustavni zakon o suradnji s Haaškim sudom, jer nikada u povijesti pobjednicima u ratu i to obrambenome i oslobodilačkom ratu nije suđeno van pobjedničke države. Očito je procjena bila, zbog činjenice da su na strani gubitnika bile i svjetske velesile, da treba prihvatiti sudište, ali na samom Sudu osporiti takve nečasne namjere. Tako se postupilo u poznatom slučaju «subpoeni» o ministru Šušku, a ministar Šeparović je uspješno vodio postupak osporavanja nadležnosti tog suda nad vojno-redarstvenim operacijama oslobađanja okupiranih teritorija RH.²⁸

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže: "ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države"!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

²⁸ Ustavni sud Republike Hrvatske u svom IZVJEŠĆU br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. je sasvim jasno i nedvosmisleno izrekao svoje stajalište tvrdnjom:

Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom. Oslobađajući područja Republike Hrvatske – na kojima je ustrojena protuustavna tvorevina bez demokratskog legitimiteta međunarodnopravnog subjektiviteta – oružane snage Republike Hrvatske suzbijale su oružanu pobunu i otklanjale posljedice izvanjske oružane agresije. One su na ta područja istodobno uvodila nacionalni (ustavnopravni), a time i međunarodnopravni poredak kao njegov dio, sa svim pravima, obvezama i odgovornostima koje su za njih proizlazile iz Ustava i zakona Republike Hrvatske i iz međunarodnopravnih akata koje je Republika Hrvatska prihvatila i ratificirala.

Međutim, nije se vodilo računa da može doći do promjene vlasti koja će omogućiti današnje sramotno ponašanje Haaškog tribunala. Naime, Hrvatski sabor je 14. travnja 2000. godine donio Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom, kojom je prepustio tom tribunalu nadležnost nad spomenutim oslobodilačkim akcijama.²⁹ Odlučilo se na žrtvu koja pripada gubitnicima u ratu. Na žrtvu koja poništava sve ono što je hrvatski narod učinio u pravednoj borbi za slobodu i neovisnu hrvatsku državu.

Kada je stigla optužnica protiv generala Gotovine postalo je očito da Hrvatska žrtva mora postojati ili na način kako je to uradila «treće-januarska» vlast, a sprovodi sadašnja, ili onako kako je to sugerirao biskup Jezerinac.

Zašto bi baš Hrvati trebali biti ti koji bi upozorili svjetske moćnike? Zašto su oni mogli biti ti koji će se žrtvovati na način na koji je pozivao biskup Jezerinac?

Zato što su u hrvatskom narodu još uvijek vrednote i sloboda i čast i dostojanstvo i ponos. U svijetu velikih te su vrednote zamijenjene «vrednotama» kao što su tržište, novac i sl. I ne samo da su te nekad opće-ljudske vrednote opstale kod Hrvata deklarativno već su Hrvati pokazali u Domovinskom ratu da im je npr. sloboda važnija od vlastitih života. Danas teško možemo naći u svijetu narod u kome živi velika većina ljudi koji se mogu time podičiti. Oduvijek su ljudi koji su davali svoje živote za slobodu svoga naroda i svoje domovine bili najviše poštivani. Svugdje, i to ne samo u svome narodu. Naravno, i u svijetu ima ljudi koji znaju za te vrednote. Tako je, na primjer, zapovjednik NATO-a, general Clarke, rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za generala Gotovinu: "Znadete, jako

Takav ustavni položaj i ulogu oružanih snaga Republike Hrvatske za vrijeme trajanja Domovinskog rata Ustavni sud utvrđuje neospornima i nepobojnima!

²⁹ Tragično djeluje točka 3. Deklaracije:

U skladu s odredbama Ustavnog zakona o suradnji s Međunarodnim sudom u Den Haagu, te odredbama Statuta Međunarodnog kaznenog suda u Den Haagu, Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."³⁰ Zato nije slučajno što je francuski vojni biskup rekao

³⁰ Novinarka Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem. Europski i neki američki vojni i obavještajni dužnosnici protivili su se akciji, vjerujući da će Milošević intervenirati kako bi spasio krajinske Srbe, no ja sam navijao za Hrvate. Isto je činio i Helmut Kohl koji je znao, baš kao i ja, da diplomacija ne će uspjeti dok Srbi ne pretrpe ozbiljne gubitke na terenu“ [Bill Clinton, My Life, Izdavač, mjesto i godina, str 666-667].

Toj hrvatskoj akciji za vraćanje ustavnopravnoga poretka na 18 % svoga područja koje je četiri godine bilo pod okupacijom srpskih pobunjenika i zaštitom UN-a, čestitali su brojni diplomati uključeni u postjugoslavenski mirovni proces, nemoćni da mirovnim porukama zaustave velikosrpski ratni stroj. Svojim profesionalnim karakteristikama, Oluja je izazvala respekt vojnih analitičara i iznenadila laike. Za samo 36 sati oslobođen je Knin, dotad smatran neosvojivom tvrđavom srpskih pobunjenika iz koje se četiri godine prkosilo svim međunarodnim mirovnim naporima. „Sve dok hrvatska vojska nije objesila svoju zastavu iznad Knina, nakon jedva 36 sati ofenzive, glasnogovornik snaga Ujedinjenih naroda još je imao prilike pričati o navodno fenomenalnim borilačkim kvalitetama i vještinama srpskih snaga. Hrvatska pobjeda pokazala je da su pričali koješta. Osim što je posramila UNPROFOR i zapadne policy-makere, hrvatska pobjeda stvorila je fundamentalno novu situaciju, otvorila je šansu ozbiljnim mirovnim pregovorima“, komentirao je nekoliko dana poslije Wall Street Journal [WSJ od 10. 8. 95] New York Timesa je iz Sarajeva izvještavao: „I osoblje i pacijenti sarajevske bolnice zahvaljuju ofanzivi hrvatske vojske protiv srpskih pobunjenika u Hrvatskoj, za dašak normalnosti koju sad proživljavaju...

I osoblje i pacijenti računaju kako su srpske snage destabilizirane ozbiljnim napadima na njihove suradnike u Hrvatskoj“ [NYT od 6. 8. 95.] Službeni Washington bio je zadovoljan rezultatom. „Bio je to prvi poraz Srba u četiri godine i on je promijenio i odnos snaga na terenu i psihologiju svih strana“, piše Clinton [Bill Clinton, My Life, Hutchinson, 2004, str. 667]. Otkriva kako je dan uoči početka Oluje posjetio poznatoga dopisnika ABC News-a Sama Donaldsona u bolnici i ovaj je iz bolničkoga kreveta izvijestio da bi hrvatska ofanziva mogla biti korisna u rješavanju sukoba [Bill Clinton, My Life, str. 667]. Na drugoj strani, službena Britanija bila je u prvom trenutku rezervirana prema operaciji i dogovorno s ostalim članicama mirovne kontaktne skupine, SAD-om, Francuskom, Njemačkom i Rusijom, pozvala je Hrvatsku da zaustavi ofenzivu. Već prvog dana operacije Oluja, supredsjedatelj Međunarodne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, bivši švedski premijer Carl Bildt, apelirao je za optužnicu protiv hrvatskog predsjednika Tuđmana, ni više ni manje nego zbog – prekomjernoga granatiranja Knina, utvrde

i „glavnoga grada“ srpskih pobunjenika. Iz svoje baze u Kninu, UN-ov glasnogovornik izvještavao je kako su gađane i civilne zgrade, uključujući i bolnicu, i da je popucalo dosta stakala. Nekoliko dana poslije tih dramatičnih izvještaja, dopisnik Washington Posta zatekao je u kninskoj bolnici drukčiju sliku: „Gradska bolnica, koja je navodno teško oštećena, pretrpjela je izgleda samo jedan udarac granate. UN-ova službenica koja je u tom trenutku bila u bolnici, vjeruje da su hrvatski topnici gađali srpski tenk koji je pucao s pozicije kraj bolnice.“ [WP od 10. 8. 95] Savo Štrbac, kao tajnik vlade koja nestaje, poslao je tih dana žurno pismo glavnom tajniku UN-a Boutrosu Ghaliju, optužujući Hrvatsku zbog etničkog čišćenja Srba.

No tek koji dan poslije u Banjoj Luci, i kasnije u Beogradu, potpuno se posvetio radu u udruzi Veritas, ne skrivajući da mu je cilj dovesti hrvatsko vodstvo na optuženičku klupu Haaškoga suda. Hrvatske vlasti olakšale su mu taj posao. Nakon briljantne vojne operacije Oluja, u danima uspostavljanja policijskoga nadzora i administrativne uprave na 10.500 km² reintegriranoga područja, dogodio se palež i pljačka napuštenih srpskih kuća i počinjeno je više brutalnih ubojstava, uglavnom starijih osoba [fusnota - prema podacima tužiteljstva: Grubori 28.8. 1995 – 7 ustrijeljenih osoba, Gosić 27.8. 1995- 8 ustrijeljenih osoba, Varivode 28.9 1995 -9 ustrijeljenih osoba]. Zakazala je i vojna i civilna hrvatska policija koja nije prepoznala opasnost i nije spriječila zlodjela, koja su počinjana uglavnom nakon okončanja same vojne operacije. [fusnota – vojna operacija Oluja službeno završena 7. kolovoza 1995.] Nakon što su zločini počinjeni, počinitelji su uglavnom kazneno prijavljivani (3.978 kaznenih prijava), osuđene su 1492 osobe, njih trinaest na zatvorske kazne od 1 do 15 godina. Ali činjenica je da hrvatske policijske i sudbene vlasti nisu na profesionalno uvjerljiv način istražile, i provele sudske postupke za nekoliko eklatantnih zločina nad Srbima nakon službenog okončanja operacije, poput Grubora, Varivoda ili Gospića. [fusnota – upravo stoga što ni hrvatski sudovi, niti haaško Tužiteljstvo nisu proveli profesionalnu istragu tih zlodjela i utvrdili činjenice, danas nedostaju vjerodostojni podatci o broju žrtava i o njihovom statusu. Hrvatske su službene vlasti te brojke zanemarivale ili minorizirale dok na srpskoj strani dolazi do značajnih preuveličavanja, u civilne žrtve se ubrajaju poginuli srpski vojnici, stanovnici okupiranih područja koji su umrli prirodnom smrću pa čak i oni koji su ubijeni u međusobnim obračunima]

Velikosrpska propaganda u vezi s operacijom Oluja, kao pomoć u istrazi Tužiteljstva Haaškoga suda o tim događajima, katkad je bila upravo groteskna, primjerice Veritasova brošura „Srpska Krajina, August 95 – Izgon Srba“. Autor tog teksta koji promiče rasističku, velikosrpsku tezu o genocidnosti Hrvata, prof. Svetozar Borak, piše da „Hrvati samo sticajem okolnosti nisu ubili milijun Srba, ali metode obračuna sa starim i nemoćnim, ili sa zarobljenim srpskim borcima, bile su iste kao i u onom prethodnom ratu, prepune nečuvene surovosti i nekrofilnog cinizma“. Nažalost, buduće optužnice za Oluju samo se u nijansama razlikuju od velikosrpske idejne platforme ponuđene u toj brošuri. Prva optužnica, protiv zapovjednika Južnog sektora, generala Ante Gotovine koji je vodio ključni dio operacije uključujući zauzimanje Knina, u Hrvatsku je stigla početkom lipnja 2001. godine. Tjedan dana prije, u srpskim medijima najavio ju je Sava Štrbac. U toj

(vidjeti npr. "Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) kako »se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti«. Zato je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i prva mu je poruka u Dubrovniku bila ona o vrednosti slobode.

Zato su Hrvati posebice u nemilosti kod današnjih svjetskih moćnika. Zato treba pogaziti sve hrvatske vrednote. To je i uloga i suda u Haagu i sudova u Hrvatskoj. Na to ukazuju i najnovije spoznaje o prikrivanju srpskih zločina o čemu je pisao *New York Times*, glavni tužitelj u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffrey Nice i bivši istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marco Hoare Attila. A očito je da su sve veličanstvene pobjede u Hrvatskom domovinskom ratu danas kriminalizirane.

General Gotovina je u zatvoru upravo zbog onih operacija zbog kojih mu se divio general Clarke. I logično je jer je on «Olujom», zajedno sa svojom «zločinačkom organizacijom» i «svojim «zločinačkim pothvatom», spasio Bihać od još većeg pokolja od onog u Srebrenici! A nizozemski vojnici su dobili ordene za svoju ulogu u Srebrenici. Slično tomu što su kanadski vojnici dobili ordene za navodno suprotstavljanje Hrvatskoj vojsci u operaciji Međački

optužnici samoproglášena RSK statusno je izjednačena s međunarodno prizatom hrvatskom državom, a hrvatsko osamostaljenje, iako zajamčeno svim jugoslavenskim ustavima, uključujući i posljednji iz 1974., kvalificirano je kao secesija. Kvalifikacija o hrvatskoj secesiji od Jugoslavije bila je sukladna gledištima službenoga Beograda i suprotna zaključcima međunarodne, tzv. Badinterove komisije koji su ugrađeni u sve dokumente UN-a. General Gotovina tada je iznenada nestao, a Sava Štrbac je likovao. „Optužnica protiv Ante Gotovine redefiniše historiju, ili kako Račan voli da kaže „kriminalizira“ Domovinski rat. U tački 37 priznata je država RSK, više ne kao takozvana, koja je imala svoju vojsku. A u tački 39 potvrđeno je da je u pet napada na RSK, na teritoriju zaštićenu od Ujedinjenih naroda, Hrvatska kao članica UN-a izvršila pet agresija na UN. To otvara ogromne mogućnosti. Jer ako se u Haagu dokaže krivica komandanata najznačajnijih hrvatskih vojnih operacija, na čemu mi radimo, onda će ti komandanti zvanično sloviti za ratne zločince, a akcije koje su vodili bit će zvanično zločinačke akcije. Samim tim, država koja je nastala na zločinu ne može postojati, već se mora redefinovati. To je prilika za nas Srbe da se legitimnim i legalnim sredstvima izborimo za pravo državnosti RSK“, kaže Sava Štrbac [Nedeljni telegraf, kolovoz 2001].

džep, dakle operaciji kojom je zaustavljeno 738-dnevno bombardiranje Gospića!³¹

³¹ Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

Akcija Medački džep bila je vojno-policijska akcija hrvatskih oružanih snaga, vrlo ograničenoga opsega, koja se odnosila na tri sela u Republici Hrvatskoj: Počitelj, Čitluk i Divoselo. Počela je 9. rujna 1993. godine u 6 sati ujutro i završena je istog poslijepodneva. Medački džep bio je istinski „džep“ između planine Velebit na kojoj su bile hrvatske snage, i grada Gospića koji je također bio pod hrvatskom kontrolom. Iz toga „džepa“, srpske snage pod zaštitom UNPROFOR-a redovito su granatirale Gospić, a njihove patrole bile su stalna prijetnja hrvatskim snagama na Velebitu. Kanadski bataljun nije činio ništa da spriječi srpsko razaranje Gospića i ubijanje hrvatskih građana. Tadašnji šef stožera HV-a general Janko Bobetko, predložio je, a hrvatski predsjednik Tuđman prihvatio, operaciju vojnoga ovladavanja Medačkim džepom, koja je trajala jedan dan. Nakon međunarodnih pritisaka na Hrvatsku da povuče vojnike s vlastitog teritorija koji je u blitzkriegu bila vratila, 15. rujna potpisan je sporazum o prekidu vatre koji je podrazumijevao i povlačenje hrvatske vojske u roku od dva dana. Po potpisivanju sporazuma i prije isteka roka za povlačenje, pripadnici kanadskoga bataljuna pod vodstvom generala Calvina, na silu pokušavaju ući u Medački džep i dolazi do manjeg sukoba s hrvatskim vojnicima, a noću i do razmjene vatre. U izvješću UNPROFOR-a od 16. 9. 1993. piše da su oko 22h 15min. hrvatske snage zapucale na Kanađane koji su potom uzvratili vatru. Prema francuskom „Le Mondu“, bila je to razmjena vatre u kojoj nije bilo žrtava, izravan sukob je izbjegnut. No u interpretaciji kanadske vojske to je postala „najveća kanadska bitka nakon Korejskoga rata“, a general Jim Calvin jedan od najvećih kanadskih vojskovođa svih vremena. O vojnom poduhvatu generala Calvina i njegovih vojnika napisana je knjiga Odlučnost na kušnji (fusnota -Tested Mettle, Scott Taylor i Brian Nolan, 1999. Esprit de Corps Books)

Prema Kanađanima, u bitci je ubijeno 27 hrvatskih vojnika. Prema hrvatskim službenim izvorima, u cijeloj operaciji Medački džep ubijeno je 10 hrvatskih vojnika, niti jedan od njih u bitci s Kanađanima, koje zapravo nije bilo. Čak ni srpski vojni izvori „RSK“ nigdje ne spominju tu veliku kanadsko-hrvatsku bitku koja bi njima svakako išla u prilog. General Calvin i 875 vojnika 2. bataljuna pješačke borbene grupe „Princeza Patricija“, odlikovani su 1. prosinca 2002. godine najvišim kanadskim odlikovanjima „za herojsku i profesionalno obavljenу misiju u vrijeme operacije Medački džep u bivšoj Jugoslaviji u rujnu 1993. godine“. Ni general Calvin, ni oni koji su ga odlikovali nigdje ne spominju da se ta operacija vodila na teritoriju Republike Hrvatske, u to vrijeme međunarodno priznate države. Naprotiv, oni tvrde da su bili u mirovnoj misiji u bivšoj Jugoslaviji, tamo su ih napale hrvatske snage, a oni su hrabro uzvratili. „Primjerna akcija borbene grupe zaustavila je hrvatske snage u njihovoj taktici etničkoga čišćenja u tom Sektoru, i bez sumnje spasila mnoge živote civila“, piše u obrazloženju odlikovanja. Velika kanadska bitka u Medačkom džepu, izučava se i na kanadskim vojnim učilištima.

Ta izmišljena kanadska bitka postupno je u istrazi tužiteljstva ICTY-a postajala veliki hrvatski zločin etničkoga čišćenja Medačkoga džepa. Kanadski vojnici i zapovjednici svjedočili su da je cilj hrvatske operacije bilo etničko čišćenje Srba i

da je bila riječ o primjeni taktike „spaljene zemlje“. Savo Štrbac opskrbio ih je dokumentacijom o žrtvama već u ožujku 1995. godine, dakle u vrijeme kad su pobunjeničke „kninske vlasti“ na hrvatskom teritoriju naizgled bile u najdubljjoj međunarodnoj izolaciji [Savo Štrbac, intervju za „Globus“ od 20. 06. 99]. Metodologija je već bila poznata iz slučaja Ahmići: u civilne žrtve uračunati su poginuli vojnici, kolateralne civilne žrtve, umrli prirodnom smrću, sve što se moglo pribrojiti. Svaka kuća u kojoj su se nalazili srpski pobunjenici i iz koje je pružan otpor, postala je civilni cilj. Svaka ubijena žena postala je namjerna civilna žrtva, iako su se krajinski Srbi ponosili modelom partizanske gerile u kojoj su žene ravnopravni borci. Uobičajena vojnička metoda čišćenja neprijateljskih uporišta, postala je namjerna destrukcija s ciljem etničkoga čišćenja.

Osim dokumentacije, Savo Štrbac nalazio je i svjedoke te ih pripremao za haško Tužiteljstvo. „Naš program „Svjedoci za Haag“ najviše je financirala Vlada Kanade, preko svoje ambasade u Beogradu. Program traje još od travnja 1996. godine“, pohvalio se direktor Veritasa u kolovozu 1999. godine [Savo Štrbac, intervju za „Globus“ od 20. 08. 1999]. Potpomognut novcem kanadske vlade, uz podršku pripadnika kanadskog bataljuna i uz blagonaklonost zamjenika haškog tužitelja Grahama Blewitta, Savo Štrbac uspio je velikosrpsku verziju operacije Medački džep pretočiti u optužnice protiv trojice hrvatskih generala. Najprije je optužen Rahim Ademi, a potom mu je pridružen i Mirko Norac. I ratni zapovjednik HV-a general Janko Bobetko, ujedno i planer operacije, optužen je na toj operaciji koja obuhvaća tri zaseoka iz kojih su mjesecima granatirani hrvatski položaji i grad Gospić, a koje su hrvatski vojnici prilikom povlačenja doista spalili, no s obzirom na metode istrage, upitno je koliko je među 37 žrtava koje navodi Tužiteljstvo, doista bilo ubijenih civila. Samu operaciju Tužiteljstvo ICTY-a okarakteriziralo je kao plansko etničko čišćenje Srba, baš onako kako su je okarakterizirali Savo Štrbac i general Calvin.

Tužiteljstvo hrvatskoj državi nije priznalo pravo da jedne hrvatske građane zaštititi od napada drugih, pobunjenih hrvatskih građana u „džepu“, a kamoli pravo da vojnim putem vrati pod svoju upravu vlastita okupirana područja. U vrijeme kad je intenzivno istraživalo zločine u Medačkom džepu iz 1993., isto Tužiteljstvo nije imalo ni jednu provedenu istragu etničkog čišćenja koje su srpske snage počinile u agresiji na Hrvatsku 1991. godine. Vukovar [fusnota – Srpski zločini u Vukovaru, svedeni su na slučaj „Ovčara“ odnosno egzekuciju ranjenika i pacijenata odvedenih iz vukovarske bolnice nakon što su srpske jedinice zauzele grad], Dalj, Erdut, Ilok, čitav niz sela u istočnoj Slavoniji i Baranji, zatim dalmatinska sela Kijevo, Škabrnja, Nadin, Drniš, Bačin, kao primjeri najbrutalnijega etničkog čišćenja, za Tužiteljstvo nisu postojali. Hrvatska vojna operacija Oluja postala je predmet istrage Tužiteljstva ICTY-a odmah po svom okončanju, 7. kolovoza 1995. godine. Dakako, glavni je suradnik bio Savo Štrbac. U svojim memoarima, bivši američki predsjednik Clinton o Oluji piše: „U kolovozu (1995.op.a) je došlo do dramatičnoga obrata. Hrvati su pokrenuli ofanzivu za ponovo uzimanje Krajine, dijela Hrvatske, kojeg su lokalni Srbi proglasili svojim teritorijem.

Ali vratimo se početku rata. Da je pao Osijek, pala bi Hrvatska. Da je pao Gospić, Hrvatska bi bila prepolovljena i osuđena na umiranje. Danas su i general Glavaš i general Norac u hrvatskim zatvorima. Na suđenju generalu Norca otkriveno je da je država krivotvorila kazetu kako bi ga se osudilo. To pokazuje da su dokazi protiv njega ništavni i svugdje u svijetu bi se obustavio taj proces, a pokrenula istraga protiv krivotvoritelja. Svugdje, samo ne kod nas.

Biskup Jezerinac upozorio je svjetske moćnike ne samo zato što se nepravda čini prema hrvatskom generalu i hrvatskom narodu već i zato što je ta sramotna uloga Haškog suda pogubna i za njih same. Upravo to potpuno iskrivljavanje uloga žrtve i agresora vremenom će njih sve više optuživati. Biskupov apel nije uslišan. Ni u zemlji ni od svjetskih moćnika.

Dapače, izmišljena je formulacija o «zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije» kojoj je cilj upravo to izokretanje uloga agresora i branitelja a samim time izokretanje svih moralnih načela na kojima je izgrađena današnja civilizacija.³² Zapravo, optužiti vrh

³² Višnja Starešina sa 4. stručnoga skupa HKV-a o Haaškom sudu o tome piše:

U međuvremenu, Carla del Ponte pretvorila je Oluju i izrijekom u „udruženi zločinački pothvat“ i krajem veljače 2004. podigla nove optužnice, protiv upravitelja Knina nakon okončanja vojne operacije, generala Ivana Čermaka, i zapovjednika vojne policije, Mladena Markača. Prva mjesta među sudionicima zločinačkoga pothvata zauzeli su pokojnici: prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, ratni ministar obrane Gojko Šušak, zapovjednici glavnoga stožera Hrvatske vojske generali Janko Bobetko i Zvonimir Červenko. No kao suradnike „udruženoga zločinačkog pothvata“ Carla del Ponte navela je i „ostale pripadnike HDZ-a i lokalnih vlasti“. Na inicijativu britanske diplomacije, u rezoluciji Vijeća sigurnosti general Gotovina uvršten je među najtraženije bjegunce optužene za ratne zločine, uz bok velikosrpskim vođama Radovanu Karadžiću i Ratku Mladiću. Na temelju tvrdnji Carle del Ponte da se Ante Gotovina nalazi u Hrvatskoj, a Vlada ga ne želi uhititi, Hrvatskoj je bilo zapriječeno otvaranje pristupnih pregovora za EU i zaustavljen je pristupni proces NATO-u. Gotovina je uhićen u prosincu 2006. na Kanarima. Prema navodima te optužnice, na području Južnoga sektora u kojem je general Ante Gotovina vodio vojne operacije od 4. do 7. kolovoza 1995., u vrijeme vojne akcije i mjesec dana nakon njezina završetka, protivno ratnom pravu ubijeno je 38 osoba srpske nacionalnosti, od kojih je devetero neidentificiranih. Uz njih del Ponte još navodi u optužnici „najmanje 150 protupravno ubijenih srpskih civila, u Oluji i poslije nje“, bez identifikacije i utvrđivanja, mjesta, vremena i načina na koji su ubijeni.

Prema podatcima koje je iznijela Nataša Kandić, mirovna aktivistica iz Beograda, nakon međunarodne vojne intervencije na Kosovu i uspostave

međunarodne uprave, ondje je ubijeno više od 1000 Srba. Baš kao što je još 1996. najavio britanski policajac Simon Leach, voditelj haaškoga istražiteljskog tima za slučaj Lašvanska dolina, prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman i ministar obrane Gojko Šušak našli su se i u „udruženom zločinačkom pothvatu“ etničkoga čišćenja muslimana u BiH. Sama optužnica napisana je tako da bi zahtijevala pomniju pravnu analizu, kako zbog nepreciznosti tako i zbog kolektivizacije kaznene odgovornosti. Onako kako je napisana, ona praktički kriminalizira sve Hrvate u BiH. „Hrvatski udruženi zločinački pothvat u BiH“ počeo je, prema Carli del Ponte, „18. studenog 1991. ili prije“, a trajao do „približno travnja 1994. godine i nakon toga“. Njegov je cilj bio „politički i vojno potčiniti te trajno ukloniti i etnički očistiti bosanske Muslimane i druge nehrvate“, kako bi se ostvarila Velika Hrvatska u granicama nekadašnje Banovine Hrvatske. Na popisu članova „udruženog zločinačkog pothvata“, osim Tuđmanu i Šušku, prva mjesta pripala su i zapovjedniku Združenog sukobu hrvatske vojske Janku Bobetku i predsjedniku Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, Mati Bobanu. Slijede Jadranko Prlić, predsjednik Vlade Herceg-Bosne, Bruno Stojić, ministar obrane Herceg-Bosne, Slobodan Praljak i Milivoj Petković, zapovjednici HVO-a, Valentin Čorić, ministar policije i Berislav Pušić, koji je bio zadužen za razmjenu zatočenika u logorima. Suđenje njima počelo je 2006. godine u Haagu. I u ovoj optužnici postoji kategorija „ostali“.

Tko su ti „ostali“ sudionici udruženoga zločinačkog pothvata? Prema tužiteljici del Ponte, riječ je o: „raznim drugim dužnosnicima i članovima vlade i političkih struktura Herceg-Bosne/HVO-a, na svim razinama, uključujući i općinske organe vlasti i mjesne organizacije, raznim čelnicima i članovima HDZ-a i HDZ-a BiH na svim razinama, raznim pripadnicima oružanih snaga Herceg-Bosne: HVO-a, specijalnih jedinica, vojne i civilne policije, sigurnosnih i obavještajnih službi, paravojnih formacija, lokalnih obrambenih snaga te drugim osobama koje su djelovale pod nadzorom ili u suradnji s tim oružanim snagama, policijom i drugim elementima; raznim pripadnicima oružanih snaga Republike Hrvatske te drugim poznatim i nepoznatim osobama.“ Za kaznenu odgovornost tih optuženika, prema Carli del Ponte, nije čak ni nužno da svi oni, „poznati i nepoznati“, budu članovi svehrvatskog zločinačkog pothvata. „Dodatno ili alternativno“, oni mogu biti kazneno odgovorni za pomaganje ili podržavanje udruženog zločinačkog pothvata. Kad bi se formula „dodatno ili alternativno“ primijenila doslovno, kaznena odgovornost za sudjelovanje u hrvatskom zločinačkom pothvatu u BiH mogla bi se proširiti i na cijelo muslimansko političko i vojno vodstvo, uključujući Aliju Izetbegovića i sve njegove vojne vođe jer su oni mnogo puta, čak i u vrijeme najjačeg muslimansko-hrvatskog sukoba u BiH, potpisivali sporazume u kojima su HVO i Armija BiH legalne vojske BiH.

I u ovoj optužnici, popis aktivnosti na ostvarenju „udruženog zločinačkog pothvata“ vrlo je dugačak. Optuženi su, precizira tužiteljica del Ponte, „vodili, upravljali, planirali, pripremali, bodrili, promovirali, poticali, naredili, izvršili, proveli, omogućili, sudjelovali, pridonijeli, podržali i na drugi način djelovali u ostvarivanju udruženog zločinačkog pothvata.“ Udruženi zločinački pothvat ostvarivali su: „uporabom sile, zastrašivanjem ili prijetnjom silom, progonom,

zatvaranjem i zatočivanjem, prisilnim premještanjem i deportacijama, oduzimanjem i uništavanjem imovine i drugih sredstava.“ Srž te optužnice čini sam „udruženi zločinački pothvat“, odnosno hrvatska politika u BiH i prema BiH. Nitko od optuženika ne tereti se posebno ni za koji zločin, već su svi optuženici, prema funkciji u tom zločinačkom pothvatu, jednako odgovorni za cijeli popis zločina iz optužnice, za Lašvansku dolinu, za zlostavljanje u zatočeničkim logorima HVO-a, ili za ubojstvo koje je počinio neki vojnik HVO-a u nekom selu. Tužiteljica del Ponte nikad nije podigla optužnicu protiv vojnoga vodstva jugoslavenske JNA.

Ta, tadašnja treća vojna sila u Europi, povelja je s Miloševićem rat za promjenu unutrašnjih granica nekadašnje Jugoslavije, iako su one i prema jugoslavenskom Ustavu i prema mišljenju međunarodne, tzv. Badinterove komisije, bile zajamčene i nepromjenjive. JNA je u suradnji sa srpskim dragovoljačkim postrojbama, vojnim putem izvršila osvajanje dijelova Republike Hrvatske i Republike Bosne i Hercegovine, provodeći u obje Republike strategiju etničkoga čišćenja razrađivanu i objavljivanu u srpskim povijesnim dokumentima (Mirko D. Grmek, Marc Gjidara, Neven Simac, *Le nettoyage ethnique, documents sur une ideologie serbe*, Fayard, Paris, 1993.) No optužnica je podignuta samo protiv jugoslavenskoga predsjednika Slobodana Miloševića, vođe i simbola velikosrpskoga projekta. Sudjelujući na jednoj konferenciji u Zagrebu, na pitanje zašto nije optužila vodstvo JNA, del Ponte je odgovorila kako joj je Vijeće sigurnosti ograničilo rok za podizanje optužnica do kraja 2004. godine, dodavši da im se može suditi i pred nacionalnim sudovima. Takav odgovor del Ponte ukazuje na vrhunski cinizam. Naime rok za podizanje optužnica bio je deset godina, nakon što je tužiteljstvo počelo raditi, a to se čini dosta razumnim rokom za završetak istrage protiv glavnih krivaca. Još je ciničnije poručiti da srpskom vojnom i političkom vrhu mogu suditi sudovi u Srbiji.

Britanski povjesničar Marko Atilla Hoare koji je radio u istražiteljskom timu koji se bavio srpskim zločinima u Hrvatskoj i BiH, i potom postao oštar kritičar ICTY-a, smatra kako je time „Tužiteljstvo napravilo ustupak u korist napadača. Vjerujem da je del Ponte izdala sve žrtve jugoslavenskih ratova, time što je optužila samo Miloševića. Tužiteljstvo je optužilo hrvatske generale koji su oslobodili Krajinu, a nije optužilo generale JNA koji su je okupirali“ [Marko Atilla Hoare, intervju za sarajevski list Dani od 9.12.2005.] M. A. Hoare otkriva i kako se to dogodilo: „U vrijeme kada sam radio tamo, naš je plan bio da optužimo kompletno srbijansko vodstvo i vodstvo tadašnje JNA uključujući generale Blagoja Adžića i Veljka Kadijevića, Branka Kostića, Borisava Jovića [fusnota : Adžić i Kadijević su bili na čelu JNA, Kostić i Jović Miloševićevi ljudi u krnjem Predsjedništvu Jugoslavije], koji su rukovodili napadom i zločinima u Hrvatskoj i BiH. Međutim, u jednom trenutku, glavna tužiteljica Carla del Ponte je odlučila da sve ostale predmete odbacimo, a optužimo samo Miloševića“. Nakon beogradskoga ubojstva srpskog premijera Đinđića 2003.godine, del Ponte je optužila Jovicu Stanišića i Frenkija Šimatovića, Miloševićeve šefove obavještajnih službi koji su Srbe u Hrvatskoj i u BiH naoružavali i pripremali za oružanu pobunu. Haaški sud pustio ih je da čekaju početak suđenja u Srbiji i nije vjerojatno da će se ikad više pojaviti u Haagu, a niti da će ikada biti osuđeni u Srbiji. Nakon Miloševićeve smrti, velikosrpski će projekt pred ICTY-em ostati bez presude na najvišoj političkoj i

državne vlasti neke zemlje da je operacija oslobađanja okupiranih područja vlastite države, dakle ono što je njihovo pravo i obaveza i po zakonima vlastite države i po međunarodnom pravu «zločinački pothvat zločinačke organizacije» je suludo. Optužiti ih da nisu oslobađali taj teritorij zbog toga već zato da bi etnički očistili taj prostor jeste plod bolesna uma. A da sramota tribunala u Haagu bude još veća u tim optužnicama i protiv Hrvata iz BiH i protiv hrvatskih generala u RH ne figuriraju samo optužnice protiv hrvatskog vojnog i državnog vrha već su u njima optužbe protiv cijelog hrvatskog naroda, s tim što je u izmijenjenoj optužnici protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka ta optužnica dana u aneksu optužbe, na što je hrvatsku javnost upozorio predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić na trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?" nedavno održanom u Zagrebu.

Horvatić je također izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zloporabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, jer je, kako je istaknuo, glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te kontinuirano nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva. Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba

vojnoj razini, sveden na četničkoga vojvodu Vojislava Šešelja i lokalnoga kninskog policajca Milana Martića koji je u jednom trenutku bio predsjednik „RSK“.

makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća", smatra Horvatić.³³

Dakle, i Horvatić, kao i biskup Jezerinac uz ovakav rad Haaškog tribunala vezuje riječ – sramotan. Neka mi bude dopušteno reći da moj prvi tekst o tom tribunalu ima naslov «Sramotni sud u Haagu». Tiskan je 3. ožujka 1996. godine, a po njemu je i nazvana moja knjiga iz 2001. godine! Međutim ta kvalifikacija je preblaga za taj sud. Recimo da je samo točno ono što i sami priznaju o Srebrenici ne bi mogli govoriti o sramoti. Tako prof. dr. Miroslav Tuđman u svom referatu na 4. stručno skupu o Haaškom sudu kaže:

«Carla del Ponte svjesna je suodgovornosti međunarodnih snaga za zločine počinjene u Srebrenici. Ona je to izrijeком potvrdila: "Međunarodne snage znale su da će (u Srebrenici; op. a.) biti počinjeni pokolji velikih razmjera, o tome su govorili i ništa nisu napravili da ih spriječe"³⁴. Osim toga "Strah velikih sila sa će se naći na optuženičkoj klupi izražen je i za vrijeme NATO-ih operacija na Kosovu. Nadležnost ICTY-a geografski je ograničena na bivšu Jugoslaviju, ali nije ograničena na snage u sukobu. Atlantski savez je dakle pod njegovom nadležnošću u slučaju ratnih zločina"³⁵.»

A nije samo u tome problem. Uloga suda je da optuži žrtvu Republiku Hrvatsku a oslobodi agresore. Najnovije presude srpskim krvnicima to najbolje pokazuju. Zato sam s pravom o tom sudu govorio kao o zločinačkom sudu, a o njihovoj ulozi optuživanja Hrvatske za izborenu slobodu njihovim - zločinačkim pothvatom.

Ali neću završiti svoje izlaganje s time već s onim što je profesor Horvatić rekao u HAZU kada je održana javna rasprava na kojoj je govoreno i o tzv. «zajedničkom zločinačkom pothvatu». Rekao je da se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Hrvatskog domovinskog rata. Dapače, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Ja bih jedino dodao da se to odnosi i na one sudove u Hrvatskoj koji su već

³³ «Jutarnji list», 8. 6. 2007.

³⁴ Izjava Carle del Ponte citirana prema knjizi Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 105.

³⁵ Florence Hartmann: "Mir i kazna", Zagreb: Profil, listopad 2007. str. 52.

osudili, sude ili će suditi po istom receptu hrvatskim braniteljima najzaslužnijima što danas uopće imamo svoju državu! Odnosi se na sve koji sude i osuđuju hrvatsku žrtvu. A optužnica za "zajednički zločinački pothvat" nije ništa drugo nego nastavak agresije na Hrvatsku. To je zajednički zločinački pothvat Carle Del Ponte te krugova u inozemstvu i zemlji koji se s takvim djelovanjem slažu.

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON
U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA
– BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

**PREDSTAVLJANJE KNJIGE *ZLOČINAČKI
SUD U HAAGU***

Čavoglave – Dan domovinske zahvalnosti, 5.8.2008.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim. Organizator ove veličanstvene proslave Dana domovinske zahvalnosti učinio mi je veliku čast što je i ovo predstavljanje uvrstio u program Proslave. Zahvaljujem im se na tome. Zapravo, knjiga je trebala biti tiskana tek u rujnu i vjerojatno bi bila kompletnija – posebice dio o pismima potpore Marku Perkoviću Thompsonu, ali smatrao sam da je mnogo bolje da to bude sada u vrijeme najcrnijih dana za hrvatsku demokraciju – vrijeme intenzivnih pokušaja ponovne zabrane slobode misli, zabrane hrvatske pjesme, ukidanja ljudskih prava.

Zahvaljujem se i voditeljici Ozani Ramljak što je opet tako sjajno vodila jedno predstavljanje moje knjige. Simbolično je to što

da joj je djevojačko prezime Perković. Uvjerili ste se i sami da sam s pravom ponosan na nju. Naime njezin otac proslavljeni splitski glumac i moj dragi prijatelj Rade Perković je Hrvat iz Boke kao i ja.

Naravno da posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi i prijatelji.

Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska pravu. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Mo'š mislit. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica smo prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapalili svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.

Profesor dr. don Josip Ćorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više – od mene - tekstova koje su „naše“ novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?

Na kraju s posebnim zadovoljstvom zahvaljujem se g. Marku Perkoviću Thompsonu što je prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navodi i jednu moju tvrdnju koju sam više puta ponovio: „Dok nam akademik Josip Pečarić u nedavnom razgovoru u povodu prosvjednog pisma protiv zabrane umaškog koncerta, primjerice, kaže da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, Damir Kajin

pjevaču poručuje: “Thompson, go home! Idi u Čavoglave i tamo promiči svoje ustaštvo! U Istri sigurno nećeš!”

Kako je moguće da uopće postoje takvi koji tvrde isto što i Kajin? O tome kako je do toga došlo i tko je u tome sudjelovao iz vani i iz Hrvatske pisao je profesor Lang i njegov tekst dajem u ovoj knjizi. Međutim, uvijek je problem i u nama samima. Zašto braniteljske udruge – što više njih zajedno - ne podnesu kaznene prijave protiv Kaina i svih onih koji javno zagovaraju ovakve tvrdnje? Naime, i u spomenutom tekstu u Večernjem listu doslovce čitamo nešto što je opće poznato: „a u prvim ratnim godinama, s 'thompsonom' visoko podignutim u zrak, u spotu pjesme 'Bojna Čavoglave, uzvikivao 'za dom', dok mu je zbor uzvraćao 'spremni'“. Dakle pjesma se tako izvodila i u Domovinskom ratu i svo vrijeme do danas, a kao takva je postala dio povijesti toga rata. Postala je iznimno važan dio veličanstvenog hrvatskog Domovinskog rata. Evo kako ju je doživljava jedna doktorica znanosti. Dr. sc. Inga Lisac mi piše: „Tomsonovu pjesmu 'Nećete u Čavoglave' prvi sam puta čula u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski koncem 1991. na koncertu nakon povratka Branitelja s položaja, a Marko Perković je pjevao u uniformi, duge uvojite kose, iscrpljenog no poletnog izgleda, i djelovao na sve nas takovom snagom čvrstim riječima pjesme i posebnom melodijom kojom je te riječi izražavao da je primio naše ovacije. Ja sam tada bila svjesna: Taj mladi čovjek ima budućnost nacionalnog vođe, a pjesme su mu poput budnica. Sadrže opjevane činjenice, poziv na zaustavljanje nepravde, čovjekoljubivost, domoljubnost, poziv na slogu. Sve skupa je zavijeno u muzičku formu pomalo mističnog melosa, koja doista odiše krševitošću, prekoplaninskim zovom, i pozivom koji odjekuje na daleko, poput surog sokola s Vile Velebita. Slušala sam ga na još jednom koncertu nedavno u Ciboni, i sav dojam se ponovio, Imam i CD i volim to preslušavati, i ne narušava mi sklonost ka "ozbiljnoj " umjetnosti: klasika, belkanto itd. On stvara jednodušje.“

Taj spot koji se spominje u „Večernjem listu“ pokazuje da Thompsonova pjesma koju napadaju izvorno izvođena na isti način kao i danas tijekom Domovinskog rata. Dakle svi oni koji takvu pjesmu povezuju s nečim drugim a ne s Domovinskim ratom svjesno iskrivljuju sam Domovinski rat i našu povijest i oni koji ju žele mijenjati pokazuju da im je želja mijenjati istinu o domovinskom

ratu! A ne znam zemlju koja bi tako nešto tolerirala. Ali ova zemlja sudi, uhićuje osuđuje naše generali samo zato što su obranili Hrvatsku. Zato braniteljske udruge ne trebaju prozivati na to Državno odvjetništvo, kako se to čini u Hrvatskom slovu od 1. kolovoza 2008., već same – ponavljam što više njih zajedno -, trebaju podnositi kaznene prijave protiv svih koji na takav način iskrivljuju Domovinski rat, pa bio to predsjednik države, vlade, kaini, predsjednik židovske udruge s ustaškim pedigreeom, ili oni koji zastupaju interese znakovlja protiv kojih smo se u Domovinskom ratu borili. Dovoljan dokaz da se radi o prljavoj zločinačkoj raboti jeste spot koji se spominje u „Večernjem listu“. To je dokaz da oni koji napadaju Thompsona zapravo napadaju hrvatski Domovinski rat. Napadaju hrvatsku državu!

A to što je Thompson stalno na meti svih takvih njemu je na ponos. Pa očito je da u njemu vide najveću prepreku rastakanju ove države. Zar to ne pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam napisao, još davno na knjizi koju sam mu svojevremeno poklonio ovdje u Čavoglavama, a i više puta ponovio - da je jedan od najvećih živućih Hrvata.

Na kraju dopustite mi da svima njima, a i još nekim dragim ljudima, poklonim knjigu Mladena Pavkovića „Razgovori s Josipom Pečarićem“, Koprivnica, 2006. Naime sudbina te Pavkovićeve knjige je i najavila ono što se dogodilo s nedavnom matematičkom konferencijom koja je bila organizirana meni u čast. Unatoč činjenici da je na njoj sudjelovalo 135 znanstvenika iz 27 zemalja hrvatski mediji (i ne samo oni) su je pokušali „sakriti“ od hrvatske javnosti. Željeli su „zaštititi“ hrvatsku javnost od strašne spoznaje da u svijetu znanosti i poneki hrvatski znanstvenik ima popriličan ugled. Naime, Ministarstvo kulture odbilo je Pavkovićev zahtjev za otkup (za knjižnice po Republici Hrvatskoj) ponekog primjerka te knjige. Vjerojatan razlog tomu je ono što je napisao dr. Milan Vuković, a dano je na zadnjoj strani korica:

«Knjigu 'Razgovori s Josipom Pečarićem', trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao 'velikosrpske sluge', mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer,

kako kaže pisac, 'takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu'!»

Još jednom hvala vam svima što ste došli na današnje predstavljanje!

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. I J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com.

**J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ
VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB,
2009.**

**Akademik JOSIP PEČARIĆ o polemici Lang-Weiss i o
povjesničaru dr. Ivi Goldsteinu i njegovu pisanju hrvatske
povijesti**

**HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH'
STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!**

*Spoznaja o Golsteinu kao o nekome tko sustavno radi na stvaranju
lažne hrvatske povjesnice dobro je poznata i s obzirom da se radi o
neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na
boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice*

Dragi prijatelju, dr. Slobodane Langu, nadam se da si dobio moja dva pisma iz Lahorea (prvo tiskano u „Hrvatskom listu“ a drugo je dano na Portalu HKV-a). Ponovno Ti čestitam na pokretanju rasprave o sramotnoj knjizi dr. sc. Iva Goldsteina *Hrvatska 1918 – 2008*. Vidim da su i sami povjesničari o njoj počeli pisati slično Tebi. Tako je u „Vijencu“, br. 397 dan prikaz dr. sc. Vladimira Geigera. Da Geiger o knjizi misli isto što i Ti, pokazuju već sami podnaslovi.

Recimo: *Okvir za razumijevanje osвете, Sumanute tvrdnje ili Ideološki zaključci*. Geiger svoj tekst završava ovako:

„Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu. A to zasluuje, možda, i opsežniji osvrt.“

Kao što vidimo Geiger se ovako osvrnuo na dio za koji je on stručnjak, ali nema dvojbe da bi i drugi eksperti pisali isto.

Međutim, ta spoznaja o Goldsteinu kao nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice, dobro je poznata i s obzirom da se radi o neintelligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice.

Uskoro će u tome prestat i najveća podrška koju u tome ima – ona Mesićeva (spomenimo riječi Ivice Marijačića iz „Hrvatskog lista“ od 4. lipnja 2009.: „Mesić se u slučaju Bleiburga pojavljuje kao čimbenik koji snagom svoje institucije pokušava blokirati policiju da radi svoj posao. Otkrića zastrašujućih masovnih grobnica sa žrtvama partizanskoga zločina i bleiburška komemoracija izazvali su u njemu refleks kontraudara. U anatemiziranju ne samo ustaškog pokreta i NDH nego i svih koji odaju počast tim nedužnim žrtvama Titova režima, gotovo da je izgubio svaki racionalni impuls...“)

Goldstein 'potjerao' Mikuljana s uredničke pozicije na HTV-u

Istina, Goldsteinova „povijest“ nadovezuje se na učinke koje je imao s boljševičkom povjesnicom iz prethodne države, a koja je još uvijek na snazi. Kako se ona ostvarivala, moguće je shvatiti kada vidimo ponašanje današnjih boljševika poslije otkrića stravičnog zločina u Hudoj jami (spomenimo i Mesićev govor u Jasenovcu, napadi na Thompsona i sl.) Međutim, za ovu raspravu o Goldsteinovom uratku mnogo je interesantnija spoznaja o boljševičkim metodama kojima se ovaj „povjesničar“ služio u nametanju svoje „istine“. Naime, nedavno je na Portalu HKV-a objavljen razgovor s poznatim hrvatskim redateljem Miroslavom

Mikuljanom koji o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

„Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.“

Čovjek se zapita kako netko tko takvim boljševičkim metodama brani svoju „povijest“ može biti sveučilišni profesor u današnjoj Hrvatskoj. Odgovor je jednostavan: to ga i kvalificira da bi na Filozofskom fakultetu bio profesor. Zapravo, obrazloženje takve tvrdnje možemo naći u istom broju „Hrvatskog lista“ u intervjuu s prof. dr. Jurom Zovkom kada on govori o tome kako je „kod nasljednika praksisovaca ostalo uvjerenje da se s neistomišljenicima treba obračunati, ukinuti njihov istraživački projekt, spriječiti njihov izbor za sveučilišnoga profesora“. Sjetimo se da je to na svojoj koži ponajbolje osjetio prof. dr. Josip Jurčević. Tu ne treba zaboraviti ni slučaj izabranoga rektora Zagrebačkoga sveučilišta Tomislava Ivančića, ili pak (ne)imenovanja uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*. U prvom je slučaju profesorima s Filozofskog fakulteta, o kojima i govori prof. Zovko smetala činjenica što se radi o teologu, a u drugom što se radi o potpisniku apela za obnovu političkih procesa!

Zato i ne čudi što su toliko glasni i poslije otkrića Hude jame. Pa oni su duboko nesretni što danas mogu činiti samo ovakva (ne)djela, a ne ubijati po hudim jamama, zar ne?

Zato me nije previše iznenadilo kada sam vidio u „Hrvatskom listu“ da se javio i g. Ljubo R. Weiss tekstom *Hrvatsku nisu stvorili ni Tuđman ni HDZ*. Ako se sjećaš, Weiss je još prije moga drugog pisma Tebi zaključio svoju polemiku. Zapravo i dobro je što mu je „Hrvatski list“ objavio nastavak polemike „koju je već završio“, jer je – koliko se god trudio to prikriti – očita golema mržnja prema Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu.

Weiss prati Goldsteinove gluposti

Vidim u „Hrvatskom listu“ od 4. lipnja 2009. da mu je odgovorio g. Tihomir Čuljak i posebno je dobar podnaslov „Weissove budalaštine o Tuđmanu“. Naravno, tih budalaština je toliko mnogo da ih g. Čuljak i nije sve komentirao. Zapravo Weiss prati gluposti iz najnovije Goldsteinove knjige, prihvata ih kao istine i prigovara Tuđmanu. Ali da komentiram samo dva Weissova „bisera“.

Npr. Weiss piše o „revizionizmu“ kada se mijenjaju „znanstveno utvrđene istine“ povjesničara kakav je npr. Ivo Goldstein. A kako Goldstein „znanstveno utvrđuje te istine“ ponajbolje zna hrvatski redatelj Miroslav Mikuljan, zar ne? Zar čovjeku zato ne dođe da umre od smijeha kada Weiss kaže da je među revizionistima „nažalost svrstan i dr. Franjo Tuđman“. A da ne spomenemo kakvu je hajku proživio hrvatski povjesničar Jure Krišto kada je objavio prikaz dijela knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ o nadbiskupu Stepincu. Zar nije i budalaština spominjati memoare britanskog „političara“ Paddyja Ashdovna poslije knjige prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana o „čuvenoj“ salveti čitateljima „Hrvatskog lista“ koji su sigurno pročitali knjigu hrvatskog sveučilišnog profesora?

Očito Weiss nije razumio moju „Priču o dobrom čoveku Slobi“ koju sam po tko zna koji put ispričao u mom prvom pismu Tebi. Zapravo, ovdje je on još dopunjuje. Naslov Weissova članka slijedi iz slijedećeg „bisera“: „Niti je Hrvatsku 1991. godine stvorio Tuđman niti HDZ. Ona je rezultat želje i prava naroda na samoopredjeljenje, uključujući i pravo na odcjepljenje.“ Narod je imao to pravo pa je zahvaljujući što je najmoćniji čovjek u bivšoj državi bio „dobar čovek Sloba“ to pravo i ostvario.

Vidim da poslije mog prvog pisma kada sam ismijao Weissovu tvrdnju o Tuđmanu kao gospodaru rata, sada naglašava kako je ratni

zločinac Milošević gospodar rata broj jedan, ali potom postavlja pitanja i niže tvrdnje, kojima pokušavati krivicu pripisati i hrvatskoj strani tj. Tuđmanu. Kao Milošević jest ratni zločinac, ali to je zato što je hrvatska strana bila „zločesta“. Dakle, priča o dobrom čoveku Slobi“ u novim i novim varijantama.

Zgodno je ovdje spomenuti još jedan podnaslov u članku dr. Geigera *Ja i moj otac*. Naime, za razumijevanje same Goldsteinove knjige kao i tekstova g. Weissa važno je znati da je Slavko Goldstein održao uvodno izlaganje na skupu „Srbi i Hrvati“ održanom u Muzeju Mimari 20-22. 11. 1993. Dr. Milan Vuković je na sedmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 5. lipnja 2009. godine *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?* ukazao kako se „na tom susretu, između ostalog, načelo osobnosti i suradnje na djelu dr. Tuđmana, na stvaranju i obrani samostalne Hrvatske, pretvorilo u isticanje podijeljene krivnje i, s tim u svezi, u široko slobodan prostor haaškoj tužiteljici Carli Del Ponte za odioznu kvalifikaciju o postojanju 'zajedničkog zločinačkog pothvata' na strani hrvatske obrane“. A kako je to pomno pripremano vidi se iz Goldsteinovih riječi: „Od proljeća 1991. do studenoga 1993. godine, održano je barem petnaest raznih sastanaka u Budimpešti, Beču, Ženevi, Parizu, jedan čak i na Ohridu, na kojima su nezavisni kulturni i drugi javni radnici iz zemalja bivše Jugoslavije razgovarali o suzbijanju rata i ratničkog raspoloženja na našim prostorima! ...

Podvale o 'gospodarima rata'

Općenito se prihvaćalo, u raznim nijansama, da se UNPA područja ne mogu i ne smiju u Hrvatskoj reintegrirati silom, već postepeno, argumentima ekonomskih i drugih prednosti, uz određeni stupanj političke autonomije i efikasna jamstva individualnih i nacionalnih prava“.

A o pitanju „krivnje za rat“ Slavko Goldstein kaže:

„Većina govornika iz Srbije nije izbjegavala tu temu, ali su se gotovo svi u raznim nijansama, trudili izjednačiti krivnju obje strane: ekstremni nacionalizam, sukobi velikodržavnih teritorijalnih pretenzija, nizak stupanj demokracije države i društva, autoritarno vlastoljubivi i nedorasli nacionalni vođe, konflikti identiteta, političke zloupotrebe i falsifikati povijesti, ratoborno huškačke propagande, otrgnuti i ostrvljeni zločinački mentaliteti. Na sličan je

način uzroke rata u različitim nijansama konstatirala većina sudionika iz Hrvatske, ali su svi bili jednodušni da se krivnje nikako ne mogu izjednačavati, jer postoji očigledan glavni krivac Slobodan Milošević i njegova politika koja je uz pomoć tadašnje JNA pripremila i započela agresivni rat u Hrvatskoj!“

Milošević nije uspio ostvariti velikosrpske ciljeve pa vidimo danas da je i jednima drugima on „gospodar rata broj jedan“. Kao Srbi su prihvatili takovu tvrdnju hrvatskih „nezavisnih (od svakog hrvatstva, op. J.P.) intelektualaca“, a „hrvatski“ su zato zaboravili da su tada (u Tuđmanovo vrijeme) uopće spominjali agresiju.

Vuković je naveo i riječi Latinke Perović: „Ovaj rat je nastavak i Prvog i Drugog svjetskog rata. Ali njegovi korijeni sežu u daleku prošlost. Oni se nalaze u najdubljim, suvremeniku sakrivenim povijesnim korijenima. On (rat) se vodi oko pitanja tko će biti hegemon u južnoslavenskoj državi, tko na to ima povijesno pravo, pa čak i društvenu prednost. Tako je to, prije svega, rat između Srba i Hrvata!“

Zar u njenim riječima u kojima je borba za slobodu hrvatskog naroda i neovisnu državu zapravo rat za hegemoniju u južnoslavenskoj državi, ne prepoznamo priču o „gospodarima rata“? A zapravo je točno da je nama Slobodan Milošević „dobar čovek Slobo“!

Bez takovoga Miloševića Hrvati i ne bi ostvarili slobodu. Pa vidimo danas koliko weissa, goldsteina, puhovskih, teršelički, pusića i inih „nezavisnih kulturnih i drugih javnih radnika iz zemalja bivše Jugoslavije“ ima u Hrvatskoj. A Tuđman je usprkos takvima stvorio hrvatsku državu. I time počinio najveći mogući grijeh! Hvala mu za taj veliki grijeh!

Puno pozdrava (sada iz Zagreba),

Akademik Josip Pečarić

„Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.

Portal HKV-a, 16. lipnja 2009.

Pismo prof. dr. sc. Slobodanu Langu (4)

Dragi prijatelju,

Pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.) i posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš „zajedno, i branitelji i mladi okupili, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi koji ga volimo i branimo“.

Da, htjeli su ga slomiti i ponosimo se time što su hrvatski intelektualci dali svoj doprinos da tim ekstremistima (u negativnom smislu) to ne pođe za rukom i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“.

Zapravo ne čudi što su ga pokušali uništiti. Pa 70000 ljudi koji su se po kiši tri sata pjevali zajedno s njim. A to su najvećim djelom mladi. To je generacija Hrvata koju praktično on odgaja kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

Zapravo napadi naših ekstremista najbolje govori o njima samima. Ali ponekad i ne znaju što kažu. Tako je u „Jutarnjem listu“ književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU Thompsonova Akademija³⁶. Doista nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta. Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom akademijom. Bilo bi još ljepše ako netko objektivniji od njega potvrdi tu njegovu konstataciju. Barem samo to da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me zadovoljilo.

Da, naučili su da više ne treba napadati instituciju zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“ sa završenom srednjom školom takva spoznaja ide malo teže, što je i razumljivo, zar ne?

³⁶ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

Bravo 'Thompsonova akademije'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljšeg rekao!

Dobro je da imamo 'Thompsonovu Akademiju' i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU židovi konačno progledali, pa će valjda i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

Zapravo komentirati jednog Kuljiša je bedasto. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik SSS koji je bio glavni u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Zapravo, promocija u Puli ga je natjerala da posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? „Jutarnji list“ od 7. 5. 2009. u tekstu „Thompson u Puli: Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ u Puli. Bio je to doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su svojevremeno oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

„Oni koji mi brane nastupe htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.“

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“: oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je itekako jasno da kajini nisu i ne bi nikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kain pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

„Za razliku od njega ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamo li se kao neki iz opozicije klanjao na Bleiburgu.“

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražio oprost zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i domovini?

A zapravo njegovo obrazloženje je takvo da pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

„Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami bolje reći o hudim jamama u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate (...) A s druge strane boljševički postupak ovdje povezuje ovaj grad i samu Istru s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, možemo razumjeti kako je bilo moguće da su nekadašnji kajini ubijali svoju braću u hudim jamama.“

A vidimo da već u prvoj rečenici Kajin prigovara onim Hrvatima što se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi se klanjaju žrtvama –

pogotovo kad brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar netko to može i očekivati od kajina?

Kajin je dodao govoreći o promociji knjige o Thompsonu održane u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne njemu onu dragu državu koje više nema, zar ne?

I kako to obično biva šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

„Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga, oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim pokličem „za dom spremni“, Boga se ne voliti, nit l'jubi pokličima „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.“

Prvo učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku je doista smiješno. Pa radi o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.

Drugo, čovjek koji je uspio završiti srednju školu uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja država. Pametan čovjek bi se smijao sam sebi kada bi to i pomislio, ali kada netko sa SSS drži takvu lekciju sveučilišnom profesoru doista je groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini odležao pola svog života u zatvoru.

„Za dom spremni“ je hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugog svjetskog rata. Nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini Zdravko Bartovčak („Hrvatski list“, 18. lipnja 2009.) najljepši pozdrav na svijetu „Za dom spremni“. Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku bitno je da je upravo taj pozdrav kroz Thompsonovu „Bojnu Čavoglave“ doprinio stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je „Bojna Čavoglave“ ledila krv u venama naših protivnika pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od Srba i kajina. Nisu protestirale ni u Munchenu ni u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa čak je protestirao i sam srpski veleposlanik. Očito sama spoznaja da će Thompson u njihovom gradu otpjevati „Bojnu Čavoglave“ njima i danas ledi krv

u žilama. Treba ih razumjeti: Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat!

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako na Internet stranicama Marka Perkovića Thompsona dano je i sljedeće u tekstu njegova Menadžmenta:

„Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sad kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno.

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgicari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.“

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvike: „Ubij Mesića“, „Ubij Kajina“ Kajin – vjerovali ili ne - pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

„Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive! Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na

tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati. Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.”

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bi im da tako štete Thompsonu. Brzo bih ih sklonili. Naravno, čak i oni vole – vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu koju po Kajinu mi nosimo. Rekli su mu da će ga kajini uslikati i objaviti u novinama da bi naštetili Thompsonu i zamolili ga da umjesto nje obuče Thompsonovu majicu koju će mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu s likom svog omiljenog pjevača. Takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi izjavljivali takove gluposti. To samo pokazuje mentalitet onih koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to zapravo nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima kao o onima koji su ubijali po hudinim jamama? Očito si i Ti u pravu kada o njima govoriš kao o ekstremistima!

Puno pozdrava,
akademik Josip Pečarić

„Portal HKV-a“, 30 lipnja 2009.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

NAJODVRATNIJI LJUDI I NJIHOVI „ŽIVI MRTVACI“

Javljaju mi prijatelji kako je na portalu www.vijesti.net Tomislav Klauški komentirao kampanju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana pišući o živim mrtvacima iliti zombijima. Čak nas i nabraja. To su mu Aralica, Krpina, Beljo, Joško Čelan, Josip Jović, Domazet Lošo, Kostović i Lang, Branimir Lukšić i Milan Vuković, Jakov Sedlar i Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đurđa Šušak, Zoran Vukman i Marin Mileta.

Prijatelji su bijesni, a ja sretan što sam u takovom društvu. Pa za skupinu ljudi koja podržavaju kandidaturu prof. Tuđmana veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec je na portalu HKV-a napisao kako je „sve ono najbolje što u ovom trenutku postoji u Hrvatskoj”. Treba li uspoređivati tamo nekog Klauškog i Hitreca? Možda budalama.

Da, prijatelji se ljute na Klauškog, a meni čovjeka žao.

Zašto? Pa svi – koji iole hrvatski misle – slažu se da je današnju Hrvatsku najbolje opisao kineski filozof i publicist Sun Tsu: "Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve

vrjednate. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle, Sun Tsua koji je one koji su spremni izdati svoj narod za račun stranih interesa nazvao «najodvratnijim ljudima». Ali takovi - upravo zbog toga - i moraju živjeti u strahu od povratka hrvatskog dostojanstva u hrvatskom narodu. Zato je ovaj tekst sjajno opisao i taj njihov strah - strah najodvratnijih među nama. Nije prošlo dovoljno vremena da njihova odvratnost bude zaboravljena! Sjetimo se da su pred izbore 2000 išli s parolom: Oni su nama oprostili - mi njima nećemo! Da, premalo je vremena prošlo da bi oni mogli vjerovati u toliku zaboravnost da bi im opet bilo oprošteno.

Pa kako tek onda oni najstrašljiviji među takvima – kakav je očiti Klauški - mogu doživjeti pojavu onih koji su njihova suprotnost? Pa kao nešto najstrašnije što mogu zamisliti. Vidimo da se naš jadničak Klauški najviše boji zombija. I onda se moji prijatelji ljude na njega, umjesto da im ga je žao.

U tom svom strahu Klauški ponovno pokazuje i da baš nije puno inteligentan. Zadaću koju su dobili najbolje je opisao u Šibeniku sam professor Tuđman kada je kao najveći hrvatski stručnjak informatičkih znanosti pokazao kakva je zastupljenost u glavnim hrvatskim medijima u zadnjih mjesec dana svih predsjedničkih kandidata. Njegova se kretala od 0.01 do 0.06 posto. Dakle, dok je strategija u vrijeme kada se pojavio HDZ bila napadati njegova oca, sada su izvukli pouku i odlučili se na potpuno prešućivanje. "Odvratni ljudi" u medijima očito apsolutno slušaju svoje gazde. Jedino se Klauški toliko uplašio, jadničak naš mali, pa je morao sebi dati oduška.

Možda nekome neće biti pravo što se sprdam s njim pišući o njemu kao o malom jadničku. Ali, zar on nije svoj tekst završio glagolom "sprdati"? Pa zar mu u tom njegovom strahu ne treba pomoći i ponašati se onako kako on želi?

Istina, njegovo pisanje i jest takovo da izaziva želju za sprdanjem. Kad god sam komentirao neki njegov tekst, to je bilo sprdanje. Zato ću ovdje dati svoj tekst u kome sam se sprdao s njegovim zahtjevom da me se kazneno goni.

Pismo Slobodnoj Dalmaciji poslano 31. kolovoza 2004.

Na osnovu Zakona o medijima pozivam vas da objavite ovaj moj tekst u vašem Magazinu, u kome je objavljen i tekst Tomislava Klauškog "Zreo za kaznenu prijavu" (Slobodna Dalmacija, 28. kolovoza 2004.).

Tekst g. Klauškog nam zorno pokazuje zašto je komunistički režim u drugoj Jugoslaviji zaslužio da ga i danas britanski *The independent* uzima kao primjer s kojim se uspoređuje logor Guantanamo: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." Istina g. Klauški još nije stigao u fazu mučenja, ali se zato služi falsificiranjem mojih izjava iz interviewa Slobodnoj Dalmaciji, koji je objavljen iako sam tražio autorizaciju, koja mi nije omogućena.

Klauški tvrdi: "Pečarić je, doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja, izjavio: 'Hrvati nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje (...) Trebali su podržati NDH kao najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata'".

A evo kako izgleda dio koji Klauški daje "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja":

"- Po mom sudu nisu trebali poslušati Titov proglas o dizanju na oružje da bi 'spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda'.

Hrvati su, ako sam Vas dobro razumio, trebali bezrezervno podržati fašističku NDH jer je to bilo najbolje rješenje za budućnost hrvatskog naroda?

- Naravno. Da su to učinili, ne bi bilo bratoubilačkog rata, a na kraju bi bilo isto kao i u zemljama gdje toga nije bilo."

Treba li uopće govoriti koliko je priglupo tvrditi da nešto daješ bez kraćenja a onda koristiš oznaku "(...)"? Ili pak da nešto daješ "doslovno, bez redigiranja i uljepšavanja", a onda tvrditi da je ono što je rečeno u pitanju tvrdiš da je dio odgovora? Može li se pretpostaviti da je Klauški toliko nepismen, pa nije sposoban točno prepisati ono što piše, kad već tvrdi da to radi? Ili je vjerojatnije da on, kao kolumnist Slobodne Dalmacije, samo falsificira? Može li se pretpostaviti da je takvo

"novinarstvo" zapravo politika Slobodne Dalmacije, kada ne ispunjava moj zahtjev za autorizaciju, ali tiska ovakva falsifikate g. Klauškog?

Imalo pismenijem jasno je zašto je Klauški izostavio dio o "spašavanju plemenite krvi sovjetskih naroda".

Doista bi svi vidjeli koliko bi bila priglupa njegova konstrukcija jer bi bilo očito kako on tvrdi da su se "po istoj logici, Britanci, Francuzi, Rusi i ostali narodi Europe" digli protiv Hitlera da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda".

Kaže dalje g. Klauški: "Doduše, čovjek koji se predstavlja akademikom upravo kad govori o povijesti, iako je titulu dobio za matematiku, servirao je u tom interviewu i druge poslastice. Na primjer, Mile Budak nije ratni zločinac, budući da nije nikoga ubio. Kao da Hitler jest. Ili Himler. Ili Rudolf Hess."

I tako kolumnist Slobodne Dalmacije ne zna da početak svakog interviewa piše novinar, pa je tako i ovaj sa mnom počeo ovako: "Akademika Josipa Pečarića...". Očito Đuričić, za razliku od Klauškog, zna da se titule koriste u predstavljanju osobe s kojom novinari razgovaraju. Da Klauški čita druge novine vidio bi da je to uobičajeno. Recimo, u Vjesnikovim Stajalištima to će obavezno napisati. Dapače meni dodaju i da sam sveučilišni profesor.

Ne čudi me da Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himlerom, Hessom i Speerom jer nisam dvojio da i on pripada u one koji misle da su Hrvati genocidan narod koji zakonom o kulturi ubijaju ljude. Zato su valjda svi Pavelićevi ministri ratni zločinci, a Hitlerovi nisu! Kao što sam u interviewu i rekao laž je kada mnogi naši novinari tvrde da je Budak potpisao "rasne zakone" - u množini. Jedan od njih je i Klauški (vidjeti Slobodnu Dalmaciju, 25.8.2004). Znao sam da Klauškog neće uznemiriti to što je uhvaćen u laži. Pa poglavlje jedne moje knjige se i zove: "Jugokomunisti – ljubitelji laži". Čudi me što je to očito i politika Slobodne Dalmacije.

Klauški također piše: "dok je slogan 'Tjeraj psine preko Drine', akademik Pečarić usporedio s američkim sloganom 'Voli ili napusti'. To je za njega 'humana poruka'. Ovdje doista dopušta da razina inteligencije g. Klauškog nije tako visoka da bi on razumio dio teksta:

"A 'Tjeraj psine preko Drine'?"

- To mu se pripisuje i u procesu spominje, ali njegova izreka je posve drukčija. A kad već govorimo o tome, onda valja reći da i Amerikanci koriste sličnu, odnosno istu sintagmu koja glasi: "Voli ili napusti!" To je za mene humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, bolje je da iz nje ode."

Sigurno je da treba malko veći kvocijent inteligencije da bi se razumjelo kako nisam uspoređivao sintagmu koja se Budaku pripisuje, već onu koju on jest rekao s onom američkom. A Budakova je: "Ili se pokloni, ili se ukloni." Za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštuješ.

Klauški dalje spominje "kaznenu prijavu za poticanje rasne i nacionalne mržnje". Valjda mu je najveći argument to što je javnosti "malo poznato da je novopečeni Hrvat iz Boke sve do 1991. godine živio u Beogradu, gdje je diplomirao i predavao na fakultetu". Čim Klauški zna da sam novopečeni Hrvat, očito je da koristi arhiv UDBE. Oni su znali o ljudima ono što ni oni sami nisu znali. Ali ni da UDBA nije sveznajuća potvrđuje ovaj podatak o godini. Nekome će se učiniti priglupo optuživati nekoga za "poticanje rasne i nacionalne mržnje" i spominjanje ovakvog podatka koji je više puta bio dan i na televiziji i u novinama. Kako je Klauški komentator Slobodne Dalmacije očito mu je ovaj podatak o Beogradu dokaz "genocidnosti" hrvatskog naroda. Kad "doznaju" Hrvati taj podatak sigurno će ispuniti želju g. Klauškog: proces Pečariću, osuda i izvršenje u roku od 12 sati. Kao i Budaku!

Pita se Klauški "srame li se ostali hrvatski akademici zbog svog akademskog kolege Josipa Pečarića". Ja predlažem svojim kolegama u HAZU da umjesto mene izaberu g. Klauškog. Pa on zna da sam "stručnjak za matematičko izvođenje teorije vjerojatnosti". A ja to ne znam. Kad on bolje zna od mene u čemu sam stručnjak, zar ne bi on trebao biti akademik, a ne ja.

Vjerujem da je g. Klauški član HND-a. Moraju biti ponosni na ovakvog člana. Ovakvog krivotvoritelja i "inteligentnog" prikazivača tuđih tekstova sigurno odavno nisu imali. A kako tek izvrsno zna "doslovno, bez kraćenja, redigiranja i uljepšavanja"

prepisati tuđi tekst. Uvjeren sam da će mu ove godine dodijeliti svoju nagradu zbog toga.

Naravno, „Slobodna Dalmacija“ nije objavila moj tekst. Objavljen je u "Hrvatskom slovu", 17. rujna 2004. Jasno je i zašto. Pa kako mogu objaviti tekst iz koga je razvidna tako niska inteligencija njihova kolumniste. Pa kakvi kolumnisti, takva i novina, zar ne?

A s obzirom na takovu inteligenciju Klauškog možda je on pomislio da je njegov poziv da me se kazneno goni uslišen i doista sam prošao kao Budak: u 20 sati je podignuta optužnica, osuđen sam i pogubljen. I kada me je vidio u spomenutom društvu, jadničak naš uplašeni je povjerovao da nisam samo ja zombi, nego i svi ostali?

Akademik Josip Pečarić

VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA?³⁷

1. Uvod

Čini se da je sve što se dešava na Sudu u Haagu dio velikog eksperimenta s Hrvatskom i Hrvatima. Ako je to tako, onda je sud u Haagu najznačajnija poluga u tom eksperimentu. Eksperiment je vrlo značajan za svjetske moćnike, jer će njegov uspjeh pokazati da ih nitko ne može zaustaviti u ostvarenju apsolutnoj vlasti u svijetu.

U Hrvatskoj je prvi koji je, koliko ja znam, pisao o Domovinskom ratu u kontekstu borbe svjetskih moćnika za ostvarenje svjetske vlasti bio Marko Matić. Radi se o tekstu „Sionisti“, „Hrvatsko slovo“, 11. rujna 1998. Iako je u samom tekstu Matić definirao što su njegovi "sionisti": "tako nazovimo one koji misle da su oni bogovi Zemlje", a samu definiciju "sionista" g. Matić daje u sklopu rečenice u kojoj spominje i "svjetsku trilateralnu vladu (SAD, Japan i Europa)", i on i „Hrvatsko slovo“ bili su napadnuti zbog navodnog antisemitizma. Ta hajka je dovela do smjene karizmatičnoga glavnog urednika Dubravka Horvatića.³⁸

Nepunih pet godina kasnije Josip Jović je napisao knjigu „Život po protokolima“ u kojoj zapravo opisuje naš život u vremenu od dolaska na vlast „trećejanuarske“ vlasti i ona je dragocjeno svjedočanstvo eksperimenta nad našim narodom o kome govorim.³⁹

Konačno, niz izvanrednih članaka i knjiga o ovom pitanju napisao je admiral Davor Domazet Lošo. Naravno i drugi autori su pisali na ovu temu i dali izvrsne raščlambe. Spomenut ću samo Emila Čića i prof. dr. sc. Zdravka Tomca.⁴⁰

³⁷ Osmi stručni skup o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» – što je to?, **Zagreb, 4. prosinca** 2009.

³⁸ Reagirao sam tekstem: „Fenomen članka Sionisti“, „Hrvatsko Slovo“, 25. rujna 1998. (vidjeti također: Testimonia Croatica, časopis hrvatskih sjećanja, svjedočenja i dokumenata Godište I., Broj 2, Matica Hrvatska Split, 1998., str. 171-174.) dokazujući koliko su besmislene optužbe za antisemitizam.

³⁹ Knjigu sam imao čast predstaviti u Mostaru (prvo njeno predstavljanje) i u Zagrebu.

⁴⁰ Tu treba dodati i Domagoja Barića. Vidjeti npr. njegov najnoviji članak 'Bilderbergeri' kroje i hrvatsku sudbinu, „Hrvatski list“, 17. prosinca 2009.

2. Osnova eksperimenta

Svaka borba za prevlast je neka vrsta rata. A poznato je da je najbolje djelo o umijeću ratovanja napisao kineski filozof Sun Tzu.⁴¹ Osnova eksperimenta svjetskih moćnika je njegova tvrdnja:

"Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate."

Dakle treba nekoj zemlji, koja se ili uz pomoć svjetskih moćnika ili sama dovede na vrhunac svoje povijesti, tj. ostvari trenutke najvećeg ponosa i dostojanstva, uz pomoć „najodvratnijih ljudi“ sve to uzeti.

Idealna zemlja za ovaj eksperiment bila je Hrvatska.

Zašto?

Bog je Hrvatima, kako kaže priča, dao dio zemlje koji je za sebe sačuvao, ali ih je upozorio i da će biti okruženi narodima s kojima bi jedino on znao izaći na kraj.

Hrvati su se kroz cijelu povijest pokazali kao sjajni ratnici, ali u isto vrijeme – kako kaže Matoš – imaju više izdajica nego svi ostali europski narodi zajedno – imaju više „najodvratnijih ljudi“ od svih europskih naroda zajedno..

Sami su se i nametnuli svojom stoljetnom težnjom za slobodom.

Povijesne okolnosti su itekako pogodovala: pad Berlinskog zida u urušavanje višenacionalnih država.

Postojao je i čovjek koji je bio u stanju ostvariti tu njihovu težnju za slobodom – Otac hrvatske države Franjo Tuđman.⁴²

⁴¹ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji

⁴² To je najbolje opisao jedan drugi hrvatski velikan Bruno Bušić. Jednom je vani, kada se polemiziralo o mogućnosti ostvarenja slobodne Hrvatske, jedan naš

Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila pouzdana poslušnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili. Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika, uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski akademik Vaso Čubrilo⁴³ upozorio je Slobodana Miloševića: „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan Đilas.

Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im. Ako ne, eksperiment ide dalje!

emigranat tvrdio kako „taj Tuđman govori isto što i svi ostali“, Bruno Bušić rekao „Upamtite jednu stvar, Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li i samo tri sekunde taj će napraviti Hrvatsku.“

⁴³ Iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilo⁴³ (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i historičar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je pošteo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „Isterivanje Albanaca“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilo⁴³ je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNJR, Vaso Čubrilo⁴³ je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

3. Niz apsurdna

Sama ideja da se može neki narod koji pobjedi u pravednom oslobodilačkom ratu, dovesti u stanje u kome bez problema biraju na izvorima „najodvratnije ljude“ i da se stide svojih najveličanstvenijih trenutaka u povijesti i onih koji su najzaslužniji za te trenutke čini se apsurdna. Ali veličina eksperimenta je upravo u tome. Pri tome se sama realizacija eksperimenta sastojala od cijelog niza sličnih apsurdna. Ovdje ćemo spomenuti samo tri.

3.1. Embargo na uvoz oružja

Hrvatska je prvo zahvaljujući radu „najodvratnijih ljudi“ razoružana. Međutim, svjetskim moćnicima nije bilo ni to dovoljno pa je UN donio čuvenu rezoluciju o Embargu na uvoz oružja svim zaraćenim stranama. Zar nije apsurd u ratu razoružanog naroda protiv jedne od najopremljenijih vojski na kontinentu uvesti embargo na uvoz oružja – svojevrсно ukidanje prava na samoobranu jednom narodu. Pa svakoj budali je jasno da u takovoj situaciji oružje treba samo strana koja ga nema, zar ne?

S jedne strane, svjetski moćnici time pokazuju kako ne vjeruju da Srbi mogu i protiv razoružanih Hrvata ostvariti pobjedu u zadanih petnaestak dana. S druge strane mnogi Srbi vjeruju da nema sumnje u konačnu pobjedu, pa je njihova potpora agresiji još veća. Čubrilovićev zahtjev lakše je zaboraviti, zar ne?

Rezultat znamo: pobjeda Hrvata je time još veličanstvenija, a od svjetskih moćnika očekivani konačni pad bit će još drastičniji.

3.2. Vukovar

Kada je pao Vukovar jedan poznanik iz Srbije me je pozvao telefonom da bi se narugao mojoj tj. našoj boli. Rekao sam mu:

Da smo mi imali polovicu vašeg oružja sada bi smo mi bili u Zemunu, a vi na Bugarskoj granici. I koliko smo mi Hrvati glupi rekli bi vam:

„Pa gdje ste pobjegli toliko daleko. Pa naše je samo do Zemuna!“

Zapravo o apsurdima oko Vukovara pisao sam još 1996.⁴⁴ Naime, crnogorski nezavisni tjednik „Monitor“ povezao je Vukovar i Galipolje. Na Galipolju su Englezi žrtvovati Australce i Novozelance. Gubici među njima su bili ogromni - naravno ne i među Englezima. A Vukovar je srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je, kako piše crnogorski tjednik, „za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800 ljudi. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerovatna 100:1. POBJEDA, uz ovakav odnos snaga – čude se u „Monitoru“ - uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM.” „Monitor“ piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon „svijetle“ pobjede.

Smatrao sam to čuđenje u „Monitoru“ neopravdanim pa sam napisao:

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odoljevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis!⁴⁵

⁴⁴ „Vukovar i Galipolje“, Dom i Svijet, informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 111, Večernji list (inozemno izdanje), 3. lipnja 1996.

⁴⁵ U tekstu je komentirano i ponašanje Australaca i uopće svjetskih moćnika.

A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi i kao "Srbi ne znaju da rade, ali znaju da bježe". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

A ovdje u Australiji 25. travnja svake godine je dan sjećanja na galipoljske žrtve. Mimohodi su vojnika ulicama australskih gradova. Očekujem i pobjednike iz tog I. svjetskog rata: Srbe. Prošle godine je cijeli svijet vidio njihov kukavičluk, a oni će opet marširati. Naučili ljudi "pobjeđivati". Kao u Vukovaru, ako imaju sve a protivnik ništa. Ili kao u Kninu kada su snage izjednačene! Vjerojatno je, mislim, Australcima neugodno što će i oni biti tamo. Ali varam se. U povorci su i četnici. Nose transparente s imenima Draže Mihajlovića i Ravne Gore. U prvi moment pomislim: Zar je moguće da idu četnici, da idu i oni koji su poslije "sjajne pobjede" u Vukovaru, a kojoj se ruga i Monitor, pjevali ulicama razrušenog Vukovara:

*"Slobodane, pošalji salate,
Bit će mesa, klat ćemo Hrvate".*

i to prenijele televizije širom svijeta! Zar je moguće da Australci na taj način skrnave svoje mrtve iz Galipolja? Jest. Još doznajem da su Hrvati grada Melbournea prosvjedovali s 17.000 potpisa ali bez uspjeha. Vjerovali ili ne!

Jedino racionalno objašnjenje koje mi pada na pamet je da možda Australci misle da su Englezi u II. svjetskom ratu izigrali Srbe na sličan način kao i njih na Galipolju. Naime, engleske tajne službe su organizirale puč i velike demonstracije u Beogradu 27. ožujka 1941.

Rezultat je bio opet jedan rat koji je vodila sama srpska vojska (jer svaka Jugoslavija je Srboslavija) i opet je rat izgubljen za nekoliko dana. I kralj se našao u Engleskoj. I dok Nedić surađuje s Nijemcima, dotle kraljev general Draža surađuje i s jednim i drugima (knjiga dokumenata suradnje četnika s Njemcima beogradskog profesora Marjanovića može se naći i ovdje u Australiji). Čeka, po starom srpskom običaju, pobjednika kome bi se na kraju priključio. A usput vrše velika zvjerstva. Ali Draža se nije uspio uključiti u pobjednički tabor. Nisu ga htjeli saveznici. Ali ne zbog zvjerstava koja su četnici počinili nad Hrvatima (i katolicima i muslimanima), već iz jednog drugog razloga, veoma praktičnog. Saveznicima su trebale snage koje će se boriti s njima protiv njihovih neprijatelja. Jasnno je da oni dobro znaju da od Srba to nisu mogli očekivati.

Da su njima dali oružje, tada ne tako moćno kao u vrijeme Vukovarske bitke, pa šta bi takvi vojnici, ako ih tako smijemo i nazvati, tada mogli nekome napraviti. Samo bi još više ratovali protiv nemoćnih, žena i djece. A Njemačka je sredinom rata još uvijek bila moćna, pa su Saveznicima zaista trebali stvarni saveznici. A na tom prostoru su postojale zaista samo dvije vojske koje su to mogle. Obje hrvatske: ustaše i dalmatinski partizani. Europa dobro zna i pamt i hrvatske ratnike. Pa nisu

Naravno, vidjeli smo i kako izgleda kada Hrvati imaju polovicu srpskog naoružanja. Sjećam se kako sam kolegama u Australiji komentirao hrvatske pobjede. Rekao bih im:

Sjećate se kako je srpska vojska trebala tri mjeseca osvajati praktično razoružani hrvatski grad Vukovar kojega je branila šačica branitelja. Iz dana u dan dobijali ste vijesti o tim napadima. A vidite kako izgleda kada Hrvati napadaju. Prva vijest koju dobijete o napadu na neki grad jest: Hrvatska vojska osvojila je taj i taj grad!⁴⁶

oni iz čista mira donijeli odluku o embargu na uvoz oružja, u stvari na naoružavanje Hrvata. A znaju i malo povijest. Znaju da su Turci bili u Budimpešti, ali ne i u Zagrebu. Znaju Hrvate i iz Tridesetogodišnjeg rata. Znaju i što je Napoleon mislio o hrvatskim ratnicima. I zato je saveznička odluka da oružjem pomognu partizane, koje u svojim dokumentima i nazivaju hrvatskom vojskom, a ne srpsku vojsku, tj. četnike, bila izuzetno racionalna odluka. A srpski interes je zaštićen jer je Tito, nakon što je, opet veoma brzo, porazio četnike, njih sve primio u partizane. To je i bio početak pretvaranja partizana iz hrvatske vojske u ono što je postala JNA 1991. godine. Naravno, mala je vjerojatnost da su zato četnici marširali ulicama australskih gradova i ovog ANZAC DAYA. Vjerojatnije je da Australci i danas, kao u Galipolju, slijede englesku politiku. Politiku koja je u ovom ratu, kao nikad u povijesti, pokazala svijetu svoje pravo lice. Sjećam se da sam upravo u Melbourneu, o toj politici, o tzv. novom svjetskom poretku rekao na hrvatskom radiju. Naime, govoreći o njihovoj podršci takvim zločincima kakvim su se Srbi pokazali cijelom svijetu u ovom ratu rekao sam: "Kao da kažu: Pa to su, pobogu, učinili naši prijatelji. Pa kako netko može i pomisliti da ih treba kazniti!"

To bi izgleda trebao biti taj NOVI SVJETSKI POREDAK; njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je NOVO u tom Novom svjetskom poretku." Marširanje četnika australskim gradovima nam pokazuje da oni nisu odustali od takvog shvaćanja Novog svjetskog poretka. Nisu oni bez razloga spriječili kažnjavanje Srbije za učinjeni genocid. I još su ih nagradili. Ali krila su im dobro podrezana. Hrvatska je i te kako mnogo doprinijela tom podrezivanju.

⁴⁶ Tada mi je jedan australski kolega dao i najveću pohvalu. Komentirao je: „Doista, ova hrvatska vojska brza je kao Pečarić u matematici!“

Zanimljivo je kako se u priču kasnije doista upleo i Zemun. Znamo što su nazočni na Splitskoj rivi odgovorili Predsjedniku kada ih je poslije Oluje upitao što im još treba obećati. Tada se u Beogradu pričalo, da su nazočni vikali „Zemun, Zemun,...“, a ne „Vukovar, Vukovar,...“. I što se dogodilo? Zabilježen je veliki pad cijena nekretnina u Zemunu!

3.3. Navodna podjela BiH

Sigurno je jedan od velikih apsurdna priča o tzv. podjeli BiH. Svjetski moćnici su u ostvarenju oduzimanja Hrvatima oreola „žrtve“ organizirale rat između Hrvata i Muslimana. Za sakrivanje tog apsurdna poslužila im je apsurdna priča o podjeli BiH od strane Tuđmana i Miloševića. Apsurdna tim više što je njima itekako bilo poznato ono na što stalno upozorava predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. To je sporazum o načelima ustavnog uređenja BiH, sporazum koji su potpisale sve tri strane u ožujku 1992., kao uvjet za međunarodno priznanje BiH. U tom sporazumu, poznatom kao Cutilleirov plan stoji: "BiH će biti država sačinjena od tri sastavne jedinice, temeljene na nacionalnim načelima ...".

Poznato je kako su „najodvratniji ljudi“ organizirali napade na dr. Tuđmana, koji je želio da se dogovoreno i ostvari, kroz priču o navodnoj podjeli BiH između Hrvatske i Srbije.

Poznata je i uloga lorda Ashdowna i famoznoj „Tuđmanovoj salveti“, a koju je razobličio u svojoj knjizi upravo Miroslav Tuđman.⁴⁷ O tome piše i akademik Aralica u svojoj najnovijoj knjizi „Život nastanjen sjenama“.⁴⁸

⁴⁷ M. Tuđman, „Priča o Paddyju Ashdownu i Tuđmanovoj salveti“ (Zagreb, 2003.),

⁴⁸ U intervjuu s Aralicom („Hrvatski listu“, 26. studenog 2009.) spominje se i taj dio iz knjige:

Poglavlje o Ashdownu i famoznoj Tuđmanovoj salveti toliko ironizirate da situaciju dovodite gotovo do praga apsurdna. Uz ironiju kada govorite o Ashdownu, unosite i jedan zanimljiv element kao što su narodne kletve s posebnom opservacijom o njima.

Zbivanja kada se stavljaju u hambar našega sjećanja osamostale se od vremena kada su nastala. U slučaju ove ja bih rekao Ashdownove salвете mi to svi manje-više znamo, ali smo zaboravili da se to dogodilo upravo kada je počela Oluja. I to nije nikakva slučajnost i kada se njegova izjava o salveti stavi u kontekst u kojem ona nastaje, dakle dok traje Oluja, onda ne možete, a da ne vidite svu njezinu žalost i bijedu, i, naravno, posao jednog profesionalnog obavještajca. Kada sam to pročitao u meni se otvorila literarna slika kao kod slikara koji slika sliku, i onda sam to poglavlje ispisao na taj način na koji sam ga napisao.

Iz samog intervjua izdvojen je slijedeći dio o britanskom lordu:

Ogorčen izjavama britanskog političara Paddyja Ashdowna koji je nakon tri mjeseca od eventualnog događaja na konferenciji za novinare u vrijeme Oluje iznio tezu o tome da je Tuđman na salveti podijelio Bosnu i Hercegovinu, što je izazvalo

Zapravo, cijela konstrukcija je jedan veliki apsurd. Tako sam je i opisao u trenutcima kada se pojavila, bore reći kada su „najodvratniji ljudi“ počeli svoju igru s njom. Pretpostavljam da je već dobro poznata moja „Priča o dobrom čoveku Slobi“. Priča je nastala 1995. godine i govori o tome kako sam reagirao na nečiju tvrdnju kako su u Karađorđevu Tuđman i Milošević dijelili Bosnu⁴⁹:

"Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karađorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko.... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puštica i dva topa. Ali, bre, Franjo , ja sam ti bre dobar čovek. Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".⁵⁰

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva. Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod mene, on bi Ti rekao da tvrdiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

polemike kako u europskoj međunarodnoj zajednici, tako i u Hrvatskoj te dovelo do niza optužaba na račun prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana, Aralica se, kako bi kazao što misli o tome britanskome lordu i njegovim tvrdnjama, poslužio hrvatskim narodnim pjesmama u kojima se koriste kletve, pa Aralica u knjizi kaže:

Rekli smo da ne ćemo, ali kad bismo ga kleli, opravdano, onda bismo mu ovakvu narodnu poeziju recitali:

„Bog mu dušu s paklom sastavio!

I duša mu raja ne vidjela!

Zemljica mu kosti izmetala!

Kroz kosti mu trava pronicala!....

(Tko nas rastavi, Mihovil Pavlinović:

Hrvatske narodne pjesme)

⁴⁹ Tekst koji je u rujnu 1996. poslan Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

⁵⁰ Priču "Dobar čovjek - Sloba" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno.

Spomenut ću da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je u svojim javnim nastupima koristio i ovu moju priču. Zanimljivo, ali ne i slučajno! Zar ne?

4. Sud u Haagu kao glavna poluga u eksperimentu

Sam Sud u Haagu nastao je u svijetlu apsurd.

Osnovan na zahtjev i želju Hrvatske da se po međunarodnom pravu sudi ratnim zločincima. Međutim, UN ga osniva s apsurdnim Statutom u kome se ne spominje glavni zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije!

Tim činom omogućeno je da sam Sud postane ono što jest: Teatar apsurd. Za hrvatski narod je zbog svog učinka to zločinački sud, a na našim skupovima dan je niz apsurd ovog suda. Zato ću ih ovdje spomenuti samo nekoliko:

- od žrtve se pravi zločinac, a od zločinca žrtva;
- ne sudi se agresorima zbog agresije, ali u svim optužnicama protiv hrvatskih branitelja postoji optužba zbog izmišljene agresije;
- mimo međunarodnog prava, po kome su ratni zločinci oni koji su agresori, sada su i branitelji ratni zločinci. Najodvratniji ljudi u Hrvatskoj pokreću pravi linč protiv predsjednika Vrhovnog suda dr. Milana Vukovića koji upozorava na međunarodno pravo o tome, a Mesić i o tome govori neistine u Haagu
- sudi se čovjeku koji je spriječio najveći zločin. Naime, da general Gotovina nije spriječio Srbe u osvajanju Bihaća tamo bi se dogodio pokolj veći od onog u Srebrenici. Čak su i Amerikanci bili zgroženi željom njihovih europskih saveznika da se taj zločin dogodi, tj. činjenicom da im je bio poželjan jer bi poslije njega mogli proglasili Srbe pobjednicima u ratu;
- Mesić - glavni svjedok izmišljene agresije na BiH, zapravo zahvaljujući tom lažnom svjedočenju, postaje predsjednik Hrvatske;

- Račanova Vlada predaje Sudu u Haagu pravo na suđenje hrvatskim braniteljima;
- Obrana domovine postaje zločinački pothvat, a oni koji su obranili svoju domovinu – zločinačka organizacija;
- unatoč odluci samoga suda da se od Hrvatske ne može tražiti na stotine tajnih dokumenata, on ih šalje – mimo zakona – mnogo, mnogo više. Ima i očito falsificiranih, ali Sanaderova Vlada tada priskače u pomoć predsjedniku krivokletniku i potvrđuje autentičnost očito lažnih dokumenata.

Iako je niz lažnih dokaza, konstruiranih u samom Sudu i za koje je to i pokazano, i dalje se sudi hrvatskim generalima u Haagu. U Hrvatskoj najodvratniji ljudi jedva čekaju presude, da bi po njima mogli pisati lažnu povijest.

Ovih dani svjedoci smo još jednog apsurdna, tzv. priče o topničkim dnevnicima. Poznato je kako je u granatiranju Knina poginuo samo jedan srpski civil, pa je apsurd nad apsurdima inzistirati na važnosti topničkih dnevnika u procesu protiv hrvatskih generala. Pa svakoj budali je jasno kako je činjenica da je poginuo samo jedan civil samo sjajan pokazatelj kako je Hrvatska vojska gađala samo vojne ciljeve. Jedini logičan razlog u inzistiranju na tim dnevnicima je rasističke naravi: jedan poginuli srpski civil im je mnogo vrijedniji od tisuće poginulih Hrvata u sa zemljom sravnjenom Vukovaru i u drugim granatiranim hrvatskim gradovima.⁵¹

Naravno, mnogim je stručnjacima, koji su radili u tom sudu, postalo jasno o kakvom se sudu radu pa su ga napustili. Jasno im je postalo da će rad u takvom zločinačkom političkom sudu biti tamna

⁵¹ U svezi s ovim apsurdom, je i kolumna koju je Aralica posvetio u svojoj knjizi nekadašnjem mirovnim posredniku Europske unije u bivšoj Jugoslaviji Nilsu Danielu Carlu Bildtu. I o tome je bilo riječi u spomenutom intervjuu u „Hrvatskom listu“:

... Na dan „Oluje“ Carl Bildt je izrekao ono što nas i danas tuče po glavi. Prvi je kazao da je Knin pretjerano granatiran i da treba predsjednika Tuđmana i sve ostale proglasiti zločincima i dovesti na Haaški sud.

Za Bildta u svom romanu još kažete da je neobrazovan, pijanac i da se na važnim političkim pozicijama nalazi zahvaljujući svom bogatom podrijetlu.

Ni te podatke nisam izmislio. Sve te podatke sam pročitao u novinama i zauzeo stav o tome.

mrlja u njihovim biografijama. Zbog struke žrtvovali su sjajne karijere u takvim bogato nagrađenima projektima svjetskih moćnika – kakav je i Veliki eksperiment s Hrvatima, o kome govorimo u ovom tekstu.

5. Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

Ostvarenje projekta po kome je agresija dobrodošla, a obrana malih naroda zločin je još jedna prednost koju donosi Veliki eksperiment, a izravna je zasluga Suda u Haagu.

Imam rijetku prigodu ponešto napisati za hrvatske novine. Evo moga pisma kojega sam napisao poslije objave jednog „mog“ teksta:

Poštovana glavni uredniče „Slobodne Dalmacije“,

Zamoljen da za vaš list napišem komentar o prošlotjednim događanjima, to sam i učinio. Rečeno mi je da napišem 20 redaka. Međutim, u „Slobodnoj Dalmaciji“ od 21. 11. 2009. godine objavili ste samo prvih 8 redaka moga teksta.

Šaljem vam svoj tekst (podcrtano je ono što ste skratili).

Lech Kaczynski: Poljska ne da križeve

JOSIP PEČARIĆ, akademik, Zagreb:

*Od prošlotjednih događaja u svijetu pažnju mi je privukla reakcija poljskog predsjednika Lecha Kaczynskog na odluku Europskog suda za ljudska prava, po kojoj se moraju ukloniti križevi iz škola u Italiji. “Neka nitko ne računa da bi se u Poljskoj takav nalog mogao prihvatiti”, rekao je on. “Drugdje je to moguće, ali u ovoj zemlji nikad”. Svijet je povezan i događaji u jednoj zemlji zrcale se i drugdje. U Poljskoj, recimo, kao i u Hrvatskoj, ima 90 posto katolika. Predsjednik Kaczynski tako je zorno pokazao kako tu sličnost prestaje. Zašto? Francuski biskup **Michel Dubost** rekao je u Lourdesu da se divi Hrvatima, jer još njeguju vrjednute koje Europa gubi, iako bez njih ne može. Prva je: sloboda. Oni, koji su protiv nje u Europi, žele je „ubiti“ i u nama, što je zadaća Haaškog suda i njegovih hrvatskih poslušnika.*

Drugo: istima smetaju i kršćanski korijeni Europe, o čemu svjedoči i ovaj europsko-poljski prijem. Zato je Papa nedavno u Vatikanu upozorio Predsjednika RH na potrebu očuvanja katoličke tradicije u Hrvata (očito vezano uz Mesićev poziv na uklanjanja križeva iz javnih institucija). Još je značajnija poruka koju je Papa odaslao preko Marka Perkovića Thompsona, koji pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini i Bogu. Zato ti isti priječe Thompsonu ulazak u nju, ali ga i zato, dan prije Mesića, Papa prima u privatnu audijenciju.

Na kraju "kreativnog čitanja" te vanjskopolitičke vijesti koja se tiče i nas: Thompson je dolaskom u dvoranu Lisinski na skup potpore prof. Miroslavu Tuđmanu, pokazao koja je to politika. Uostalom, Tuđman je jedini od predsjedničkih kandidata potpisao pismo potpore hrvatskih intelektualaca Thompsonu. Mediji u Hrvatskoj gotovo odreda su ignorirali ili iskrivljavali njegovu posjetu Papi i nazočnost skupu u Lisinskom. Jasno je i zašto, zar ne?⁵²

⁵² Nastavak pisma:

O čemu se tu radi?

Ne vjerujem da bi bilo gdje u svijetu na ovakav način skratili tekst jednom članu njihove nacionalne akademije znanosti i umjetnosti i tako pokazali svoje nepoštovanje te organizacije.

Radi li se o odnosu Vaših novina prema meni? Istina u prošlosti je bilo slučajeva kada sam se pozivao na zakon o medijima, a Vaše novine mi nisu objavile moja reagiranja. Istina je također da ste prošle godine izvijestili o međunarodnoj konferenciji „Mathematical inequalities and applications 2008“ u Trogiru i pritom niste stavili da je konferencija na kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 26 zemalja bila posvećena meni povodom 60-e obljetnice moga rođenja. Po vašim novinama slučajno se dogodilo da sam ja na konferenciji proslavio rođendan (konferencija je bila u lipnju dok je moj rođendan u rujnu). A to doista nije moglo biti slučajno. A to jest žalosno. Pa te godine je i međunarodni časopis „Banach journal of mathematical analysis“ posvetio jedan broj meni. Ugledni svjetski matematičari bili su pozvani i objavili su svoje radove s posvetom meni, a broj je završen s intervjuom koji je glavni urednik napravio sa mnom. Taj časopis je nedavno uvršten i u SCIE i CC liste i to od njihova prva broja, što svjedoči o snazi samog časopisa (dakle, uključen je i taj broj posvećen meni).

I na kraju, kao najgora mogućnost: Radi li se o nekakvoj cenzura zbog sadržaja izbačena teksta?

Ipak se nadam da se radi o tehničkoj grješki i pozivam vas da moj prilog objavite u cijelosti.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Vrijednosti o kojima pjeva Thompson, su u suprotnosti s vrijednost koje su poželjne u svijetu koji se ostvaruje i pomoću Velikog eksperimenta s Hrvatima. A Thompson ne pjeva samo o spomenutim vrijednotama. U nedavnom intervjuu Thompson je rekao da je prestao pjevati u Kninu na Dan domovinske zahvalnosti kada su zatražili od njega da ne pjeva „Bojnu Čavoglave“⁵³ i (što je mnogo znakovitije) pjesmu „E, moj narode“. Jasno je i zašto. U toj pjesmi on pjeva i o najodvratnijim ljudima, njihovim gazdama i onim što zajednički rade s nama, ali i što mi trebamo uraditi da bi se od toga obranili.⁵⁴

⁵³ Bio sam u Beču s Thompsonom. Tamošnjim vlastima stigle su mnogobrojni srpski protesti zbog njegova koncerta. Rekao sam našim ljudima tamo: „Iskažete Srbima sućut i kažete da Vi razumijete njihov strah koji izaziva „Bojna Čavoglave“! Kad su je slušali za vrijeme rata sigurno im se ledila krv u žilama. Oni se dan danas boje kad čuju tu pjesmu, pa je normalno da pišu proteste.“

Kada sam gostovao u emisije „Oči u oči s Zdravkom Tomcem“ rekao sam i sljedeće:

„Nije normalno kad to rade ovi iz Hrvatske. Novinari! Na Thompsonovom portalu spominju tko je pisao Beču iz hrvatskih novina, tko je tražio zabranu njegovog koncerta. Tako da sad imate situaciju da danas vani samo jugoslaveni iz Hrvatske i Srbi protestiraju protiv Thompsona. Ma ovi jugoslaveni, Vi znate jednu moju pitalicu o njima?“

Tomac: Ne, recite.

Pečarić: *Znate li koja je razlika između jugoslavena i četnika. Pa četnik je pošten i četnik, a jugoslaven je pokvareni četnik.“!*

Zapravo, moj odgovor i nije bio najpravedniji. Ako sam razumio četnike, zašto ne i pokvarene četnike? S istim objašnjenjem!

I doista, nedavno su u jednom društvu sa zgražanjem komentirali vijest da su na 54. međunarodnom beogradskom sajmu knjige Predrag Lucić i Boris Dežulović svoju predstavu „Melodije Bljeska i Oluje“ u kojoj oni navodno pjesmom, poezijom i ironijom napadaju primitivizam, nacionalizam, licemjerje, kleptokraciju i slične sitne boljke moderne Hrvatske. Rekao sam im:

„Meni se čini da se oni zapravo rugaju Srbima. Kao rugaju se nama, a zapravo se rugaju njima podsjećajući ih na njihove velike poraze. Kao da im kopaju po živoj rani, zar ne? Možda Lucić i Dežulović na kraju postanu Hrvati ☺!“

⁵⁴ Marko Perković Thompson:

E, moj narode

Od vremena još od Krista
Nova lica, scena ista
Vražje sile se trude
Da nas ne bude

Da, „vražje sili, antikristi i masoni, komunisti ovi, oni“ su opjevani u Thompsonovoj pjesmi. A to znači da će Thompson i dalje biti na udaru i najodvratnijih ljudi i njihovih gazda.

Kako je sam Thompson prepoznao, ono što i niz hrvatskih intelektualaca, da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman jedini koji je

Antikristi i masoni
Komunisti ovi, oni
Šire sotonske fraze
Da nas poraze
E, moj narode, e, moj narode

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode*

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

*Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode*

danas u Hrvatskoj sposoban da se suprotstavi Velikom eksperimentu s Hrvatima, naredni izbori će nam dati odgovor na pitanje:

Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku Velikog eksperimenta s Hrvatima?

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

Napomena: Tekst je objavljen i u knjizi: J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com.

PRILOZI:

HINA O OSMOM STRUČNOM SKUPU HKV- A O HAAŠKOM SUDU

Američki odvjetnik dr. Edward Slavko Yambrusic smatra kako je glavni propust Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY) što ne razlikuje agresivni rat od obrambenog rata, što čini ruglo od međunarodne pravde i vrijeđa najsvetije osjećaje pojedinaca koje je Bog obdario razlikovati dobro od zla.

Yambrusic je to rekao na 8. stručnom skupu "Haaški sud - 'Zajednički zločinački pothvat' - Što je to?" koji je danas održan u Zagrebu.

Po njegovim riječima, agresivni rat i obrambeni rat "asimetrični su u svojoj naravi i po uporabi sile", a agresivni rat najveći je "jus cogens", međunarodni zločin "ab initio".

Porazivši agresora, kako je istaknuo, general Gotovina i drugi hrvatski generali omogućili su svojem narodu ostvarenje stoljetnog sna na samoodređenje, i to je bilo ostvarenje najplemenitijeg i najopravdanijeg razloga. Ako su počinili neko 'zlo' u tom plemenitom djelu, bilo je to, kako je dodao, minimalno razmjerno 'dobru' kojemu su pridonijeli, te razmjerno 'zlu' koje su morali iskorijeniti te time stvoriti mir i međunarodnu sigurnost kao jedinu alternativu.

"Agresivni rat i rat za samoobranu predstavljaju dvije različite i dijametralno protivne činjenice u međunarodnim odnosima", istaknuo je Yambrusic i detaljno objasnio "najizrazitije pukotine u pravosuđu ICTY-a, gdje je politička podobnost zamijenila pravilo zakona te time povrijedila ljudski duh, um i dušu žrtve".

Ustvrdio je kako je ICTY utemeljen kao samodostatni zakonski sustav "sui generis" koji djeluje unutar virtualne stvarnosti daleko od načela Nirnberške povelje i stvarnosti koja se dogodila u ratnim sukobima.

Po mišljenju akademika Josipa Pečarića, sve što se događa na Haaškome sudu dio je velikog eksperimenta s Hrvatskom i

Hrvatima. Taj je sud najvažnija poluga u tom eksperimentu, koji je vrlo važan za svjetske moćnike budući da svojim uspjehom kane pokazati da ih nitko ne može zaustaviti u ostvarenju apsolutne vlasti u svijetu, istaknuo je i podsjetio da se "realizacija eksperimenta sastojala od niza apsurdna, od embarga na uvoz oružja, navodne podjele BiH, do priče o tzv. topničkim dnevnicima".

Najveći problem Hrvatske jest hrvatska politika jer u Hrvatskoj postoji peta haaška kolona, ocjena je pak umirovljenog sveučilišnog profesora Zdravka Tomca.

"Ne možemo utjecati na politiku svjetskih moćnika, ali možemo promijeniti hrvatsku politiku", rekao je Tomac, dodajući da su prva prilika za to predsjednički izbori. Po njegovim riječima, kako se vodi predsjednička kampanja u medijima, svi su izgledi da će Hrvatska dobiti predsjednika koji će nastaviti antihrvatsku politiku.

Tomac je upozorio na nedavni skup u HAZU-u "Kako je nastala država Hrvatska 1991.", koji je u elektronskim i tiskanim medijima gotovo prešućen.

Voditelj stručnih skupova, umirovljeni sudac Ustavnoga suda Milan Vuković uvodno je rekao kako vjeruje da je 8. stručni skup vjerojatno posljednji te je izrazio nadu u oslobađajuću presudu hrvatskim generalima.

Na današnjemu stručnom skupu govorili su i dr. Pavao Galić, Miroslav Međimurec, Mile Prpa, Lujo Medvidović, Drago Duvnjak, Marko Barišić i Mate Kovačević. Radovi sa skupa bit će objavljeni u zborniku.

(Hina)

Tomislav Grgo Antičić,

HAŠKI SUD I TOPNIČKI DNEVNICI

Nakon Drugog svjetskog rata, najveće žrtve topničkog bombardiranja u Europi su bili gradovi Vukovar i Sarajevo. Dok je Vukovar srušen do temelja i nakon višemilijunskih granata sravnjen sa zemljom, Sarajevo je, hvala Bogu, uspjelo izbjeći sudbinu Vukovara. Nedvojbeno je, da je vojni uspjeh hrvatske vojske za vrijeme akcija Bljesak, Oluja i Maestral spasio Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu, Bihać... i brojne ljudske živote, na svim zaraćenim stranama.

Poginulo je na tisuće ljudi, srušeno je na stotine tisuća kuća, a svjetska javnost i europski ljudi pravde i časti, kao da ne mare za događanja koja su se desila na brdovitom Balkanu.

Manija rata još nije ni utihnula gruvanje agresorskih topova, a već je otpočelo hipokrizijsko gruvanje zakonskim paragrafima. Ustoličeni su dvostruki standardi pravde i pravičnosti, a u Haaškom tribunalu uvedena dvojbeni etika i moral političkog pravosuđa. Balkanski političari nemoćno sliježu ramenima, dok Haaški tribunal promovira termine „zajednički zločinački pothvat“.

Međutim, poziv na pravdu i pravičnost kreće iz Zagreba, od grupe intelektualaca, koje predvodi dr. Milan Vuković, bivši sudac Ustavnog suda Republike Hrvatske i predsjednik Vrhovnog suda u vrijeme Domovinskog rata. Pridružili su mu se akademik Josip Pečarić, novinar Marko Barišić, biskup Mile Bogović, predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća Hrvoje Hitrec, novinar Mate Kovačević i drugi respektabilni entuzijasti.

Organiziraju se stručno-znanstveni skupovi, kojima je voditelj dr. Milan Vuković. On se skupovima obarača s riječima: „Shvatimo da svojim sudjelovanjem u raspravi o obrani časti naše slobode pridonosimo boljitku i ljepoti života svih koji su željeli samostalnu i slobodnu Hrvatsku.“

U petak, 4.12.2009., u dvorani zagrebačkog hotela Westinn, održan je 8 stručno-znanstveni skup na ovu temu. Do sada je objavljeno osam Zbornika, koji argumentirano i dokumentirano

odbacuju besmisleni, politički motiviranu optužnicu protiv hrvatskih zapovjednika vojno-redarstvene akcije „Oluja“, najveličanstvenije u povijesti ne samo hrvatskog ratovanja, već i modernog ratovanja u svijetu i Europi.

Sudionici znanstvenih skupova „Haaški sud – Zajednički zločinački pothvat – Što je to?“, argumentirano brane hrvatske generale, cijeli hrvatski državni i vojni vrh, hrvatske branitelje i hrvatski narod. Na skupovima se dokazuje, da je „Izmijenjena Haaška optužnica“ protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, u suprotnosti s međunarodnim pravom i rezolucijom Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, te da je maliciozna, hipertrofirana i pravno deplasirana. Besmisleno bi bilo analizirati traganje za tzv. „Topničkim dnevnicima“, jer isti, ako i postoje, ne mogu umanjiti slavu čiste pobjede izvojevane za vrijeme briljantne vojno redarstvene akcije „Oluja“, kao niti relativizirati krivnju i amnestirati zločine počinjene od strane agresora-bivše JNA.

Američka sutkinja na Haaškom sudu, Patricia Wald, osupnuta nekorektnim postupanjima sudaca Haaškog tribunala, jednom je kazala: „Pravda zahtjeva izokretanje dosadašnjih presuda“, jer ne smije se suditi žrtvama branitelja, već krivcima agresije.

Na kraja svakog znanstvenog skupa, sudionici rado citiraju Splitsku deklaraciju od 22.7.1995., koja je nastala nakon tragičnog genocida nad stanovnicima Vukovara i Srebrenice. Deklaracija govori o obrani od srpske agresije, a konstatira neučinkovitost UNPROFOR-a u Bosni i Hercegovini, i neprimjenjiv mandat UNCRO u Hrvatskoj.

Moderna demokracija zahtijeva, da se svako sudstvo, a tako i Haaško, mora temeljiti na istini i pravdi, a ne u traženju nepostojeće krivnje.

U ozračju Haaškog tribunala i Zagrebačkih skupova, nameću nam se famozni topnički dnevnik. U srijedu, 9.12.2009., Hrvatska policija MUP-a ušla je u više stanova na području Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Pretraženi su domovi: Rahima Ademija - umirovljenoga generala / nevino procesuiranog u Haagu, Željka Hučića - bivšeg suradnika generala Ante Gotovine, Miroslava Vidovića – bivšeg obnašatelja dužnosti šefa kabineta generala Petra Stipetića, Imre Agotića, savjetnika za vojna pitanja predsjednika Stjepana Mesića, a još 21.11. 2009. policija je uhapsila i brigadiru

Emila Crnčeca - sa sedmoricom pripadnika slavnih „Puma“. Ova hapšenja su u službi pronalaska dokumenta, koje Haaški tribunal namjerava uporabiti za konstruiranje eventualnih krivnja djela ili propusta, od strane pravednika.

Trenutnu situaciju najbolje odražava umirovljeni general Stipetić, za kojeg bezrezervno potvrdimo, da je najhumaniji general XX. stoljeća, jer je za vrijeme akcije Oluja prisilio na predaju i zarobio moćnu velikosrpsku-agresorsku JNA vojsku, i sve vojnike pustio svojim kućama. Gen. Stipetić se sarkastično našalio: „... kad smo (od Haaškog tribunala već proglašeni) zločinci, onda možemo (po Haaškom tribunalu) biti i lopovi...

Policija naglašava kako je utvrdila postojanje zapovijedi o prikupljanju i arhiviranju dokumentacije koja se odnosi na planiranje, izvođenje i raščlambu akcija Bljeska i Oluje, ali da do danas nije utvrđeno, da li je dobrovoljačka i neobučena Hrvatska vojska uspijevala voditi papirologiju koju predviđaju moderne profesionalne armije, kao što je bila JNA.

Mlada Hrvatska država ulazi u fazu obrane vlastite povijesti i suvereniteta, a za pristupanje u EU svedena je na smiješnu ovisnost od individualnog stava glavnog tužitelja Haaškog suda Sergeja Brammertza.

Razmišljajući o trenutnoj situaciji, nameće nam se poziv, kojeg je Hrvatima uputio sveti čovjek i mučenik, blaženi kardinal Alojzije Stepinac: „ ... I nikada ne smijete dopustiti, da vas vode oni, koji trebaju biti od vas vođeni ...!“

RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD? ZAGREB, 2011.

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi *Lov: Ja i ratni zločinci*, napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost – za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim "pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa". I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su "Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi". Na drugom mjestu piše o "mentalitetu balkanskih Slavena".

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o subpoeni za ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu

na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg iskustva s podaničkom politikom onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima.

Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda, bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su "podli kurvini sinovi" (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Bešku (Jutarnji list, 1. travnja 2008.):

Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesa koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

*Carla del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj. **To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige** (istakao J.P.).*

Čini se da su Bešku obje strane činile i naručivale ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i sud u Haagu su uveli novost u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga – ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice tužiteljstvo i sama Carla del Ponte tipični su primjeri takvih zločinaca. Na prošlom

našem skupu obrazložio sam zašto taj sud više nije sramotan nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske, prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju, Carle Del Ponte, s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već to je zločin, mada je ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo "zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio". Doista je zločinačka djelatnost Haškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisuje Mate Kovačević (*Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.):

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen, bivši pripadnik HV-a Vladimir

Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Zanimljivo je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom narodu, koje je već tako očito samo iz postupaka tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme, isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjetnicima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo?

Jesu li "podli kurvini sinovi" Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja, tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini se zahvaljujući odvjetnicima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman (*Hrvatski list*, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se

usprotivila, a sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle, ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će zanimljivo pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je imalo inteligentnija, Carla del Ponte je mogla preimenovati "podle kurvine sinove" jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u Hrvatskom listu od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu, kao rodonačelnik krivokletstva istupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi' pred Haškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu, mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika <http://www.predsjednik.hr> i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, 'da pripoji dio susjedne, međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se sama iz žrtve agresije u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj', ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika'. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra 'podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. Republiku Srpsku Krajinu odnosno BiH. Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studenog 2000. godine, u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. S jedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za 'zločinački pothvat' i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima, ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, 'Nacionala' i 'Ferala', pa onda, u manjoj mjeri, preko 'Globusa' i 'Jutarnjeg lista'. Iako su brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se 's dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi'. Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškеровim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: 'O, ne!', netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak, rekao je: Ako

suradujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne? I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispriopovijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji, te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haškom tužilaštvu, koje ih je zatim godinama proučavalo, piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapijao da nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku, ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imetak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim, odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua iz Fokusa 2. svibnja 2008.:

• *Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?*
– *Do toga nije smjelo doći i tko god želi istinu, lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haškoga suda. Od tada, u svojim bitnim odlukama, vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.*

Međutim, za Haški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva, vojnog i političkog, nije bio u Haagu optužen, niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime, ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te

situacije i da bi se one dovele u neakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

- Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haškoga tribunala. Kada je to točno bilo?

– Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine. Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

- U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?

– U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: 'Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti, suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugim nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne Gore na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj'. Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako RH ne dovodi u pitanje pravo suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata.

- Je li tada Oluja izručena Haagu?

– Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Na primjer, aktualni predsjednik

države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u ćutur.

• *Što nakon toga čini tužiteljica?*

– *Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obavještjuje predsjednika Vlade, Ivicu Račana, o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja, mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za zajednički zločinački pothvat, nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.*

• *Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?*

– *Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izjave Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih, i fizičkih i pravnih osoba, u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.*

• *Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?*

– *U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe, kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!*

Čak nitko, osim 'Narodnih novina', ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

• *Koje akcije?*

– *Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom britanske obavještajne službe, Gilleom Longhleyem i članom britanske obavještajne službe, g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu,*

hrvatskim generalom Antom Gotovinom. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

- S kakvim obrazloženjem?

– Ističe se 'spretnost hrvatske vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama', a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Veleposlanik Jarrold je bez ikakva oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

- U čemu se sastojala 'britanska pomoć'?

– Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te britanske 'pomoći' zapravo izmjena optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura britanskog prava o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

- Beograd vješto montira takve kvalifikacije?

– Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi 'Podsećanja' izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: 'Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem' (str. 155).

- Objavom knjige bivše haške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?

– Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi 'Lov, ja i ratni zločinci', naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude

veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvencije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

• *Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?*

– *To su takve situacije u kojima bi predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle. Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.*

Dakle, Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik, Ivan Aralica, bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora, kada je Račan sazvao sastanak rukovodstva države na kojemu je to obrazložio. Tomu se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora, Ivić Pašalić. Prema Aralici, sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada do današnjih dana doživio posljedica su tog njegovog čina. Zanimljivo je da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a, dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine, objavio sam tekst *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* (Fokus, 18. srpnja 2003.), sa sljedećim odgovorom u podnaslovu: *Mesić je uzor Sanaderu!* Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa sljedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravnika koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u Rezoluciji o suradnji s Haškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV-emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su

bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković očito je pogrešna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla del Ponte više na Lajolu (tadašnji šef vatikanske diplomacije, Giovanni Lajolo, op. J.P.) da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.

Tako je Sanader završio operaciju oduzimanja ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanja vjerodostojnosti falsificiranom brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima u svijetu sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga. Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz tužiteljstva suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili nakon što su im istekli mandati za rad u sudu. Na našim prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću, sir Geoffreyja Nicea i o izjavama istražitelja haškog tužiteljstva povjesničara Marka Attile Hoarea. Knjiga *Mir i kazna* donedavne glasnogovornice haškog tužiteljstva, Florance Hartmann, ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga Carle del Ponte s rasističkim izjavama, kruna je na sve to.

Jasno je da to možda i ima i svojih dobrih strana na sam rad suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je

naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere, nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od trenutka kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada "dokaz" bila krivotvorena kaseta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u *Hrvatskom listu* od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva, Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno upozoravao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući da je optužnica preuzeta od haškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje, opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u 'zločinačkoj organizaciji', koja je navodno izvela 'zločinački pothvat' na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na što je u završnici svoje

obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače, Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti: od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i što opisuju u svojim narodnim pjesmama koje su obavezna lektira osmoškolicima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o "zauzetim prostorima" čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi "naoružani civili". Ali s obzirom na to da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatske vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće!

U *Hrvatskom listu* od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivice Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem*. I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari...* To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu ...

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu počiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takve presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige *Zločinački sud u Haagu*, koja će uskoro izaći iz tiska, napisao sam:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države, pa i RH, pravo i obveza, proglasi 'zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije' ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod

bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te 'podmukle kurvine sinove'.

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi odradila upravo to. Pa nije ona mogla sve to postići da nije provodila politiku svjetskih moćnika. Znamo, na primjer, da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je počinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a 'zaštićenih enklava'.

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati 'podmukli kurvini sinovi'. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore, već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata – druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od ovoga što radi ovaj sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haškog suda, posebice njegova tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu, nije ponajbolji opis upravo taj o "podlim kurvinim sinovima"? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

U knjigama: Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to? Izlaganja na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2008., str 51-61; Haški sud – "Zajednički zločinački pothvat" – Što je to?, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010., str. 649-659.

Primjedba: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019. i J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

INTELEKTUALNA PROSTITUCIJA

U tekstu OPET NAPAD S „DESNA", (HRSvijet, 23. lipnja 2011.) komentirao sam napade na moju sintagmu Haaški bordel:

„Gluparija zvana haaški bordel posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to...”

Doista, radi se o mnogo goroj prostituciji. Prostitutke prodaju svoje tijelo i to je mnogo časnije od onoga što rade pravnici u tom „sudu”, i ne samo u njemu, kada se prodaju na račun drugih. Zapravo, to im je i rekao general Slobodan Praljak 17.6.2009.:

„Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.”

Međutim, ako ponovno pročitate spomenuti moj tekst, lako ćete vidjeti da je skoro cijeli tekst zapravo priča o intelektualnoj prostituciji.

Pri tome je jasno da što je prostitucija na višoj razini ona je bolje i plaćena. A platiti te mogu i novcem i počastima svakojake vrste.

Tu je priča o Carli del Ponte kao mogućoj majci svih Hrvata, jer smo mi podli kurvini sinovi.

Ali mnogo važnija je priča o dr. Milanu Vukoviću i predsjednicima Mesiću i Josipoviću.

Dr. Milan Vuković godinama upozorava na međunarodno pravo i pitanje zločina agresije, pitanja agresora i žrtve i s tim u svezi pitanje ratnog zločina (koji čini agresor) i zločina u ratu (koji se može učiniti u obrani). Zbog toga je stalno napadan do današnjega dana. Kolege ga, naravno, ne brane jer su svjesni činjenice da to nije po volji svjetskim moćnicima, a i ne osporavaju njegove tvrdnje jer bi bilo smiješno tvrditi da ono što Vuković navodi nije točno.

Naravno, i Mesić je pravnik, ali se ne bavi pravom pa se to ne odnosi na njega. On ne govori istinu i nagrađen je položajem koji je imao. Josipović ne osporava Vukovića, nego piše „svoju priču” (tj. knjigu) u kojoj uglavnom ne spominje međunarodne zakone koje spominje Vuković, a kada ih i spomene (neke mora, zar ne?) onda ne navodi one članke koje spominje Vuković, jer su oni u korist Hrvatske, a ne međunarodnih moćnika.

U knjizi „Rasizam suda u Haagu“ postoji i tekst JOSIPOVIĆ PREDSTAVLJA MESIĆEV HAAŠKI KONTINUITET iz 2009. g., iz kojega izdvajam:

Sjetimo se da su i Mesić i Josipović pravnici koji su nas sve ovo vrijeme učili da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde” i dokazati svoju nevinost. Pravo poznaje samo to da **sudovi trebaju dokazivati krivnju. To znaju obojica, ali uvijek je dobro pokazati svjetskim moćnicima da im je važniji njihov interes od vlastite struke. Uvijek je dobro pokazati da si dobar sluga i da ne trebaju bolje od njih, zar ne?**

I tu je zasluga Josipovića itekako velika jer je on profesor na Pravnom fakultetu pa je uspio osigurati skoro potpuni muk hrvatske pravne znanosti. Da nije tako, koji bi se profesor usudio govoriti takve gluposti. Da je on u svemu tome bio glavni pokazuje i knjiga:

Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues/Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sproveli brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom „Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje.” Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u

kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

U čemu je moja grješka kada tvrdim da se radi o prostituciji? Pa vrlo jednostavno. Biti prostitutka znači da se prodaješ za male novce. Kada to radiš na visokoj razini, postoje mnogo ljepši nazivi za to. A ja sam ipak malo ograničeni matematičar pa mi je to isto, bez obzira na nazive i nagrade koje dobiješ za to.

Međutim, lijepo je vidjeti kako kolege s Pravnog fakulteta ipak znaju da je pozicija njihovog kolege Josipovića mnogo ugodnija od one dr. Vukovića. Naime, Benjamin Tolić piše (HRSvijet, 22. lipnja 2011.) kako je na *Zagreb Gay Prideu (Zagrebački pederski ponos)* sudjelovalo 73 profesora Pravnoga fakulteta. Nadam se da će svjetski moćnici dobro nagraditi njihovo ponašanje.

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati, da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, razobličavalo njihovo sudište u Haagu!

Pa valjda su svjesni toga kako im ne bi bilo lako osuđivati hrvatske generale samo zato što su Hrvati da je tih 73 profesora, kao dr. Vuković ili profesor Horvatić, umjesto za ponos homoseksualaca koji imaju sva prava u Hrvatskoj, brinulo za ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda!

HRSvijet, 27. lipnja 2011.

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375. i M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.

„JUČER GLEDAM SLIKU NARODA, BACA CVIJEĆE PO HEROJIMA...”

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim, a posebno gđu Ankicu Tuđman i obitelj Tuđman.

Za razliku od drugih sudionika ne mogu se zahvaliti organizatorima na pozivu za sudjelovanje na ovom Okruglom stolu. Naime, spadam među one ljude koje bi mogli definirati kao razočarane optimiste. A takvi su najopasniji za uspjeh onih stavova koje inače zastupaju. Zato sam prestao javno nastupati. Bolje se sam maknuti nego da me vi maknete s govornice, zar ne? Međutim postoje neki „zločesti dečki” kojima ne mogu ništa odbiti. Oni, zapravo žele da me vi maknete s govornice.

Prvi od njih je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji me je pozvao na ovaj okrugli stol. Drugi je Mate Kovačević koji je tražio da sakupim sve svoje tekstove o Sudu u Haagu. Tako će knjiga *Rasizam Suda u Haagu* biti promovirana početkom lipnja.

Ovaj Okrugli stol se naziva *Pamćenje i suverenost*. Čini mi se da već sam naslov prve sekcije mog izlaganja puno govori o toj temi.

1. ZA „DVA DANA” OD „NARODA NADE” DO NARODA BEZ PONOSA I DOSTOJANSTVA

Ivica Marijačić u *Hrvatskom listu* od 5. svibnja 2011. kaže:

Velika prijevara i velika izdaja ostat će dugo mračna mrlja na savjesti svih onih koji su to dopustili. Je li narod svjestan jedne desetogodišnje izdajničke politike, je li se pokajao što je birao i održavao izdajnike na vlasti, je li taj narod svjestan i vlastite odgovornosti u tome smislu. Tko zna, ...

Zapravo, kao da je Marijačić pogodio smisao moga predavanja čiji je naslov samo polovina jedne strofe pjesme Marka Perkovića Thompsona *Kletva kralja Zvonimira*:

*Jučer gledam sliku naroda
baca cvijeće po herojima*

*a već sutra pobjednike sude
prodaše ih za Judine škode*

Zapravo je nevjerojatan fenomen takve promjene u jednom narodu, kako Thompson to simbolički kaže, u dva dana: Od najponosnijih ljudi do onih koje se može gaziti kako god hoćeš i koji na izborima biraju one koji to svima omogućavaju a i sami ih gaze. Od onih koji se ponose svojim herojima, do onih koji najbolje među sobom prodaju za Judine škode onima koji će im suditi tako da do kraja zgaze i posljednju trunku ponosa u njima samima.

Možemo li uopće reći da smo ljudi ako nemamo ponosa? Je li moguće da je najveća zasluga *jedinoga* hrvatskog predsjednika akademika Franje Tuđman što je od Hrvata načinio ljude? Pa dok je trajalo – trajalo je!

Još 1996. g. pisao sam⁵⁵:

Da, očito je kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja. Pa nama su ipak važniji ljudi nego ljudska prava. Nama je problem što je u Rusiji pobijeno onoliko mnogo ljudi, a ne ima li negdje ili nema smrtne kazne. Mi smatramo da se treba pridržavati svojih odluka i primjenjivati ih ravnopravno na sve. A ne, recimo, donositi silne rezolucije o tome da se ne će priznati rezultati etničkog čišćenja, a onda prisiliti žrtve da to moraju učiniti. Naravno, u BiH. U Hrvatskoj je nešto sasvim drugo. Tamo se samovoljni odlazak Srba iz Hrvatske proglašava – etničkim čišćenjem.

Ponosan, kakvi smo tada skoro svi bili, završio sam taj tekst riječima:

Dolazi vrijeme kada će, kao kod nas Hrvata, ljudi biti u prvom planu. I na to nas upozorava Sveti Otac. Kada srednjoeuropske vrijednosti postanu ideal imat ćemo drugačiju Europu i svijet. A to će biti tim prije što to shvate i sve srednjoeuropske zemlje. To će biti kad npr. Njemačka shvati kako ne treba klečeći čekati da uđe u Vijeće sigurnosti UN-a, nego se treba okrenuti Srednjoj Europi. Treba pomoći

⁵⁵ J. Pečarić, Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava? Dom i Svijet, Informativni tjedni prilog za iseljenike, br. 118, Večernji list (inozemno izdanje), 22. srpnja 1996.

u sprječavanju povratka ideologiziranih društava na ovim prostorima i tako da primjer cijelom svijetu. Jedino takva jedinstvena Europa i jest moguća. Nikakva drugačija. Europa u kojoj će ljudi biti važniji od ljudskih prava. Europa u kojoj će ljudska prava biti nešto što proizlazi samo po sebi iz ljubavi prema ljudima.

Nisam samo ja tako mislio. Više puta sam upozoravao kako je **bivši francuski vojni biskup Michel Dubost** na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao⁵⁶ da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Jednom mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kaćunko:

Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: „Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: „Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: „Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga,

⁵⁶ Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.

sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno pljeću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.

I Svetom ocu Ivanu Pavlu II. mi smo bili narod nade. To nam je i sam poručio kada je za svoj stoti posjet izabrao baš posjet narodu nade. A prva poruka, ona u Dubrovniku, bila mu je ona o slobodi. A kao narod nade sigurno nismo dragi svjetskim moćnicima. Njima svakako ne odgovara svijet kakav bi želio naš Papa, sada već blaženik!

Zato sam još 1992. godine u Australiji upozoravao tamošnje Hrvate da će svjetski moćnici, vidjevši da nisu uspjeli kroz velikosrpsku agresiju na Hrvatsku, preći na ono što je uvijek prolazilo kod našeg naroda: zavadi pa vladaj!

A pet godina kasnije govorio sam⁵⁷:

Da, što znači to – rat je gotov. Kakav rat? Oružani jest gotov, ali u tom ratu znaš tko ti je neprijatelj. A danas je na djelu hladni, „prljavi“ rat protiv Hrvatske. Jer upravo je to ono o čemu govori i Davor Stier. Rat u kome ne znaš s koje strane i tko će te napasti. Sada je potrebna sva hrvatska pamet za obranu hrvatske države. I jedinstvo. Pa najnoviji događaji u BiH su pokazali koliko je zaista prljav rat koji je uperen protiv hrvatskog naroda. Ono što nisu Srbi i Muslimani postigli u ratu međunarodna zajednica im pokušava ostvariti „izbornim inženjeringom“, i tako uništiti opstojnost Hrvata u BiH. U stvari, ta vrsta rata protiv Hrvatske i hrvatstva traje sve vrijeme.

Da se mnogo toga nije promijenilo s priznanjem Hrvatske u njihovoj politici moglo se najbolje uočiti u Australiji te iste 1992. Sjeća li se još tko priče o Predsjednikovu avionu? Ona se prije mogla čuti u Australiji, nego u Hrvatskoj. Tamo su prije nego u Hrvatskoj počele priče o Predsjednikovoj kući. Sve sam lopovluk do lopovluka. Odmah se vidjelo i čemu te priče. Sve manje i manje novaca se

⁵⁷ J. Pečarić, **O (ne)jedinstvu Hrvata u Australiji**, Dom i Svijet, Informativni prilog za iseljenike Večernjeg lista, 22. rujna 1997.

skupljalo za pomoć Hrvatskoj. Mnogima je to bio i dobar izgovor da ne sudjeluju u prikupljanju pomoći za Hrvatsku. Ali na veliku žalost svih koji su vodili i vode dan danas specijalni rat protiv Hrvatske – nisu uspjeli spriječiti ni „Oluju“, ni „Maestral“, ni „Hrvatsko ljeto“. Dapače, nisu znali sami razriješiti to što su zakuhali u BiH pa su to morali učiniti hrvatski vitezovi! A Australija je članica Commonwealtha! Jasno je da Englezi imaju itekako puno mogućnosti u „svojoj“ državi laganije i jednostavnije raditi na razbijanju jedinstva među Hrvatima, nego što oni i njima slični to mogu u Hrvatskoj. Poznato je kako je UDBA imala mnogo svojih suradnika i među Hrvatima, a bila je itekako povezana s odgovarajućim organizacijama u zemljama koje su bile, i još uvijek jesu, protiv Hrvatske! Oni i danas djeluju i u Australiji i u Hrvatskoj. I dok se u Hrvatskoj zna što radi na primjer Soros, u Australiji su mogućnosti otkrivanja takvog subverzivnog djelovanja među našim ljudima mnogo teže. Pogrešno je takav utjecaj pripisivati samo žutom tisku u Hrvatskoj. Pa i mnoge od tih tiskovina su izravno plaćene od istih nalogodavaca i provode njihove interese! A na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku, 7. studenog 2002.:

Zato je pravo pitanje je li hrvatska vlada tijekom Domovinskog rata ili bar u vrijeme stvaranja Suda u Hagu mogla reći svjetskim moćnicima istinu. A to je da su oni suodgovorni u velikosrpskoj agresiji i genocidu na hrvatski narod. Pače, Srbi i njihova agresija vjerojatno su bili samo oružje u njihovim rukama u borbi za njihovo čedo – Jugoslaviju, a ta njihova borba traje do dana današnjeg. Oni nisu odustali od toga i kada je velikosrpski agresor poražen.

I danas, poslije presude generalima u Haagu, očito je da su svjetski moćnici, dakle oni koji nisu željeli i još uvijek je ne žele, u svemu uspjeli. Teže nego što su očekivali – ali uspjeli su! Uspjeli su toliko da nam se s pravom svi smiju i rugaju. (Zar zapravo nisu ruganje ”pohvale” bivšeg američkog veleposlanika u Republici Hrvatskoj Petera W. Galbraitha što smo jedina zemlja u svijetu koja je izručila generale pobjedničke vojske da im se sudi.)

2. KAKO JE TO MOGUĆE?

Tehnologija koju su u tome koristili svjetski moćnici odavno je poznata. Opisao ju je Sun Tzu⁵⁸. U nizu svojih članaka, pa i na ovim okruglim stolovima, upozoravao sam na njegove riječi:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu niti u obećanjima, jer to donosi visoke kamate.

A ljudi koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ima u Hrvatskoj mnogo. Na to su nas upozoravali i Šenoa, i Matoš, i Šegedin i Tuđman (Šenoa – tvrdeći da Hrvati znaju biti samo sluge, i Matoš – tvrdeći da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno. Šegedin je bio šokiran činjenicom da među Hrvatima ima tako mnogo pojedinaca koji strasno mrze svoj narod, a Tuđman govoreći o 20 posto onih koji ne vole Hrvatsku).

Međutim, izdajica ima svugdje, ali Hrvati im prepuštaju cijelu zemlju i sebe same na milost i nemilost. Među takvima biraju i predsjednike države. Zato sam i konstatirao da je akademik Franjo Tuđman JEDINI hrvatski predsjednik. Imamo još dva predsjednika RH, ali za njih se nipošto ne može koristiti pridjev „hrvatski”! Zato sam prilikom javnih nastupa volio reći kako su Englezi ukinuli smrtnu kaznu za sve zločine osim za zločin veleizdaje. A Hrvati takve biraju za predsjednike. Barem dva puta!

Zapravo, još sam te daleke 1992. godine upozoravao na nešto slično naše ljude u Australiji. Već na prvom susretu s nekim našim istaknutim ljudima u Melbourneu upozorio sam ih, kroz šalu, na nas – Hrvate iz domovine:

Znate, svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže. I sam ponekad otkrijem da sam

⁵⁸ *Umijeće ratovanja* je djelo koje je, prije dobrih dvije tisuće godina, sastavio tajanstveni kineski ratnik-filozof, Sun Tzu. To je u svijetu još i danas najprestižnija i najutjecajnija knjiga o strategiji.

postupio onako kako diktira taj mali crveni. Onda odem pred ogledalo i pljunem u njega.

Takvih mojih nastupa sjeća se i gosp. Zdenko Maričić iz Geelonga, koji piše u *Vjesniku* od 22. veljače 1994. god.:

Poznati hrvatski matematičar, naš Bokelj Josip Pečarić, reče nam prije dvije godine da se u učvršćenju države Hrvatske i ostvarenju demokracije valja budno paziti „ideojugoslavenčića“ koji se, pritajen, još uvijek nada, a kod nekih jugonostalgčnih Hrvata strpljivo je skriven negdje u malom mozgu.

Nekoliko godina kasnije upozoravao sam ih kroz tzv. „*Sindrom zoološkog vrta*“ (prilikom gostovanja na hrvatskim radioprogramima u Melbourneu, Adelaideu, Sydneyu):

Ne zaboravimo da je u skoro svim bivšim komunističkim zemljama sada na djelu povratak komunista na vlast. To je ono što ja nazivam „sindromom zoološkog vrta“. Naime, životinja koja je predugo bila u kavezu, puštena iz njega nije sposobna sebi sama pribaviti hranu. I zato se želi vratiti u kavez. Jer, tamo je hrana redovita. Istina, sve je manje ima i sve je gora. Ali, ima je! Upravo se to dogodilo u Mađarskoj i Poljskoj. A glasovanje u Zagrebu pokazuje da se može desiti i kod nas. (O tome je predsjednik Tuđman i govorio na proširenom sastanku Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, baš u vrijeme mog boravka u Australiji).

A kroz pozive za povratak u domovinu vidljiva je moja bojazan da Hrvati u domovini ne će sačuvati domovinu:

U borbi za sutrašnju Hrvatsku vaš udio kroz vaš povratak od iznimne je važnosti. Povratkom vas, dakle ljudi neopterećenih „sindromom zoološkog vrta“, i vašeg kapitala, sudbina Hrvatske bit će zauvijek riješena. Imat ćemo hrvatsku Hrvatsku. Hrvatsku u kojoj će hrvatski interes uvijek biti najveća svetinja. U ratu su mnogi naši ljudi dali ili bili spremni dati svoj život za Hrvatsku. To su bili uglavnom ljudi iz domovine. U borbi za sutrašnju Hrvatsku vi morate na sličan način riskirati mnogo više nego do sada. Dobit ćemo i tu bitku,

a onda će te upravo vi biti i najveći dobitnici. Zato ću vam i ja reći: VRAĆAJTE SE!

Međutim, čini se da je prva hvalevrijedna raščlamba o podjeli koja postoji u hrvatskom narodu, a zbog koje je moguće sve ovo što nam se događa, dana nedavno u tekstu akademika Pavla Pavličića.⁵⁹

3. JUŽNA I SJEVERNA HRVATSKA

O tekstu akademika Pavličića piše Domagoj Barić⁶⁰:

Vijenčev tekstopisac najprije napominje da se hrvatski jug i sjever razlikuju u shvaćanju sebe, ali i svoga odnosa prema velikome svijetu. Pavličić potom zaključuje da se južna Hrvatska „sama sebi sviđa”, dok sjeverna u to „baš nije sigurna”, ‘Južna je Hrvatska svagda spremna da se sa svijetom mjeri i uspoređuje, pa često i da zaključi kako je od toga svijeta bolja’, piše on, dok je ‘na sjeveru posve suprotno: polazi se od pretpostavke da je svijet bolji od nas, a ako nije baš, da je veći i jači, pa da zato moramo paziti da mu ugodimo i još više da mu ne idemo na živce’ (možda bismo, s obzirom na raspoloživu izbornu i drugu empiriju, mogli rabiti i dvojstvo sjeverozapad-jugoistok?)

I tu je već Pavličić s ponašanja u (popularnoj) kulturi prešao na kulturu, društvo i povijest u cjelini. ‘Južni je svjetonazor – da pojednostavimo stvari – aktivan, dok je sjevernjački pasivan’, kaže on. Dok južni Hrvati prihvaćaju takav ‘aktivan stav’, sjeverni Hrvati sebe i svoju zemlju ne shvaćaju ‘kao subjekt, nego kao objekt’.

Iz toga, kaže dalje, proizlazi i međusobno nerazumijevanje i čuđenje. ‘Samopouzdanim južnjacima izgleda sjevernjačka rezerviranost kao mekušstvo i kukavičluk’, piše Pavličić. ‘Rezerviranim sjevernjacima izgleda južnjačko samopouzdanje kao bahatost. Ne treba govoriti da je i jedno i drugo krivo’. Iako, dakle, autor i sam upozorava na opasnost od pojednostavljivanja, on se na kraju jasno opredjeljuje.

⁵⁹ P. Pavličić, *Klapa i bend*, Vijenac Matice hrvatske, 2. prosinca 2010.

⁶⁰ D. Barić, Dalmatinci bolji Hrvati od Purgera? – Jedan mogući odgovor na poticaj akademika Pavla Pavličića i Josipa Pečarića, Hrvatski list, 6. siječnja 2011.

'A ipak kad bi se moralo birati, ja bih uvijek izabrao južnjački stav', zaključuje Pavličić, pisac koji je uvijek politiku tek potihio 'puštao u svoju butigu', ne ostavljajući pri tom nikad dvojbi o kakvoj je politici riječ. 'Ne samo zato što je (takav stav) dostojanstveniji i produktivniji, nego i zato što je u manjini: sjevernjaka ima više nego južnjaka, a i glavni grad nalazi se na sjeveru, pa cijela država pati od sjevernjačkih slabosti. A meni se čini da ovoj zemlji najviše nedostaje upravo samopouzdanje, upravo volja da se bude subjekt, a ne objekt.

(...)

Istina, uvijek je – i u proteklome desetljeću hrvatskoga novoga podčinjavanja – bilo onih koji su, kao i Pavličić, rado priznavali: vi ste bolji Hrvati od nas. Tako je, recimo, akademik dr. Josip Pečarić, veliki hrvatski matematičar, 17. prosinca 2003. godine usred tog Zagreba od čijeg sjevernjaštva, prema Pavličiću, 'pati cijela država', na promociji svoje knjige 'Hercegovac iz Boke' sebe proglasio Hercegovcem, iako je porijeklom Bokelj. 'Volim Hrvatsku kao Hercegovci', uzviknuo je, 'jer više od toga nije moguće'.

Doista sam često pisao o Hercegovcima, pa otud i knjiga koju spominje Domagoj Barić. Međutim, još prije mene o Hercegovcima je knjigu napisao Joško Čelan. O toj knjizi govorio sam na predstavljanju u Zagrebu⁶¹.

Iz tog teksta izdvojit ću što je o Hercegovcima rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak⁶²:

A kad ste već spomenuli nedavni Finkelkrautov intervju u Hrvatskom obzoru, moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije o bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca!

⁶¹ J. Pečarić, Hrvati u BiH i stranka / Kako-nam-je-bilo-dobro-pod-Srbima, Riječ na predstavljanju knjige Joška Čelana "Oklevetani narod" s predgovorom "Hercegovci žrtve apartheida" u izdanju ZIRAL-a iz Mostara, Hrvatsko slovo od 22. prosinca 2000. Također: Nezavisna Država Hrvatska, Prosinac 2000.

⁶² Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.

Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina u Zagrebu, Splitu i Rijeci – nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju.

Zar se ove riječi akademika Novaka najbolje ne ocrtavaju na generalu Slobodanu Praljku, koji je u Haagu u obrani hrvatske države učinio više nego sve hrvatske vlasti od 2000. naovamo? Prijetili su mu Sudom u Haagu još od 1995. godine. U kolovožu 2001. tijekom boravka u Australiji pročitao sam da mu ponovno prijete. Tada sam na tribini u Sydneyu rekao sljedeće⁶³:

Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozoravao na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu „Za hrvatsku Hrvatsku“ u Zagrebu promovirao uz prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamo li Tuđmana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: „Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali.“ Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?

⁶³ Spremnost, hrvatski tjednik, 28. kolovoza 2001.

General Praljak je napisao prvi predgovor mojoj knjizi „Sramotni sud u Haagu” (Zagreb, 2001.), a i vodio je samo predstavljanje knjige 31. siječnja u Zagrebu. Tada sam rekao:

Umjesto da se general boji optužbi za navodne zločine jer uviđa kako je to sudstvo kojemu istina ništa ne znači, pa se nevine ljude osuđuje na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

Skupili su hrabrost tek 2004.

Domagoj Barić nam u svom tekstu poručuje:

„Južni Hrvati su možda bolji od sjevernih, ali, na žalost, ne previše!”

Da bi potvrdio svoju tezu Barić navodi niz pojedinaca – južnih Hrvata, koji po svome djelovanju ne spadaju u južne Hrvate kako ih opisuje Pavličić. Zapravo ni ja, a vjerujem ni kolega Pavličić, nismo u našim stavovima mislili drugačije tj. kako se ono što govorimo odnosi na sve pripadnike onih dijelova našeg naroda o kojima smo afirmativno govorili. To je vidljivo i iz upozorenja koja sam davao australskim Hrvatima. Zapravo, uvijek se takav govor odnosi na nešto što bi mogli nazvati kritičnom masom u nekom kolektivitetu. Raščlambu akademika Pavličića zapravo sam doživio kao sjajnu podjelu koja postoji u našem narodu. Čitajući ono što je govorio o Južnim Hrvatima izgledalo mi je doista kao da opisuje kako sam doživljavam sebe. Pri tome nisam uopće posumnjao da on isto misli i o sebi samom. U kriznim vremenima osobine koje imaju „južni Hrvati” su takve da se – iako manjina – nametnu „sjevernim Hrvatima”. U miru je obrnuto. To zapravo opisuje Pavličić! Zato je moguće da danas u Hrvatskoj svugdje dominiraju oni koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije.

4. DVA PREDSJEDNIKA RH I PITANJE RATNOG ZLOČINA

Vjerojatno je za Sud u Haagu dovoljno samo reći što za njega misli predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. On je 4. svibnja 2011. na tribina HKV-a *Nasilje nad*

Hrvatskom, komentirajući presudu hrvatskim generalima, ustvrdio da taj sud ne treba ni nazivati sudom.

S obzirom da je sudac Alphonse Orie praktično prepisao optužnicu glavnih haaških tužitelja Carle del Ponte i njezina nasljednika Sergea Brammertza, osvrnut ćemo se na nedavnu Brammertzovu izjavu. M. Barišić u *Vjesniku* od 22. travnja 2011. piše:

...Svoje mišljenje o toj operaciji ovih je dana izrekao i glavni haaški tužitelj Serge Brammertz gostujući na konferenciji „Izazovi međunarodnih kaznenih istraga“, održanoj 20. travnja u Londonu, u organizaciji britanskoga Kraljevskog instituta za međunarodne odnose i Udruga za UN. „Oluja je bila legitimna akcija oslobađanja okupiranog područja“, jasno je kazao Brammertz koji je svoj istup počeo objašnjenjem o tome što je prethodilo toj hrvatskoj vojnoj operaciji.

Riječ je o hrvatskom teritoriju koji je nekoliko godina bio okupiran od lokalnih Srba potpomognutih Srbijom i Jugoslavenskom armijom, poručio je glavni haaški tužitelj dajući tako, za razliku od suca Alphonsea Oriea koji se time nije bavio u presudi, povijesni kontekst koji je prethodio toj hrvatskoj operaciji.

Brammertz je, očekivano, na spomenutom skupu ponovio i glavne teze tužiteljstva o udruženom zločinačkom pothvatu i zločinima za koje su hrvatski generali optuženi. Naglasio je i kako činjenica da je „Oluja“ bila oslobodilačka operacija ne znači „da se u njezinu okviru mogu činiti zločini.“ Ponovio je i kako presuda hrvatskim generalima nije presuda protiv hrvatskoga naroda ili hrvatske države, nego protiv pojedinaca.

Jasno je da se konferencija na kojoj je mogao sudjelovati jedan Brammertz i jedino mogla održati u Velikoj Britaniji. Tamo ga sigurno nitko nije poučio onome što kaže profesor Horvatić:

„Onaj tko tvrdi da je u presudi Haaškoga suda 'Oluja' proglašena legitimnom, a da je riječ o pojedinačnoj odgovornosti, upada u *contradictio in adiecto*“, rekao je, dodavši kako „sintagma *zajednički zločinački pothvat* nema podlogu u međunarodnom pravu, nego konstrukciju koja ga

je pretvorila u presudi u politički *pamflet*. Presuda je, kako napominje, „u suprotnosti i sa statutom suda koji govori o individualnoj odgovornosti.“

Horvatić je ismijao tvrdnju „kolega” iz Haaga kako nisu sudili Hrvatskoj, a osudili su cijeli državni i vojni vrh – i žive i mrtve!

Vidimo kako Brammertz spominje nekakve zločine za koje su generali optuženi (zgodna konstrukcija jer ih se ne optužuje za zločine koje su počinili). Čak i ne spominje ratni zločin. Je li ga u Londonu netko upozorio ili je sam naučio ono na što već godinama upozorava umirovljeni sudac Ustavnog suda Milan Vuković:

Ratni zločin se definira u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.).

Odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!“

Zapravo, sucima u Haagu, koji su dobili zadaću od svjetskih moćnika da osude Hrvatsku, jedino je ostala činjenica da je u tako velikoj operaciji, a pogotovo poslije nje, moralo biti i zločina poslije svih zvjerstava koje su okupatori počinili.

Na to su računali od samog početka. Zato u Statut Suda u Haagu nisu stavili zločin protiv mira, tj. zločin agresije iako je Opća skupština Ujedinjenih naroda usvojila i objavila Deklaraciju o definiciji pojma ‘agresija’, broj 3.314, od 14. prosinca 1974.

Zašto? Zbog jednostavnog razloga što bi onda za ratni zločin mogli optužiti samo agresora. Ovako su mogli raditi što su htjeli i što je rezultiralo da se danas za Sud u Haagu, kako reče profesor Horvatić, ne može uopće reći da je sud!

Kako je dr. Milan Vuković još 1995. godine upozorio na to, tj. da treba praviti razliku između ratnog zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu) imamo stalne napade na njega od strane onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i

najodvratnije ljude, odnosno pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo.⁶⁴

Naravno, kako se od takovih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran

⁶⁴ O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotiska teza* Nacionalova novinara Zorana Ferića: Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

(citira dio koji smo gore naveli)!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. (*Narodne novine* broj 102/2000.).

U takvom ponašanju onih koje je Sun Tzu opisao kao najniže i najodvratnije ljude, odnosno pripadnike „vučjeg čopora“, treba ponovno podsjetiti i na uloge dva predsjednika RH.

Što se tiče Stjepana Mesića ovih dana je napisano jako puno o njegovoj veleizdaji. Zato ću ovdje podsjetiti samo na taj dio oko pitanja ratnog zločina i zločina u ratu. Ili kako je o tome Stjepan Mesić lažno svjedočio u Haagu⁶⁵:

Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.

Interesantno je da se danas napada Mesić, a ne napada drugi Predsjednik RH Ivo Josipović. Naravno, on brani Mesića i haašku presudu, kako kaže dr. Zdravko Tomac „možda i zato što se i on boji odgovornosti jer je on pisao Račanu i Mesiću prijedlog rezolucije kojima se na milost i nemilost operacija *Oluja* ostavlja haaškome istražitelju”⁶⁶. Sjetimo se da je Josipović sveučilišni profesor na Pravnom fakultetu koji nas je sve ovo vrijeme učio da hrvatski generali trebaju ići na taj sud „pravde“ i dokazati svoju nevinost iako pravo poznaje samo to da sudovi trebaju dokazivati krivnju! Čestitao je Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.

U Uvodu knjige *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005.

⁶⁵ Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.

⁶⁶ Dr. Zdravko Tomac, Krivokletnik Mesić na čelu zločinačkog pothvata protiv Hrvatske!, “Hrvatski list”, 5. svibnja 2011.

– (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabienensis), Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje ad hoc tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja...

Zapravo, očito je njegovo stalno izjednačivanje zločina agresora i branitelja suprotno međunarodnom pravu. To je išlo tako daleko da je za potrebe takvog izjednačivanja napisao i knjigu *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

- POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123 str. NI JEDNOM NE SPOMINJE
- Zločin protiv mira – 3 puta
- Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava (koje spominje dr. Vuković u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš) ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski Statut, a Londonski Statut iz 1945. – ne spominje.
- Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.
- Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.
- Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje ali ne i dio koji je važan za obranu hrvatskih generala i same RH. Ponovimo taj dio:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi

zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Naravno, to i ne čudi kada znamo da Josipović kao ne razumije razliku između agresije i obrane, između ratnog zločina i zločina u miru.

To je tako očito i iz priče kada je „na kavi“ primio mladu hrvatsku književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Kao dijete je 1991. g. izbjegla iz Vukovara, otac joj je nestao:

„Od nekih komšija koje su se noć nakon „oslobođenja“ tamo zatekle, čuli smo da je posljednji put viđen na Ovčari, a vjerujte, tko god se tamo zatekao, nije završio dobro.“

Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića:

– Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.

– Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.

– A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...

– A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.

– Aha. Točka.

(Kasnije se ispostavilo da je riječ o rendgenskim snimcima i povijestima bolesti pacijenata vukovarske bolnice iz '89., '90. Valjda za slučaj, ako je netko od tih pacijenata još živ, pa mu na sljedećoj kontroli zatreba. Inače, postoji divna fotografija primopredaje tog paketa važnog sadržaja. Zbilja povijesni trenutak.)

– Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.

– Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike

tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

– Kako to mislite? – trgne se Josipović. – Tamo su divljački ubijeni civili!

– Znam da jesu, i žao mi je, samo... Prekine me i nastavi sad već grmjeti.

– A znate li vi kako su ih ubijali?

– Ne – gotovo poštiđeno kažem.

– Stavljali su ih u burad i onda kotrljali niz neko brdo... - objasni. Ovdje ću vas poštediti detalja koje sam morala slušati, a kad je s tim završio, nastavio je dalje.

– Ili zamislite da ste vi obitelj Zec – kaže predsjednik meni.

– Da vas netko tako odvede usred noći, i ta djeca, pa to je strašno!

(Riječ je o srpskoj obitelji mučenički ubijenoj usred rata, u Zagrebu).

Kimam glavom i zamišljam, i zaista, to je užasno i strašno, ali ne znam zašto bih to sada zamišljala jer mojoj obitelji u ratu se dogodilo sve što se moglo, osim što nisu ubijeni baš svi članovi. I ponovno kažem:

– Žao mi je.

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se priberem i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ograditi.

Naravno, mlada književnica nije mogla ni pomisliti da Predsjedniku njene države nije ni najmanje stalo do njenog oca. Na njeno: „Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...” : *NI RIJEČI!*

Zapravo, malo kasnije, rekao joj je nešto kao:

„Što mi tu cmizdrite kad Vam nije pobijena cijela obitelj.“

Da, zašto bi njega zanimala sudbina njena oca. Pa on je Hrvat.

Mlada je, pa je povjerovala da on samo ne razumije ponajbolje o čemu se radi pa mu je htjela objasniti *kako je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.*

Zapravo, pravo pitanje je kolika je Josipovićevo uloga u pisanju same presude. Sjećate li se kako je na završetku suđenja kada je svima bilo očito koliko su isprazne haaške optužnice u srazu s obranama hrvatskih generala Josipović izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Zapravo se nameće dojam kako i on misli kako je Hrvatska agresor i da su stoga i hrvatski ratnici izvršili ratni zločin.

Možda kao pravnik Josipović i nije izravno pisao optužnicu, ali je ona pisana kao da jeste. A ako i nije, jedno je sigurno: danas svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj (oprostite mi ne mogu izgovoriti hrvatski mediji) o presudama u Haagu, tom zločinu prema generalima i cijelom hrvatskom narodu, samo ponavljaju Josipovićevo:

„ZLOČINI SU SE DOGODILI I ZA TO NETKO MORA ODGOVARATI!“

Treba li reći da misle na zločine koje su učinili ili navodno učinili Hrvati!

Ili kako je to lijepo pokazao Josipović mladoj književnici Ivani Simić Bodrožić. Razgovor je počeo njegovim pitanjem:

„I, recite, koji je vaš problem?“

Kada je doznao da joj je otac nestao tamo na nekoj Ovčari, lijepo joj je objasnio da to ne može biti problem. Pa, pobogu, otac joj nije Srbin.

Da, na koga je mislio *Marko Perković Thompson* kada u istoj pjesmi kaže:

*Prodali su naše snove Judini sinovi
suho zlato bacili u blato
buđenje je bilo tako lijepo, možda prekasno
i nevinom krvlju plaćeno
Ej, umorna zemljo izmučena
ima li još tko umrijeti za te*

*Prodali su naše snove Judini sinovi
 suho zlato bacili u blato
 pred vratima tuđim opet za pravdu molimo
 težak sada križ mi nosimo*

*Ej, umorna zemljo izmučena
 ima li još tko umrijeti za te*

Ili da se narugamo na način na koji je to nedavno učinio bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbraith.

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

5. UMJESTO ZAKLJUČKA

Ali, činjenica je da su i zbog takvih svojih „zasluga” i Mesić i Josipović birani za predsjednike RH.

Zato ću završiti ovaj tekst nastavljajući s citiranjem Ivice Marijačića s početka ovog teksta:

...ali sada u Splitu žele osuđenom Gotovini dati ulicu ili trg, baš kao što su, podsjeća Nenad Ivanković autor knjige „Što smo mu učinili”, i Atenjani nakon osude na smrt podigli spomenik Sokratu, a njegove tužitelje prognali. Gotovina i Markač su živi. Strašan će biti njihov susret s nezahvalnom Hrvatskom kojoj su dali slobodu, a ona njima robiju, još strašniji sa svim ovim manjim ili većim izdajnicima. Ako su imalo ljudi, oni to u moralnom smislu ne bi smjeli preživjeti. Franz Kafka i njegov Jozef K. pomažu nam da pronademo nešto utješno: slava će nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana i Ivu Sanadera kao i sve njihove stereotipne podanike.

Nadajmo se da će biti barem tako. Istina, Hrvate je nešto malo uznemirila presuda u Haagu, ali brzo su to zaboravili. (Zapravo, trajalo je to i doslovno – DVA DANA.) Dapače, i dalje im je najpopularnija osoba predsjednik Josipović.

S druge strane, Ivica Marijačić je nepravedan prema njemu kada ga nije stavio rame uz rame s Mesićem, Račanom i Sanaderom, jer je on vjerojatno u presudi hrvatskim generalima odigrao ključnu ulogu. Podsjetimo se:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj, na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti s željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama, tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Da, ostaje nam samo nadati se da će slava nadživjeti Antu Gotovinu, sramota će nadživjeti Stjepana Mesića, Ivicu Račana, Ivu Sanadera i Ivu Josipovića kao i sve njihove stereotipne podanike.

Okrugli stol: Pamćenje i suvremenost

Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

Napomena: Tekst je dan I u knjigama : J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. i M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo*, Zagreb, 2018.

AMERIČKI OBAVJEŠTAJAC IVAN ŠARAC O (RASISTIČKIM) PRESUDAMA U HAAGU

Naš vrsni kolumnist Ivica Marijačić sigurno je objavio najznačajnije tekstove o Haaškom „sudu”. Tako je u najnovijem broju Hrvatskog lista objavio razgovor s Ivanom Šarcom. Ivan Šarac je prvi Hrvat u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine. Njegova svjedočanstva dana u tom intervjuu dodatno su osnažila naše *Pismo VS-u UN-a o rasističkim presudama „Suda” u Haagu našim generalima*.

Tako Šarac kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni, jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštititi Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, jedan vojni stručnjak, koji je stekao takva priznanja u SAD-u, zna kako je Gotovina spasio te ljude od genocida, a „Sud” u Haagu ga je osudio na 24 godine zatvora zbog te operacije. Kako se radi o golemom broju pripadnika jednog naroda (oko 100 000), a Gotovini se zamjera što umjesto da spašava njih nije čuvao nekoliko stotina Srba, očito se radi o nezabilježenom rasističkom postupku u povijesti civiliziranog svijeta!

Podsjetimo se kako je odvjetnik generala Ante Gotovine Luka Mišetić (za *Index.hr* još 17. 5. 2011.) izdvojio nekoliko stavaka koje smatra bitnima za razumijevanje same presude, pa je između ostalog rekao:

Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni te da *Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi utvrdilo je li bilo udruženog*

zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

Ponovimo u svjetlu ovih činjenica: „Sudu” u Haagu spašavanje muslimana u Bihaću od „genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu”, kao očito glavni učinak operacije *Oluja*, zločin je na osnovu kojega su zaključili da su *brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti*.

To su zaključili iako, kako navodi Mišetić, i sami kažu:

Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd. Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuje zločine.

Hrvatski vojni i politički vrh i državne institucije nisu imali to kao politiku, ali navodno jest Gotovina, jer je išao spašavati muslimane od genocida! On im je kriv za pojedinačne zločine koji su se dogodili kada je on već bio otišao s tog područja, a Šarac jasno stavlja do znanja da ne bi bio kriv niti da je bio na tom prostoru:

Vijest o njegovoj (Gotovininoj, op. J. P.) osudi na 24 godine zatvora bila je zastrašujuća za mene, ali i za sve nas koji poznajemo generala Antu Gotovinu. Toga dana, 15. travnja, bio sam na poslu, u Washingtonu, kada mi je poslana poruka o presudi. Malo je reći da je za mene i moje kolege, koji mnogo znamo o Gotovini, ta vijest bila toliko nevjerojatna i razočaravajuća. Svi moji kolege koji su 90-ih, sve do 2000. godine bili u Hrvatskoj ili u Bosni i Hercegovini, a znali su Antu, nisu jednostavno mogli povjerovati da je to moguće. Ima nas više koji generala Gotovinu vrhunski poznajemo. Nismo mogli doći k sebi.

Znate, u svim vojnim operacijama ima pojedinaca koji počine određena kaznena djela. Primjerice, kada je naša američka vojska došla na Kosovo, nekoliko je vojnika silovalo i ubilo jednu mladu djevojku. Oni su uhićeni i suđeno im je, ali nitko nije prozivao njihova zapovjednika bataljuna ili brigade za to što se dogodilo. U Iraku se u svim tamo nazočnim vojskama događalo da su pojedinci počinili

kriminalna djela, ali se ni u jednom slučaju nije sudilo njihovim zapovjednicima jer su pojedinci odgovorni.

(...)

Moji šefovi znali su da su to pojedinci i nikomu nije padalo na pamet optuživati HV i hrvatski sustav.

Naravno, na isti način kao što takvih pojedinaca koji rade svakakve nepodopštine u vojsci, ima ih i u pravosuđu. Tako su se u Haagu i našli nebrojeni pravnici koji su za visoke novce spremni prodati i svoju struku i sebe same. Poznato je kako ih je i mnogo napustilo taj „Sud” kada su shvatili da se upravo to traži od njih! Često puta sam i isticao kako se radi o običnoj prostituciji, zapravo ne običnoj, nego mnogo goroj – intelektualnoj prostituciji.

Pri tome sam vjerojatno uvijek dodavao da je mnogo, mnogo gora ona koja dolazi iz Hrvatske, od naših medija, političara i ne samo njih.

Pupovac JE PORUČIVAO Džakuli i četnicima da izdrže samo još malo – imam i fotografiju Pupovca s njegovim bratom u odori srpske vojske!

Tijekom srpske agresije susreli ste se, poznato mi je, na pakračkom području s vođom srpskih pobunjenika Veljkom Džakulom. Naime, veleposlanik Galbraith pokušao ga je uvjeriti da se ponaša lojalno kao Milorad Pupovac. Što mu je Džakula odgovorio?

Kad je veleposlanik Galbraith rekao Džakuli za Pupovca, Džakula je odgovorio: 'Pupovac je najveći hipokrit. Nama dolazi i kaže, izdržite samo još malo, a on u Zagrebu uživa kao kralj'. Taj sam podatak namjeravao ostaviti za moju knjigu. Imam i fotografiju Pupovca s njegovim bratom u odori agresorske, srpske vojske. Imam i fotografiju generala Clarka s Ratkom Mladićem. Sve to ću objaviti u svojoj knjizi.

(Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac u intervjuu objavljenom u Hrvatskom listu br. 361 od 25.8.2011.)

Usporedite samo ovo što govori Šarac s ponašanjem predsjednika Republike Hrvatske Josipovića. On je po završetku suđenja hrvatskim generalima, kada su branitelji generala pobili sve što je tužiteljstvo iznijelo, a što je kako vidimo i priznato u presudi, izjavio kako su se zločini dogodili i netko za njih mora odgovarati. Sud je po toj instrukciji i presudio. Pa kako može drugačije kada sam predsjednik države iz kojih su optuženici kaže tako nešto? Još mu moraju biti zahvalni jer im je kao pravni autoritet kazao kako da se izvuku iz nezgodne situacije: morali su uraditi kako gazde kažu, a Josipović im je ponudio rješenje!

Pri tome ne treba zaboraviti da je Josipović puno učinio da do samog suđenja uopće i dođe, kroz eliminiranje razlike između ratnog zločina agresora i zločina u ratu kod onih koji se brane, pa kroz pisanja nove rezolucije Sabora koja to i omogućava kroz predaju nadležnosti nad oslobodilačkim operacijama „Sudu” u Haagu. Drugim riječima, prihvaćanjem od strane državnih tijela da je oslobađanje okupiranih područja ravno zločinu!

Priča „Suda” u Haagu o prekomjernom granatiranju, zapravo je lansirana od svjetskih moćnika drugog dana *Oluje*. Šarac u intervjuu govori i o lažnim izvješćima koje je slao general Leslie, što govori da su svjetski moćnici unaprijed odlučili spriječiti oslobađanje okupiranih hrvatskih područja, a ako to ne mogu lažno optužiti hrvatske vlasti za navodni ratni zločin.

U presudi „Suda” u Haagu pokazano je što je to prekomjerno granatiranje. To im nije potpuno razaranje Vukovara, nego, kako je Mišetić pokazao, kada je očito da su gađani (vrlo precizno) vojni ciljevi, ali je pet posto promašaja bilo većih od 200 m, a jedan posto većih od 400 m. Poznato je da se civilni objekti grade na udaljenosti najmanje 600 m od vojnih objekata. Dakle radi se o iznimno preciznom granatiranju. „Sud” u Haagu je našao „spas” za tu bedastoću o prekomjernom granatiranju u tzv. topničkim dnevnicima. O tome govori i Šarac:

Kada se govori o planovima uporabe topništva, onda se o njima može govoriti samo za početnu borbu. Jednom kad borba počne, nema čvrstih planova (...)

Postoje neke činjenice koje su kontroverzne. **Ne može biti prekomjernog granatiranja u vlastitoj obrani** (istaknuo J.

P.). Kad se braniš, onda imaš pravo koristiti topništvo prema vlastitoj procjeni i mogućnostima. Drugo, kako može biti prekomjernog granatiranja ako se braniš u vlastitoj zemlji i u svojem gradu od snaga koje su te napale i okupirale ti prostor. Vojni ciljevi, napokon, točno su se znali. Mi svi, dakle 50 obavještajaca iz raznih zemalja, bili smo u Kninu i svi smo vidjeli i znali da nije bilo nikakva dokaza o prekomjernom granatiranju. Ušli smo u srpsko zapovjedništvo, a da je bilo prekomjernog granatiranja, onda te zgrade ne bi bilo tamo ni svih stvari koje su pronađene u njoj. Vojni objekti i ciljevi nisu samo tamo gdje su tenkovi i topovi, vojni objekti su zapovjedništva, komunikacije (...)

Da, to (topnički dnevnici, op. J. P.) jest najveća glupost.

Zato sam se (vidi moju knjigu *Rasizam Suda u Haagu*) i narugao Predsjednici Vlade zbog tih dnevnika.

Međutim, ovdje treba opet posebno obratiti pažnju na ono što Šarić govori o obrani. To zapravo treba proširiti na cijelu operaciju *Oluja* jer je ona predstavljala oslobađanje okupiranih područja (i po Rezoluciji VS-a UN-a), a to je i po Ustavu i međunarodnim zakonima bilo PRAVO I OBVEZA hrvatskih vlasti. Tako da je bilo kakva priča o tome da je to bio zločin, zapravo zločin onih koji su to govorili onda i sada. To sam odmah i konstatirao i u istom trenutku kada sam doznao za takvu kvalifikaciju konstatirao sam da se radi o zločinačkom pothvatu samog „Suda”. Isto danas konstatira i nekadašnji predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske i umirovljeni sudac Ustavnog suda dr. Milan Vuković (*Hrvatski list*, 25. kolovoza 2011.):

Unatoč presudi generalima Gotovini i Markaču, u perspektivi povijesnog suda hrvatski su generali zadobili mjesto među mučenicima, a sud je, zapravo, presudio samom sebi. Riječ je o sudskom procesu koji je ispunio sve uvjete da ga se proglasi ‘udruženim zločinačkim pothvatom’ protiv veličanstvene pobjede hrvatske vojske nad srpsko-crnogorskim agresorom i srpskim pobunjenicima unutar Hrvatske.

Za usporedbu zgodno je i primijetiti da sam na sam dan izricanja presuda našim generalima napisao tekst koji je i ušao u spomenutu knjigu:

„Civilizirani" svijet presudio sam sebi!

Šarac ne skriva da je razočaran u hrvatske političare i prepričava susret s Ivom Sanaderom u Belgiji 2004.:

Na moje neugodno iznenađenje, Sanader me pitao znamo li gdje je Gotovina. Valjda je očekivao da mu potvrdimo i kažemo gdje je pa da ga on uhiti i o tome slavodobitno obavijesti Haaški sud. Vjerojatno se plašio da mu slavu ne preotme Stjepan Mesić.

Da, zar ne bi bilo strašno da Mesić i uhiti Gotovinu kad je Sanader i doveden na vlast zbog toga, jer Račan nije smio to učiniti. Prvo se moralo detuđmanizirati HDZ, da bi se moglo uhititi našeg generala, a to je bila Sanaderova zadaća.

Mesić je, zajedno s Josipovićem, pripremao teren za te optužnice. Sjetimo se samo kako je lagao na „Sudu" u Haagu o izjavi dr. Vukovića o tome što je ratni zločin, a što zločin u ratu. Zato ne čudi što sam povodom našeg pisma VS-u UN-a dobio sljedeću poruku:

U ime 1219 mostarskih napretkovaca tražim i da se javno reče tko je agresor a tko žrtva u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini od 1991. do 1995. godine. Hrvatski branitelji s navedenih područja nisu začetnici rata nego branitelji, i nije ubojstvo kad se onemoguću napadača i nasilnika, pa ako mu se i oduzme život u samoobrani.

Predsjednik Hrvatskog kulturnog društva NAPREDAK
Mostar

Prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist...

Naravno, Mesićeva uloga i jest prvenstveno bila lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, mada, po Šarcu, već bi bilo pravilno suditi Mesiću samo zbog odavanja državnih tajna. Mesićevo svjedočenje o navodnoj agresiji Republike Hrvatske na BiH jest osnova po kojoj je, bez ijednog dokaza, osuđen Dario Kordić. A kad se već sjećamo ovoga hrvatskog velikana treba iznova i iznova pričati našoj djeci priču o njegovoj časti, poštenju i dostojanstvu.

Kordićeva supruga Venera svjedočila je o pokušaju suda da lažno svjedoči (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

A navodna agresija Republike Hrvatske na BiH bit će i u narednim presudama generalu Praljku i njegovoj skupini. Nema dvojbe da bi hrvatski intelektualci slično pismo ovom VS-u UN-a (povodom rasističkih presuda generalima Gotovini i Markaču) trebali napisati i za te naše junake i mučenike.

Vratimo se vrhunskom američkom obavještajcu Ivanu Šarcu. U njegovom intervjuu možemo naći niz drugih zanimljivih svjedočenja oko rada „Suda”, zapravo niz potvrda zašto ne možemo govoriti o sudu, nego o „sudu”. Jedan od zločina koji taj sud radi protiv našeg naroda jest i to što su pokatkad uspjeli da zaboravimo sve ono zašto smo se divili i zašto ćemo se diviti našim generalima:

...da nije Hrvatska vojska došla na Kupres, a u Šuici je bila zadnja crta, Srbi bi došli nadomak Sinju i Splitu i Hrvatska bi bila prerezana na dva dijela. Upravo je i bio plan Srba s tenkovskom brigadom iz Gornjeg Malovana pregaziti Šuicu i da su prošli, Split bi im bio na dlanu. Srpska namjera bila je proboj i zauzimanje Splita. JNA je imala cijelu tenkovsku brigadu u Gornjem Malovanu. Moji svi Duvnjaci znaju za mjesto gdje je Ante bio pripremio zamku za tenkovsku brigadu. Ante je izabrao mjesto zapadno od sela Stipanjića prema Sinju.

Marijačić je zapravo izabrao sjajnog sugovornika za pojašnjenje mnogih stvari, bolje reći zločinačkih aktivnosti tog „suda”. A doista ima mnogo takvih zločina.

Međutim, nikada ne treba zaboraviti onaj glavni: svjetski moćnici su u startu osudili Hrvatsku zbog onoga što je njezino pravo i obaveza! Nikada nikome nije osporeno to pravo i obaveza oslobađanja okupiranih područja svoje države. Nikada nikome nije nitko određivao kako može i može li uopće ostvariti to što je njeno pravo i obaveza! Samo nama! Cijelome jednom narodu je to osporeno. A to je RASIZAM! To je istovremeno priznanje da su na strani agresora. Prirodna je posljedica i to da su prvi put u povijesti osuđeni generali pobjedničke vojske koji su branili i oslobodili svoju zemlju! Zato je sud u Haagu i zločinački i rasistički!

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 27. kolovoza 2011.

AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“

Kraj je ljeta. Za mene doista uspješnog. Još krajem srpnja u Splitu je održana prva obrana doktorske disertacije iz matematike, već 32. doktor matematičkih znanosti iz moje znanstvene škole!

U kolovozu dvije vijesti. Prva je o tome kako je i treći matematički časopis kojeg sam osnivač i jedan od glavnih urednika uvršten u liste priznatih svjetskih časopisa. *Journal of mathematical inequalities* je uvršten i u SCIE i u CC listu i to od prvog broja iz 2009. godine. Tako Hrvatska sada ima pet matematičkih časopisa na SCIE listi, a od njih su dva i na CC listi (oba moja).

O drugoj vijesti već sam pisao na portalu *HRSvijet* 9. kolovoza 2011. Doznao sam kako smo Mate Kovačević i ja sastavili knjigu *Marko Perković Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* zbog vlastite promidžbe:

Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušicariti preko napisa, zapisa... Vala, mašala im bilo!

Ono u čemu je Ante Matić doista u pravu jest činjenica da autori u svojim tekstovima najviše i napišu o sebi samima. Tako Matić pokazuje kako misli da ja mogu nešto ušicariti pišući o Thompsonu. On doista misli da je netko tko pripada među pet prvih autora iz matematike po broju objavljenih radova u svijetu, kome se posvećuju konferencije, brojni radovi pa čak i brojevi međunarodnog časopisa, zaista poznatiji u Hrvatskoj zato što piše o Thompsonu nego što bi bio da ne piše?

Očito Matić ima ružičastu sliku o stanju u Hrvatskoj i u svijetu. Možda će mu takvu sliku pokvariti moj govor na prosvjednom skupu u Zagrebu 9. listopada 2009. protiv sramotne odluke švicarske Vlade protiv našeg kantautora. (Govor je objavljen na Portalu HKV-a, 12. listopada 2009.):

Dragi prijatelji!

Nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on „jedan od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene“. Očito nam poručuju: Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi. Mi njima odmah kažemo: Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!

Sam tekst obrazloženja doista je nešto sramotno:

Poznat je postao 1991. s pjesmom 'Bojna Čavoglave'. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (...) Perković Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi 'Bojna Čavoglave' pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačivanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je „Bojna Čavoglave“ pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid. Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u *Večernjem listu* – „neizmjernim svotama novca nagrabljenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih“, poručuje da smo genocidan narod. Sama

hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid.

Po istom se obrascu sudi danas Hrvatima u Haagu i u Hrvatskoj.

Po istom obrascu danas inzistiraju na tzv. topničkim dnevnicima. Oni su im veoma važni jer je Hrvatska napravila genocid samim tim što je u granatiranju Knina poginuo čak JEDAN srpski civil. Topnički dnevници za bombardiranje hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika im nisu interesantni. Da, tamo su stradali mnogi Hrvati. Ali, zar su svi oni vrijedni u usporedni s JEDNIM srpskim civilom?

Zar nisu i nacisti određivali koji su narodi vrijedni, a koji nisu. Vidimo da se to radi i danas, a ti nevrijedni ne smiju se ni braniti?

Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je ovaj švicarski čin „instruiran iz Hrvatske i to iz ureda Predsjednika države“! To je očito već i iz plakata u kome se nalaze Thompsonove riječi:

*Domoljublje prozvali fašizam,
Tako brane njihov komunizam.*

Predsjednik Mesić se opet prepoznao pa se opet sam i javio. Naravno, njemu nije ništa sporno u tekstu kojim Švicarci zapravo tvrde da smo genocidan narod.

To nas ne čudi!

Znamo da je predsjednik ove države lažno svjedočio u Haagu. Njegove laži raskrinkane su u knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“. Našu tzv. pravnu državu to ne interesira!

Znamo i Mesićevu ulogu u priči o topničkim dnevnicima.

Znamo i Mesićevu ulogu u falsificiranju dokumenata s pomoću kojih sud u Haagu treba optužiti naše generale.

Znamo i Mesićevu ulogu u protuzakonitom dostavljanju dokumenata s oznakom „državna tajna“ tom sudu.

Znamo i za Mesićevu ulogu u protuustavnom projektu restauracije nove balkanske federacije. Sjetimo se samo njegova nedavnog nastupa na skupu tzv. Federacije balkansko-američkih udruga u New Yorku.

Zato je potpuno opravdan poziv ZU HVIDRA-e grada Zagreba takvom predsjedniku „...*da podnese ostavku, da odstupi i prije isteka posljednjih dana svojeg mandata kako ne bi nanosio daljnju štetu našoj domovini i sramotio časnu funkciju predsjednika hrvatske države*“. Međutim, *takav častan čin ne može se od njega očekivati. Logičnije bi bilo da ga Hrvatski sabor opozove s te časne funkcije. Nažalost, ni to ne možemo očekivati. Pa svima je jasno da naši političari samo slušaju što im svjetski moćnici kažu.*

Zapravo, kakav je „problem“ u Thompsonu i u nama najbolje je opisao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost kada je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?

A hrvatske vrjednote su ono o čemu pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva o vrjednotama koje se u Europi gube. Oni koji žele takovu Europu zabranjuju mu ulazak u nju.

Thompson pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini („neka nitko ne dira u moj mali dio svemira“), svom narodu i Bogu. On pjeva o slobodi i onima koji su je izborili našem narodu. Zato nikada ne smijemo zaboraviti da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i da mu je prva poruka – ona u Dubrovniku – bila o vrijednosti slobode.

Švicarci kažu kako „treba spriječiti da on svojim djelomice ekstremističkim pjesmama na svojim nastupima uzmogne radikalizirati dijelove hrvatske iseljeničke zajednice“. Ne štite oni samo svoju „unutarnju i vanjsku sigurnost“, nego „unutarnju i vanjsku sigurnost“ takve Europske Unije koja ne želi vrjednote o kojima Thompson pjeva. Jer, pjevajući svoje pjesme hrvatskim iseljenicima u europskim državama on čini da te vrjednote žive i u tim državama.

Sam Thompson u svom nam Priopćenju poručuje:

Zar nije već vrijeme reći dosta tim lažima i poniženjima?

Ne smatram se žrtvom niti se tako osjećam, niti želim da me itko tako doživljava, ovo što se meni događa ništa je u usporedbi sa žrtvom i nepravdom koju su mnogi Hrvati podnijeli u borbi za ponos, dostojanstvo i suverenitet Hrvatske.

Sjetite se samo naših generala, Ante Gotovine i drugih na koje se ta njihova pravda i pravosuđe obrušilo. Je li to ono što nas čeka u Europskoj Uniji?

Ne smatramo ni mi Marka Perkovića Thompsona žrtvom. Zar može biti žrtva netko o kome su hrvatski intelektualci napisali knjigu, čiji jedan prikaz ima naslov *Thompsona opjevali biskupi i akademici?*

Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u *Hrvatskom listu*:

„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.“

Napadi na Thompsona, za koje Matić ne zna ili samo ne zna da je zbog njih nastala naša knjiga, pokazuju svu bijedu i hrvatskih vlasti i većine medija. Zapravo, pokazuju i svu bijedu i mnogih zemalja iz EU-a, pa i Švicarske, koji su spremni koristiti i ovakve prljavštine da bi kaznili Hrvatsku zato što je izborila nezavisnost usprkos njihova protivljenja. Pa zar i rasističke presude hrvatskim generalima, u njihovoj režiji, to najbolje ne pokazuju.

Ali, ono sto nama sigurno najviše smeta jest sudioništvo hrvatskih političara i medija u tome.

Sveprisutni hrvatski lijevi intelektualci (bolje reći jugo-intelektualci) ideolozi su takve politike. I „slučaj“ Thompson pokazuje čime se sve oni služe da bi ocrnili istaknute Hrvate i hrvatstvo. Ishodište je uvijek njihova mržnja spram hrvatske države. Još 2000. godine napisao sam **kako sam u mnogo boljoj poziciji od njih jer ja živim u državi čije ime volim,**

a oni vladaju ili diktiraju vlastima što trebaju raditi u državi čije ime ne vole!

Podsjetimo se s koliko pažnje je pripreman napad na Thompsona. Iskorišten je njegov veliki koncert na Dinamovom igralištu 2007. godine. Navodno je tridesetak posjetitelja od njih 60000 imalo ustaško znakovlje. Dakle nekih pet promila je bilo dovoljno da bi o tome bilo riječi čak i u Europskom parlamentu. Vjerovali ili ne! Uslijedile su instrukcije hrvatskim vlastima. O tome piše Slobodan Lang u tekstu *Thompson i Woodstock* koji je dan u našoj knjizi, str. 51.:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gospođi Grabar-Kitarović iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Thompsona“. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj.“ U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica)...

Ovih dana je, zahvaljujući Wikileaksu, do kraja razobličena sva prljavština vlasti i poznatih ljevičara koji su organizirali progon hrvatskog kantautora i branitelja koji traje do današnjih dana. Zapravo, očito je da je to sve u sklopu njihovog kontinuiranog djelovanja protiv Domovinskog rata i hrvatske države.

Naime, moj koautor Mate Kovačević upozorio me da je u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2011. objavljen podatak da je svima njima bilo jasno da je priča besmislena:

Spisi iz američke ambasade objavljeni na Wikileaksu otkrivaju kako je SAD pomno pratio zbivanja na ovim prostorima. Ali ne samo politička, već ponekad i glazbena – posao ih je 2007. godine odveo na Thompsonov koncert u Splitu kako bi se uvjerali da nema straha od neofašizma.

Veleposlanik SAD-a u Zagrebu Robert A. Bradtke poslao je stažista veleposlanstva na Thompsonov koncert u Splitu. Deset dana ranije održan je čuveni koncert u Zagrebu, koji je podigao puno prašine, čak i u inozemstvu. Bradtke u izvješću piše da je Thompson na Starom placu u Splitu uspio kontrolirati publiku i da je zaustavio isticanje ustaških simbola.

Wikileaks nam je pokazao da američko veleposlanstvo vidi ono što hrvatski političari, glavni mediji i naši ljevičari koji još obavljaju zadaću koju su dobili na spomenutom sastanku. I neistine su dobre kada možeš raditi protiv bilo kakvog hrvatstva, zar ne?

Sjetimo se kako je još veći napad na Thompsona započeo godinu dana kasnije poslije njegova koncerta na Jelačić placu. Tada su vidjeli jednu ustašku kapu među 130 000 ljudi!

Neću ponavljati sve ono što se dobro zna. Uostalom, mnogo toga je dano i u našoj knjizi. Međutim, potraga za ustaškim kapama nastavlja se. Sudbina ove države ovisi o tome, zar ne?

I ove godine su ih tražili u Čavoglavama. I našli čak 13. Vjerojatno su zaključili da je fašizam u Hrvatskoj između ta dva koncerta porastao 13 puta, čim je to bila vijest na glavnom

dnevniku. Zabilježeno je tada kako su na tom dnevniku interpretirali to što je Thompson pjevao i *Bojnu Čavoglave*. Navodno je pozdravio s zabranjenim pozdravom. Zapravo, smeta im *Bojna* jer je postala simbol Domovinskog rata i hrvatske pobjede. Smeta im *Bojna* jer na neki način predviđa veličanstvenu hrvatsku pobjedu kada su u *Oluji* od srpske vojske napravljeni, da parafraziramo Slobodana Miloševića, zečevi!

Podrška državotvornih intelektualaca Thompsonu onemogućila je provođenje plana naših ljevičara i njihovih sponzora. Ostaje samo sramota svima onima koji su sudjelovali u tome.

HRSvijet, 2. rujna 2011.

ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene” na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 33 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiriju međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a druga dva su jedini hrvatski matematički časopisi i na CC i SCIE listi. U literaturi je Pečarićevo ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Na primjer, o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitiraniji je autor (citira se 105 njegovih radova i 7 monografija). Objavio je preko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao broj 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 su na engleskom jeziku izdale poznate svjetske izdavačke kuće). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis *Banach J. Math. Anal.* (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Poštovani akademike Pečariću, posljednja inicijativa koju ste pokrenuli jest pismo UN-u za obranu istine o hrvatskome obrambenom ratu, koje je potpisalo više akademika, biskupa i hrvatskih intelektualaca. Molimo obrazložite sadržaj i svrhu tog pisma.

Poznato Vam je da sam često, sam ili s drugim hrvatskim akademikima i intelektualcima, organizirao potpisivanje otvorenih pisama. Obično bih poslije toga ta pisma uvrstio u neku svoju knjigu. Ovog puta bilo je drugačije. Moja knjiga „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud” izazvala je reagiranja

čitatelja na hrvatskim portalima. Jedno takvo reagiranje na Portalu HKV-a dovelo je do nastajanja Pisma VS-u UN-a. Zato je Pismo i napisano, kako na završetku i piše: „*Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.*”

Sadržaj je teško obrazložiti – Pismo jednostavno treba pročitati. Ono je najmanje molba VS-u UN-a. Prije bi se reklo da je ono optužba. Sama činjenica da se govori o rasističkoj presudi njihova Suda, jer Sud u Haagu je osnovao UN, snažna je optužba. A da se radi o strašnoj istini o UN-u, govori činjenice da takva optužba jednostavno proizlazi iz same presude. Naime, odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.

- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).

- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi suci zaključili:

- Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

Međutim, samooptužujuća za suce i optužujuća za međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na temelju rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega nije bilo, što je također očito iz same presude. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobađanje okupiranih područja. Takvo optuživanje, odmah nam je i bilo jasno i o tome sam pisao u svojim

knjigama, zapravo je bio nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda. Priče koje jest rasistička sama po sebi.

Međutim, najstrašnija je činjenica što je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u, navodno, od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac, koji je 90-ih godina bio vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, koji je inače u Kući slavnih američkih obavještajaca, u razgovoru za Hrvatski list kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Sudu u Haagu je „Oluja” zločin zato što je Gotovina spasio 100 000 muslimana, umjesto da ih ostavi da se izvrši novi genocid nad muslimanima u BiH, a spasi nekoliko desetaka Srba. Pa takav odnos ni Hitler, čini mi se, nije zagovarao.

Dakle, oni koji upravljaju „Sudom” u Haagu, jer znamo da se radi o političkom sudu, zapravo samo provode interese svjetskih moćnika, pri čemu su i rasizam i genocid dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje tih njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: poslije takvog genocida moći se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.

Svrha pisma sadržana je u Vašem pitanju: istina o Domovinskom ratu. Iznimno dostignuće jednoga malobrojnog naroda. Skoro svi smo mi bili spremni dati živote za slobodu svoga naroda, i danas se malo naroda može ponositi takvim nečim. Zapravo smo pokazali malobrojnima narodima da mogu sami odlučivati o svojoj sudbini pa i ostvariti slobodu i kada im svjetski moćnici to ne daju. Zato je osnovna ideja da se Pismo distribuira po svijetu, da se pokuša objaviti gdje god je to moguće.

Osobno sam ga poslao članicama (sadašnjim i budućim) VS-a UN-a, kao i veleposlasticima raznih država u Hrvatskoj. Njihova bi obveza trebala biti da o tome izvijeste svoje vlade. Dakle, „život” Pisma tek je počeo.

Čini se da je pismo oživotvorilo pravilo našega velikog kardinala Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Koliko je točno akademika, biskupa i intelektualaca potpisalo pismo, je li pismo bilo na svjetskim jezicima i kakve su bile reakcije hrvatskih državnih institucija i vlasti?

Među potpisnici pisma su 17 akademika (16 redovitih članova i jedan dopisni član HAZU-a), jedan umirovljeni nadbiskup i dva biskupa. Supotpisalo ga je oko 2300 Hrvata diljem svijeta, a među njima veliki broj intelektualaca. Prebrojio sam samo oko 230 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, a bilo je i više stotina drugih intelektualaca. Ima ljudi koji bi očekivali više potpisnika. Ljudi su me s nevjericom pitali kako ovaj ili onaj biskup ili akademik nije potpisnik. Sjetimo se samo kako je reagirala gđa *Stella Hubmayer* iz Argentine:

„Hvala vam što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja održava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu! Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!”

Ako se sjetimo dobro nam poznate hrvatske šutnje, zapravo je ovo pismo učinilo jako puno na prevladavanju toga nesretnog hrvatskog sindroma. Zbog jednostavnog razloga što je toliko mnogo nas potpisalo i supotpisalo pismo u kojem se govori o rasizmu svjetskih moćnika.

Pismo sam poslao samo predsjednici Vlade RH. U popratnom pismu sam joj napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano

povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovo.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujući je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari, ni vi na vlasti niti oni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili tako veliki broj ljudi.

Ugodno me je iznenadilo što smo dobili odgovor s pozivom na suradnju.

Susreli smo se s ministrom Jandrokovićem, a i on je potvrdio želju predsjednice Vlade za takvim susretom.

Predsjedniku države pismo nisam poslao zbog jednostavnog razloga što mislim da je on stvarni autor presuda našim generalima, tj. bez njega takve presude ne bi bile moguće. Naime, Josipović je od 1993. godine član Komisije za ratne zločine. Predsjednik Komisije dr. Milan Vuković je odmah i upozorio hrvatsku javnost kako po međunarodnom pravu treba razlikovati ratni zločin koji vrše agresori od zločina u ratu koji mogu učiniti i oni koji se brane kao prekoračenje nužne obrane.

Odmah je bio napadnut od projugoslavenskih/prosrpskih medija u Hrvatskoj, a Stjepan Mesić je u Haagu lažno svjedočio, tvrdeći kao i ti mediji, da je Vuković rekao kako Hrvati ne mogu u ratu napraviti zločin. Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo vrlo važno to izjednačivanje ratnih zločina i zločina u ratu, da bi uopće mogli suditi Hrvatima zato što su unatoč njihovu protivljenju stvorili državu. Prvo su pokušali pričama o građanskom ratu, a cilj su postigli ovim

izjednačivanjem. To je realizirao upravo Josipović jer je on autor *Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak*. Time je napisana i optužnica generalima. Josipović je još više osnažio svoj „ugled” u očima svjetskih moćnika kada je kao stručnjak za pitanje ratnih zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu takve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.*

Zapravo, dojam je da je pokraj dr. Vukovića naučio što je važno za Hrvatsku u međunarodnom pravu i onda sakrio od hrvatske javnosti sve ono što ukazuje na razliku između ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji mogu učiniti oni koji se brane. On u svojoj knjizi uopće ne spominje međunarodne zakone koji govore o tome, a kada neki i spomene onda dijelove koji mu ne odgovaraju prešuti. Recimo, zamislite knjigu o ratnim zločinima, koju je napisao netko iz zemlje žrtve agresije, u kojoj se ne spominje odredba članka 3. stavak 1., II. Protokola Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. koja kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo veoma važno da takav Josipović postane predsjednik Hrvatske. I doista, na završetku suđenja, kada je postalo jasno da je obrana pobila sve laži i konstrukcije Tužiteljstva, Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Sud u Haagu je zapravo donio presudu po tom naputku. Konstatirano je kako su branitelji pobili sve njihove laži i konstrukcije protivne i međunarodnom pravu i pravdi i presudili nevinima. Ako predsjedniku Hrvatske ništa ne znači što su ti branitelji najzaslužniji što je obranjena njegova država i što je spašeno stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, poslije pokolja i genocida u Srebrenici, zašto bi to bilo važno sucima u Haagu? Znate li Vi za koju Josipovićevu izjavu u kojoj pravi razliku između ratnih zločinaca s agresorske strane i „ratnih zločinaca” sa strane branitelja? Vjerujem da je među

svjetskim moćnicima postojala „uzbuna” kada je postalo jasno da se Ivo Sanader želi kandidirati za Predsjednika RH. Koliko god je netko njihov sluga, ipak je bio u Tuđmanovom HDZ-u pa ne znaju može li se takvome vjerovati. Zato je, vjerujem, Sanader natjeran dati ostavku. S predsjednikom iz projugoslavenski orijentiranih Hrvata (u mojoj pitalici definiranih kao „pokvareni četnici”) koji je doista najzaslužniji za poništavanje za Srbiju štetnih učinaka njezine agresije na susjedne države, u prvom redu na Hrvatsku i BiH, a sada je u tijeku velika kampanja da se dovede ista takva vlast, koja će jamčiti nastavak suđenja po montiranim haaškim optužnicama u četiri suda u samoj Hrvatskoj. General Brodarac je samo prva žrtva toga scenarija.

Zbog svega toga bilo mi je besmisleno poslati Pismo takvom Predsjedniku RH, a ako se HDZ vrati na Tuđmanovu politiku ponosa i dostojanstva, od toga može biti samo koristi, zar ne?

Kakve su bile reakcije tiskanih i elektroničkih medija? Tko je pismo objavio, komentirao? Je li bilo interesa za razgovor s Vama i dodatnog zanimanja medija za obrazloženje detalja toga pisma?

Hrvatski portali i hrvatski radijski programi u inozemstvu objavili su i pismo i niz tekstova u svezi s pismom, a bili su i vrlo aktivni u sakupljanju potpisa naših ljudi.

HINA je objavila vijest o pismu, ali ga je prenio samo *Vjesnik*. *Hrvatski list* je dao širu inačicu Hinine vijesti, a u *Hrvatskom slovu* je samo u jednom tekstu spomenuto postojanje Pisma. O njemu je bilo spomena u HRT-ovu teletekstu, ali u vijestima na svim televizijama ni riječi. Naravno, to se moglo i pretpostaviti jer je očito da su mediji dio kampanje za stvaranje Crvene Hrvatske, koja treba ostvariti ono o čemu sam govorio, a i mnogo više. Zapravo, svi mi u Hrvatskoj, plaćajući pristojbu za HTV, plaćamo izravno kampanju tzv. Kukuriku koalicije. Plaćamo kampanju onih koji su sve vrijeme sudjelovali u optuživanju Hrvatske i provođenju velikosrpske politike. Ne treba biti posebno inteligentan pa shvatiti da izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu, koje je dovelo da se prvi put u povijesti na nekom međunarodnom sudu izjednače žrtva i agresor, odgovara agresoru!

Zapravo, svi mediji, zajedno s „hrvatskim” ljevičarima sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. To je i konstatirano u našem *Prosvjedu zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske* upućenom Hrvatskom saboru:

... temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Zato je donošenje Zakona o ništetnosti toliko razbjesnilo i Josipovića i one iz Kukuriku koalicije. Josipović želi pomoći „ratnim zločincima” iz Hrvatske, kao da nisu postali ratni zločinci zahvaljujući najviše njemu i ostatku Kukuriku koalicije. Zapravo, taj zakon je prvi korak koji samo pokazuje na mogućnost povratka HDZ-a u borbu za interese Hrvatske, i zbog toga takav napad. Kao što znate, Josipović prvo prijeti Saboru da će ih tužiti Ustavnom sudu, a potom je „spreman preuzeti inicijativu za sklapanje međudržavnog sporazuma između Hrvatske i Srbije koji, kako zbog onemogućavanja daljnjih neosnovanih progona hrvatskih branitelja, tako i zbog nastavka suradnje na procesuiranju ratnih zločina smatra kvalitetnijim i za hrvatske interese boljim rješenjem od zakona o ništetnosti.“ Sada je to KVALITETNIJE. Smiješna promjena u dandva. Ili on doista misli da Ustavni sud treba odlučivati što je kvalitetnije: zakon koji je donijelo tijelo zaduženo za takvo što ili ono sto o tome misli Predsjednik? Zanimljivo je da svaki njegov prijedlog sadrži jednakost obiju strana – agresora i žrtve.

Naravno, u našem je *Prosvjedu* rečeno i zahtijevano mnogo više. Za samo dva dana sakupljeno je oko tisuću potpisa (više od 150 sveučilišnih nastavnika, znanstvenika i drugih hrvatskih uglednika). Već je ta činjenica vijest sama po sebi, ali o tom *Prosvjedu*, osim HINE i hrvatskih portala, ni rijeci u hrvatskim medijima. I to pokazuje koliko su duboko u funkciji provođenja velikosrpskog Memoranduma 2.

Takvo reagiranje pokazuju kako su mnogi u Hrvatskoj svjesni pogibelji koja nam prijeti od provoditelja velikosrpskog Memoranduma 2. Čini se da su najmanje toga svjesni tzv. državotvorni političari. Ili nisu nikada čuli priču o kralju Solomonu:

kada su dvije žene tvrdile kako je dijete njihovo, Solomon je naredio da se dijete raspolovi. Prava majka je stala tvrditi kako dijete pripada onoj drugoj. Važniji joj je bio život njezina djeteta.

Da državotvorni lideri doista misle da je Hrvatska u opasnosti, nudili bi vodstvo svakomu – samo da zajedno nastupe i spasu Hrvatsku. To ne rade. Predsjednik Tuđman je „stvarao Hrvatsku s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio“. Naši lideri ne mogu zajedno.

Što mislite zašto hrvatske vlasti ignoriraju mišljenje hrvatskih akademika i svoje šire inteligencije? Zašto to u konačnici čine i urednici najutjecajnijih hrvatskih glasila?

Vjerujem da su Vaši čitatelji već iz prethodnih mojih odgovora zaključili što mislim i o njima i o političarima koji su a takvim pozicijama. Zapravo, najdraže mi je navesti što je o takvima napisao kineski filozof Sun Tzu u knjizi *Umijeće ratovanja* (djelo od prije dobrih dvije tisuće godina):

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnem polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednute. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu ni u obećanjima jer to donosi visoke kamate.

Nedavno je bila obljetnica Vašega znanstvenog rada, okupili su se svjetski poznati matematičari i sve je ostalo u potpunoj medijskoj blokadi i tajnosti za hrvatsku javnost?

Ta međunarodna konferencija meni u čast, povodom moga 60. rođendana bila je 2008. godine u Trogiru. Bilo je nazočno oko 130 matematičara iz 27 zemalja. S te konferencije je u dva naša časopisa (oba na spomenutim svjetskim listama) objavljeno stotinjak radova, uglavnom s posvetom meni.

Činjenica da su to mediji prešutjeli vjerojatno i jest razlog što je to Vama „nedavno“. Takvo ponašanje medija očito je kontraproduktivno.

Nedavno, kada je drugi moj časopis uvršten i na CC i na SCIE listu, i to retroaktivno od 2009. godine, HINA je dala vijest o tome i navedeno je da sam ja sâm stvorio više časopisa koji su na tim listama nego što je uspjelo matematičarima iz svih drugih zemalja nastalih raspadom bivše države. Međutim, to nije bila nikakva vijest za naše medije (osim za *Hrvatski list*).

Što se to u stvari događa, zašto neki hrvatski znanstvenici imaju medijsku pozornost, a drugi nemaju? Zar je moguće da urednicima u medijima diktira neka siva eminencija koja određuje podobnost akademika?

Ili se radi o tome, ili urednici znaju sami o kome se ne smije pisati u javnosti, tj. koje Hrvate treba sustavno prešućivati. To su ponajbolje shvatili poslije velikoga napada na akademika Ivana Aralicu, kada je to rezultiralo da se njegova „Ambra” rasproda u 5-6 izdanja iste godine kada je i tiskana. Urednicima je sigurno poznato da sam pomogao u zaustavljanju planiranog progona našega velikog književnika svojim pismom – odgovorom na napad nekih akademika unutar HAZU-a, kao i da sam bio inicijator, sam ili s nekim hrvatskim akademikima, biskupima i intelektualcima, u nizu otvorenih pisama: sjetimo se samo onih o Glavašu, Thompsonu, Apela za obnovu političkih procesa itd. Naravno, ako na vlast dođu ovi koji samo služe provođenju velikosrpskog Memorandum 2, tj. koji provode samo želje svjetskih moćnika, to može biti samo još gore. Je li odgovor predsjednice Vlade najava da će se to pokušati promijeniti, vidjet ćemo. Kažem pokušati jer je očito da su danas i oni iz vladajuće stranke u sličnoj poziciji. Doista je smiješno da je o Pismu koji je nama uputila predsjednica Vlade, o kome je dana obavijest na stranicama Vlade, izvijestila HINA i poneki portal. Dakle, i predsjednica Vlade RH ima isti tretman kao i hrvatski akademici, biskupi i drugi intelektualci, ako se usudi uraditi nešto što je tim urednicima, ili toj sivoj eminenciji, u hrvatskom, a ne velikosrpskom interesu!

Razumiju li strani akademici hrvatske okolnosti? U kojoj mjeri podržavaju Hrvatsku u dokazivanju njezine povijesne istine iz

nedavne prošlosti? Kakvo je njihovo mišljenje o ulozi i pravičnosti Haaškoga suda?

Čini mi se da je najbolje da Vam dam tri mišljenja o našem Pismu koje sam, da bih sam provjerio njegov učinak, poslao nekolicini svojih kolega. Radi se o dvama sveučilišnim profesorima iz SAD-a, koji pripadaju suprotstavljenim narodima (jedan Židov i jedan musliman), i jednom profesoru iz prijateljske nam Mađarske koji je objavio veliki broj znanstvenih radova i koji je bio pozivan na razna sveučilišta diljem svijeta. Evo njihovih odgovora:

Židov:

Kada bih danas UN presudio da je Zemlja u središtu svemira, to bi se zasigurno prihvatilo kao neprijeporna istina. Očekivati pravednu presudu u politički pristranom okolišu jest oksimoron. Stoga se ni jedna mala država ne može osloniti na Ujedinjene narode u svezi s bilo kojim pitanjem. Unatoč tome, trebate nastaviti s onim u što ste uvjereni, pismo pošaljite drugima i objavite ga. Iako možda ne će odmah pomoći onima koji su u zatvoru, barem će svijet čuti i vašu stranu. Nemojte zaboraviti da su građani svijeta uglavnom neuki. Vaše pismo treba biti kratko i samorazumljivo, te trebate navesti datume, mjesta i okolnosti. Kladim se da 90 posto potencijalnih čitatelja u Americi, Europi i Aziji ne znaju o kakvim zločinima pričate, koja je zemlja napala Hrvatsku, te kada i kome su sudili u Haagu 15. travnja 2011.

Musliman:

Zahvaljujem na slanju zanimljivog pisma. Vrlo je dobro rečeno i napisano. Čestitam, ponosimo se tobom.

Mađžar:

Dragi Josipe, hvala za presliku pisma poslanog UN-u. Otkriva šokantne činjenice. Apsolutno si u pravu. Iskreno želim da se cijeli svijet upozna s golom istinom.

Srdačan pozdrav,

Ferenc

Zaključno, imate li još što poručiti našim čitateljima i hrvatskoj javnosti?

Samo jedno: Ako su vam ponos i dostojanstvo, i vaša osobno i vašeg naroda, nešto važno, znajte da vam ih nitko ne će donijeti na tanjuru. Za to se morate boriti i izboriti sami! A da smo za to bili sposobni pokazali smo u Domovinskom ratu. Zato nas je i veliki papa Ivan Pavao II. i nazvao „narodom nade”!

Intervju tjedniku Nacija, studeni 2011.

(Tjednik Nacija objavio je skraćeni intervju 9. studenog 2011.)

UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU": OPET NAPAD „S DESNA"?

Knjiga „Rasizam suda u Haagu” predstavljena je i u Zadru. Predstavili su je prof. dr. sc. Mladen Ančić, prof. dr. sc. Vanda Babić, dr. sc. Zlatko Begonja, dr. sc. Đani Bunja i glavni urednik Hrvatskog lista Ivica Marijačić.

Zanimljivost ovog predstavljanja bilo je napad na nju, vjerovali ili ne, s desna. S druge strane, lijep pokazatelj je li dobro ono što radite jesu napadi koji uslijede zbog toga. Kada napad dođe od nekog tzv. vašeg istomišljenika onda možete biti sigurni da ste uradili nešto što nekima doista smeta. Tako sam svojevremeno i zbog pisama hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu bio napadnut s „desna”.

„Istomišljenik” mi kaže kako je *govoriti o „haaškom rasizmu” – notorna gluparija*. A prebacuje mi kako su *sintagme: „Haaški bordel”, „Zločinački sud”, „Carla del Ponte – kurva” i tomu slično, glupave (pače: i opasne!)*.

Tvrdnja kako je nešto glupo i opasno jest gluparija sama po sebi.

Priča o glupariji zvanoj haaški rasizam zapravo bi trebala postati školski primjer nečega što se zove „kratka pamet“. Naime, „istomišljenik“ je jedan od supotpisnika pisma Haaškom tribunalu gdje izrijekom stoji: *Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.* Skoro 500 ljudi je do sada potpisalo isto (među njima desetak akademika, jedan biskup, preko osamdeset sveučilišnih nastavnika i znanstvenika itd.). I onda im on poruči kako su glupi, a on je eto pametan jer je baš on taj koji zna da je to gluparija. Jadničak, zaboravio da je i on potpisao.

Gluparija zvana *haaški bordel* posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i suditi onako kako to rade suci u Hagu upravo je to. Svojevremeno je dragi prijatelj general Slobodan Praljak, u trenutku kada je bio pušten iz Haaga, rekao da je do tog momenta više od 30 pravnika napustilo taj sud, jer su bili svjesni da će im takav rad biti velika mrlja u njihovim karijerama. A

i ovih dana čujemo kako kukaju zbog nedostatka kadrova. Na samom predstavljanju je Iвица Marijačić govorio o svojim iskustvima iz Haaga i o ogromnim novcima koje dobivaju za plaće, što ih navodi da slušaju svjetske moćnike i sude onako kako im oni dirigiraju. Ne zaboravimo dodati da se ne radi samo o novcu. Pa tužitelji se mogu odnositi prema Hrvatskoj kao njezini vladari. Zar se Carla del Ponte nije upravo tako i ponašala? Naravno, tako nešto je moguće zbog sluganstva hrvatskih vlasti.

Gluparija zvana *zločinački sud* može se uzeti kao sjajan primjer hrvatskog sluganstva. Normalno da sud govori o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ za oslobađanje hrvatskih okupiranih područja i za cijelo hrvatsko političko i vojno vodstvo na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom. Ali, doista je strašno, pače opasno, da netko za taj sud tvrdi da je zločinački, zar ne? Zanimljivo je spomenuti kako je na nedavno održanoj tribini prof. dr. sc. Zdravko Tomac rekao kako sam ja prvi za Sud u Haagu rekao da je zločinački i da su najnovije presude pokazale kako sam u pravu. Dr. Tomac ne samo da ne zna da je tvrdnja o rasizmu Suda u Haagu glupa i opasna, nego ne vidi isto ni za istu takvu glupu i opasnu tvrdnju o zločinačkom sudu. Ali zato je tu „istomišljenik“ da ga nauči, zar ne?

A još reći da je Carla del Ponte – kurva. Strašno. U redu je kada ona tvrdi da su Hrvati podli kurvini sinovi, ali reći nešto slično njoj, strašno je, zar ne? Zapravo, radi se o sjajnoj konstataciji prof. dr. sc. don Josipa Ćorića, koji je za tu tvrdnju Carle del Ponte rekao kako je to nemoguće jer bi značilo da je svima nama Carla del Ponte – majka! Zato mi je drago što „istomišljenik“ ovo pripisuje meni, jer sam doista ljubomorani na don Josipa što je on smislio ovaj „glupavi i opasni“ komentar riječi Carle del Ponte.

Zapravo, čini mi se da je najvažniji dio teksta mog „istomišljenika“ napad na dr. Milana Vukovića (koji je po *Večernjem listu* jedan od 100 najzaslužnijih za nastanak hrvatske države) koji je organizirao desetak simpozija „Haški sud – zajednički zločinački pothvat – što je to?“, a svi referati su ove godine ponovno objavljeni u dva sveska.

Zašto? Cijeli rad Haaškog suda zasnovan je na nečemu na što je prvi u Hrvatskoj ukazao upravo dr. Vuković još 1995. godine. Naime dr. Vuković još tada upozorava kako treba praviti razliku između ratnog

zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu). Od tada imamo stalne napade na njega od pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admiral Davor Domazet Lošo. O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*. Hrvatski list, 5. svibnja 2011. Naravno, kako se to od takvih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran

kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

Koliko je to bilo važno pokazuju nam uloge dva predsjednika RH u tome.

Što se tiče Stjepana Mesića, podsjetimo se samo kako je o tome lažno svjedočio u Haagu (Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.):

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.“

Ali, zar nekoga uopće iznenađuje što Mesić nije govorio istinu. Svojedobno su Mađžari mjesec dana prosvjedovali jer su doznali da njihov premijer jednom nije rekao istinu. Znao sam tada upitati prijatelje:

– *Znate li kada bi Hrvati isto tako prosvjedovali mjesec dana?*

– *!?*

– *Pa kada bi uhvatili Mesića da jednom kaže istinu!*

I dok je Mesiću reći neistinu bilo pravilo, Ivo Josipović to radi mnogo suptilnije. Kako sam na to već upozoravao, vjerojatno me je zato „istomišljenik“ usporedio s dr. Vukovićem. Zato ću ponoviti ono što sam već više puta napisao o toj ulozi Ive Josipovića:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi „RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.“, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Zapravo, te riječi mogu ukazati na nebuloznu konstrukciju o glupim i opasnim sintagmama. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je napisao da je moje pisanje na tragu riječi kardinala Kuharića koje navodim u knjizi:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

A naša vlast se ponaša upravo suprotno. Možete li uopće zamisliti naše današnje vlasti koje slijede moju tvrdnju od prije petnaestak godina da smo mi daleko iznad EU-a i da moramo sniziti svoje kriterije da bi ušli u nju. Zar svjetski moćnici koji ne razlikuje agresiju od obrane, ratni zločin od zločina u ratu, žrtve od napadača, ne pokazuju kako su daleko iza nas. A prije desetak godina sam tvrdio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet za ulazak u EU – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na

Hrvatsku! A kada netko iz Hrvatske govori tako nešto, to je opasno i štetno, zar ne? Hrvati moraju slijediti svoju vlast. Trebaju suditi sve one koji su najzaslužniji za stvaranje neovisne Hrvatske. Pa oni su se usudili usprotiviti svjetskim moćnicima koji neovisnu Hrvatsku nisu željeli. Sud u Haagu prestaje sa svojim radom. Ali tu su sudovi u Hrvatskoj. Svi će doći na red, zar ne?

HRSvijet, 23. lipnja 2011.

JOSIP PEČARIĆ: NJIMA JE TO GRAĐANSKI RAT, A AGRESORI SU IM HRVATI

Uz predstavljanje knjige *Rasizam Suda u Haagu u Makarskoj* (26. 9.), *Splitu* (27. 9.) i *Gospiću* (29. 9.)

Neobično je da autor neke knjige postavi pitanje je li uopće potrebno predstavljati njegovu knjigu. Naime, čini se da je svrha knjige koju danas predstavljamo ispunjena već samim postojanjem Pisma VS-u UN-a koje su potpisali tri biskupa i nadbiskupa i 16 akademika, a supotpisalo ga je već preko 2030 Hrvata iz cijeloga svijeta (samo sveučilišnih nastavnika i znanstvenika je preko 200). Pismo je na hrvatskom i engleskom pročitano na velikom subotnjem prosvjedu u Haagu koji je organizirao Hrvatski svjetski kongres. Zapravo, ovo je predstavljanje važno zato što i danas skupljamo i potpise za to Pismo. Poslat ćemo ga VS-u UN-a u ponedjeljak 3. 10. 2011.

Sve što nam se događa stane u ovaj scenarij iz naslova. Servirali su ga Britanci još na početku Domovinskog rata. Govorili su da se u Hrvatskoj odvija građanski rat, a krivci za njega su Hrvati koji su htjeli neovisnu državu. Kao da su rekli: Hrvati su izvršili agresiju na Jugoslaviju! Postigli su, sa svojim saveznicima, da se i Vijeće sigurnosti UN-a svrsta na stranu fašističke velikosrpske politike uvodeći čuveni Embargo na uvoz oružja, tj. oduzme hrvatskom narodu pravo na samoobranu. Radi se o čisto rasističkom pristupu po kojima neki narodi imaju pravo, a neki nemaju pravo na slobodu!

Zapravo, kroz priču o građanskom ratu dane su instrukcije „hrvatskim” ljevičarima (bolje reći zaljubljenicima u Jugoslaviju i mrziteljima svega što je hrvatsko) koje oni doista vrlo uspješno provode. Naši jugoslavi prvo na razne načine pokušavaju spriječiti „Oluju”. Spomenut ću samo zahtjev njihovih intelektualaca da Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman podnese ostavku (Pusička, Goldstein i drugi) i pokusaj državnog udara u Hrvatskom državnom saboru (Mesić i Manolić).

Ali do „Oluje” je došlo. Nisu joj se obradovali, što je tada šokiralo Matu Meštrovića pa ih je napustio i prešao u Tuđmanov HDZ.

S osnivanjem Suda u Haagu, to isto se provodi mnogo suptilnije. Već kod donošenja Statuta toga Suda izbacuje se glavni ratni zločin –

zločin protiv mira tj. zločin agresije. Politika „Embarga” samo se nastavlja.

Hrvatska mora postupati kompromisno zato što u Saboru oporba zapravo provodi velikosrpske i britanske interese. Ali i u redovima HDZ-a ima mnogo takvih.

Pri tome treba posebno naglasiti sljedeće:

1) Osnova međunarodnog ratnog prava jest da ratni zločin čine agresori, a zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane. To je i dano na početku moje knjige.

Kada je dr. Milan Vuković upozorio na ovo, kreće veliki napad na njega po receptu: „Srbima je laž najviše pomogla u povijesti”. Lažno se interpretiraju njegove riječi i onda slijedi napad na tu lažnu interpretaciju. To rade do dana današnjega, a Mesić je čak o tome lažno svjedočio u Haagu!⁶⁷

Sjetimo se da je stručnjak na Pravnom fakultetu tada bio Ivo Josipović. On do današnjega dana ne pravi tu razliku. Napisao je i knjigu o ratnim zločinima. Pri tome u njoj uopće ne spominje međunarodne zakone u kojima se to jasno vidi, a ako neki i spomene ispustit će upravo članke u kojima je to dano!

Mlada hrvatska književnica Ivana Simić Bodrožić pokušala ga je poučiti na kavi s njim (to je dano čak na srpskom Portalu):

„Napad na Vukovar bio je dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.“

Mlada hrvatska književnica kojoj je otac ubijen u Vukovaru, sjajno je definirala razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Ona to objašnjava sveučilišnom profesor u koji se time bavi, a ovaj – kao – to ne zna. Zapravo, jasno je da i on i njegovi samo provode britanski naputak u kome su žrtve i agresor sa suprotnim predznacima. On zna da to on i njegovi ne mogu izravno reći, ali mogu učiniti sve što će dovesti do toga. A da su uspješni vidimo iz dana u dan!

2) Ne može se osuditi vlada države na koju je izvršena agresija kada ona izvršava ono što je i obvezna – kada oslobađa okupirana područja. Vidjet ćete u knjizi kako sam stalno upozoravao na to da se u Haagu, zapravo Hrvatska stalno optužuje za agresiju!

⁶⁷ O tome vidjeti knjigu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, *Vrijeme krivokletnika*, zapravo optužnicu Stjepana Mesića za veleizdaju!

Da bi se to ostvarilo osmišljena je optužba za udruženi zločinački pothvat s kojim je optužen cjelokupni hrvatski državni i vojni vrh. Dakle, upravo ono što zabranjuje međunarodno pravo.

Znamo da je Hrvatski državni sabor (Tuđman je itekako bio svjestan prljavih nakana svjetskih moćnika) donio rezoluciju kojom osporava Sudu u Haagu nadležnost nad akcijama oslobađanja okupiranih hrvatskih područja (tako ih je definiralo čak i Vijeće sigurnosti UN-a). Dakle, i Sabor je u Tuđmanovo vrijeme potvrdio ono što piše u međunarodnom pravu.

Račanova vlast to poništava, zapravo omogućava britansku ideju kako Srbi nisu agresori, nego Hrvati. Pisac te rezolucije jest Ivo Josipović!

Zato Josipović i poziva (kao i Mesić) generale da idu u Haag i dokažu da su u pravu (u pravu se radi suprotno – dokazuje se krivnja optuženima) i čestita Sanaderu na njihovom uhićenju!

Prijateljuje sa srpskim predsjednikom Tadićem, vjerojatno ponajviše zato što Tadić tvrdi kako je „Oluja” najveći zločin poslije Drugog svjetskog rata. Kako znamo da je sam Milošević rekao da su Srbi tada pobjegli kao zečevi – vjerojatno je i Josipoviću najveći zločin poslije Drugog svjetskog rata napraviti od srpske vojske – ZEČEVE. A to nije šala. Pogledajmo samo nekoliko primjera koji pokazuju koliki je stvarni doprinos današnjega predsjednika Republike Hrvatske velikosrpskim interesima, a tu naravno spade i ono već rečeno.

a) Po završetku suđenja hrvatskim generalima, kada su uvidjeli da je obrana oborila sve laži i neistine koje je pripremlilo Tužiteljstvo Suda u Haagu u suradnji s hrvatskim vlastima i Savom Štrpcem, Josipović je dao čuveni naputak po kojem su prvostupanjske presude i donesene:

Zločina je bilo i za njih netko mora odgovarati!

b) Josipović je optužio vlastiti narod i vlastitu državu i time amnestirao velikosrpsku agresiju kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Koliko je ta ocjena štetna, neistinita i velikosrpska pokazao je vođa SDA Sulejman Tihić rekavši da nije to tako bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

c) Josipović podržava, ili čak i sudjeluje, u obnavljanju spomenika u Srbu i time rehabilitira četništvo i u Hrvatskoj, što je mnogo značajnije za velikosrpsku politiku od rehabilitiranja četništva u samoj Srbiji!

d) Slično možemo utvrditi i za Josipovićevo preimenovanje agresije i razaranje Dubrovnika u „nesretni kontekst rata”. Valjda mu je nesretno to što Dubrovnik Srbi nisu i osvojili.

Za Josipovića je nezgodno obrazloženje koje su dali suci u Haagu kada su radili po njegovim naputku. Suci su unijeli u presudu sve što je obrana dokazala, pa tako i izrijekom potvrdili (na što je hrvatsku javnost upozorio odvjetnik Mišetić), kako Sud nije mogao donijeti odluku da se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu na osnovu „dokumenata” i transkripata koje je imao (koje im je nezakonito dostavio Mesić), nego je to učinio na osnovu rezultata same akcije. Prije svega to je optužba svih onih (i svjetskih moćnika i naših izdajnika) koji su pokrenuli te optužbe već drugog dana „Oluje” i ustrajali na tome. Njihov Sud je utvrdio da se tek na kraju operacije to moglo vidjeti, a oni su – kao – znali odmah. Zato sam takvo ponašanje i označio kao njihovu tvrdnju da smo genocidan narod. A opet, tvrditi tako nešto čist je rasizam, dakle zločin!

A kada se tome doda činjenica da je najveći rezultat „Oluje” bilo spašavanje stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, takva konstatacija Suda u Haagu pokazuje da njima i njihovim nalogodavcima i rasizam strašnih razmjera nije stran kada žele ostvariti svoje ciljeve. Sjetimo se da se genocid u Srebrenici već bio dogodio, a kako kaže i američki vojni ataše ovaj u Bihaću bio bi na razini onoga u Drugome svjetskom ratu. Zna se da su britanski, nizozemski i neki drugi europski moćnici željeli taj genocid, da bi poslije njega proglasili Srbe pobjednicima u ratu. Toga su svjesne i hrvatske sluge (i na vlasti i u oporbi). Zato ne ćete nikada čuti da oni govore o spašavanju stotinjak tisuća ljudi u Bihaću. Da se ne zamjere gazdama! Zato me je posebno obradovalo kada sam na prosvjedu u Haagu primijetio više transparenata koji su govorili o spašavanju ljudi u Bihaću.

Zbog svega toga Josipović pred hrvatskim iseljenicima u New Yorku modificira svoj naputak Sudu u Haagu, ponovimo ga:

„Zločina je bilo i za njih netko mora odgovarati!”

On sada postaje:

„Nisam siguran ni da su se s hrvatske strane tamo našli pravi ljudi.”

Ljudi vjeruju da je on konačno nešto i razumio. A zapravo, on i dalje tvrdi da je zločin napravljen, za njega treba netko odgovarati – ali sada kao to nisu Gotovina i Markač. Za njega i dalje nema razlike između ratnog zločina i zločina u ratu. Kao, još uvijek nije razumio ono što mu je mlada hrvatska književnica pokušala objasniti: ratni zločin je nešto što ide onima kojima je agresija državna politika, a zločin u ratu ide onima koji se brane a taj zločin su i osobno izvršili. Josipović će i spomenuti agresiju, ali ratni zločinci su sa svih strana.⁶⁸

Jadranka Kosor zna da je po srijedi Josipovićeve igra pa upozorava na njezinu nelogičnost, ali ona je iz stranke koja je uhitila Gotovinu i ona je iz Sanaderovog HDZ-a koji je prihvatio to izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu pa ne želi reći i ono što optužuje i njih same (jer oni su sada poznati kak stranka „locirati, identificirati, uhititi i transferirati“).⁶⁹

Kada su ga „napali“ njegovi⁷⁰ Josipović će spomenuti kako je mislio na one koji su oslobođeni („Čermak je oslobođen, dakle on je kriva osoba u Den Haagu. Takvih je osoba bilo i na srpskoj, bošnjačkoj i albanskoj strani“). Dakle, uvijek ide izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu („Prevažna je stvar da svi ratni zločini budu pravedno procesuirani i da žrtve imaju osjećaj pravde“).

⁶⁸ Hrvatski iseljenici u razgovoru s Ivom Josipovićem u Stalnoj misiji Republike Hrvatske pri Ujedinjenim narodima posebno su se interesirali kakvo je predsjednikovo mišljenje o radu međunarodnog suda u Haagu i presudama generalima Gotovini i Markaču.

“To je osjetljivo pitanje. U Domovinskom ratu nažalost bilo je zločina, ali je Hrvatska vodila pravedni, obrambeni rat. Osobno, kao pravnik, nisam zadovoljan rezultatima suđenja u Haagu i ne samo kada je riječ o hrvatskoj strani. Nisam siguran ni da su se s hrvatske strane tamo našli pravi ljudi”, kazao je tom prigodom predsjednik Josipović.

⁶⁹ “Teško mi je bilo što komentirati zato što predsjednik Josipović nije kazao što misli koje bi osobe trebale biti u Haagu, a koje ne bi trebale. Čini mi se da je on imao priliku to reći i ranije, kao član savjeta za suradnju s Haškim sudom, kada je mogao poduzeti odgovarajuće korake”, kaže Kosor.

⁷⁰ Time sebi stvara obvezu pred domaćim i međunarodnim sudovima i otvara pitanje stvarno odgovornih za počinjene ratne zločine – zaključuje Pupovac u izjavi za Večernji list.

Žarko Puhovski pak smatra da se s ovom izjavom slaže većina hrvatskih građana, ali i da treba biti oprezan jer otvara pitanje i zašto hrvatsko pravosuđe nije reagiralo kako treba.

Zapravo, priznaje da je svjesno obmanuo naše iseljenike, jer nije baš toliko glup da ne zna kako su i oni, kao i svi u Hrvatskoj mislili da je govorio o Gotovini i Markaču!

Sjajnu raščlambu njegove izjave i reagiranja dao je kolumnist Portala HKV-a Davor Dijanović:

... kada se prisjetimo da su nedavno u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Osijeku osnovana četiri suda koji će suditi za ratne zločine hrvatskim braniteljima – a koji su zapravo ekspozitive Haaškoga suda – postavlja se pitanje nisu li Josipovićeve izjava, jednako kao i izjave uvijek dežurnih komentatora Pupovca i Puhovskog, zapravo „probni baloni“ kako bi se – da se poslužimo terminologijom Chomskoga – „proizvelo mišljenje“ javnosti koje će buduća suđenja ključnim osobama u stvaranju Hrvatske – a koje još nisu osuđene u Haagu – dočekati kao očekivana i primiti ih bez većeg otpora? (...) Zaključno, Josipovićeve izjava mogla bi se ukratko svesti na sljedeće: nevini generali i dalje će trunuti u zatvoru, a sada slijedi progon „pravih krivaca“, a to su, dakako, svi oni kojima je jedini crimen taj što su odigrali bitniju ulogu u stvaranju i obrani Hrvatske i koji i danas stoje kao brana protiv neojugoslavenskih geopolitičkih projekata.

Cijelu sliku upotpunjavaju još dvije činjenice:

- a) U priopćenju za javnost Documente, Građanskog odbora za ljudska prava i Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka (dakle sve redom Josipovićevih istomišljenika) povodom odluke o prijevremenom otpustu Mirka Norca osuđuje se praksa primjenjivanja dvotrećinske klauzule u slučajevima ratnih zločina. Naravno, oni prosvjeduju jer se treba pustiti heroja koji je spasio Hrvatsku, a zapravo njima je on tu jedini agresor i stvarni ratni zločinac, jer im jer on rušio Jugoslaviju, jer im je on izvršio agresiju na njihovu državu! A normalno je da se vukovarskog krvnika Šljivančanina, i ne samo njega, i manje osudilo i pustilo poslije odslužene 2/3 kazne. Borci za ljudska prava koji se ne zauzimaju za oslobađanje ljudi iz zatvora, nego suprotno – da ljudi budu što duže tamo. Ima li nižega tj.

odvratnijeg sloja ljudi od njih? Valjda samo u Hrvatskoj mogu javno djelovati osobe koji provode zločinačke ciljeve agresorske države na Hrvatsku, zar ne?

- b) Upitan u New Yorku da komentira nove optužnice iz Srbije za Vekića i ostale, Josipović je rekao da je uvjeren kako nitko nevin neće biti kažnjen. Treba završiti proceduru, kaže Josipović. Takav odgovor nikada ne bi mogao dati netko tko ne misli da su oni koji su pisali optužnice agresori tj. počinitelji najvažnijeg ratnog zločina – zločina agresije, zar ne?

Zar i najnovija presuda hrvatskom branitelju Veljku Mariću nije, zapravo, posljedica tog izvrtanja teza. Marić je osuđen zbog agresije na Jugoslaviju – isto ono na čemu sve ovo vrijeme rade i „hrvatski“ ljevičari i ne samo oni. Možemo uskoro očekivati i optužnice zato što smo spriječili genocid u Bihaću. Vjerojatno zato Josipović nikada i ne spominje spašavanje Bihaća od genocida koji bi bio razmjernom onom u Drugome svjetskom ratu, kako reče američki vojni ataše, zar ne?

Zbog svega toga sam na Radio Trsatu i tvrdio da je predsjednik Josipović zaslužniji za velikosrpsku politiku od svakog srpskog predsjednika. A zapravo, ja opet pričam samo ono što sam odavno opisao u onoj pitalici koju je 3-4 puta citirao „Feral Tribune“ pokazujući koliko je pogodila u bit problema i koliko je mrska hrvatskim borcima za Jugoslaviju.

Evo je još jednom:

–Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

–!? (obično dobijem odgovor: Nema!)

– Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Zato je i logično da neki predsjednik Hrvatske, koji je Jugoslaven, mora više doprinijeti velikosrpskoj politici od bilo kojega srpskog predsjednika, zar ne?

Ali davno je već kineski filozof Sun Tzu označio ljude koji rade protiv svoga naroda, a za interese drugih – dajući upute tim drugima: „Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi!“

Zapravo, zanimljivo je promatrati kako se osjećaju ti ljudi, pa makar bili oni nagrađeni i najvećim počastima. Slušam neki dan gdje Jadranku Cigelj. Govori o bivšem predsjedniku Mesiću, koji je za golem broj Hrvata veleizdajnik:

„Godinu dana ima pravo na zaštitu. A onda je jednak ostalim građanima. Hoće li se usuditi izaći na ulicu?“

I doista, zar nije u trenutcima donošenja presuda u Haagu pobjegao u Kinu? Sve imaju, a vjerojatno žive u paničnom strahu čekajući kada će narod shvatiti što su radili.

Jedan od potpisnika Pisma biskup **Mile Bogović** na prosvjedu u Haagu zatražio je da se u sve hrvatske institucije u iseljeništvu dostave knjige o hrvatskoj povijesti i istini o Domovinskom ratu, kako bi osobe koje rade i djeluju u tim institucijama već jedanput prestale propagirati jugoslavenska i počele zagovarati hrvatska gledišta. Mi ćemo tako uraditi i s ovim Pismom. Poslat ćemo ga Vladi i Veleposlanstvu Republike Hrvatske u UN-u i zatražiti da oni službeno predaju naš zahtjev VS-u UN-a!

Dobio sam veliki broj lijepih pisama tijekom prikupljanja potpisa za Pismo VS-u UN-a. Izdvojit ću jedno iz Argentine:

„Hvala vama što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja odražava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu!

Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!

Veliki pozdrav iz Argentine
Stella Hubmayer“

A dok imamo ljudi kakva je Stella – Hrvatska ne može biti pobijeđena!

HRSvijet, 26. rujna 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE DAMIRA BOROVČAKA “VJERA U SJENI POLITIKE - 5. KNJIGA”

Prije svega dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Damiru Borovčaku što me je pozvao da sudjelujem u ovom predstavljanju 5. knjige njegovih komentara izgovorenih u istoimenoj emisiji Radija Marije – emisiji koja traje već 12 godina! A da se doista radi o emisiji koja govori “o političkim događajima zanimljivim katoličkoj javnosti” pokazuju nam sami naslovi tekstova u knjizi. Dat ću samo nekoliko: *Osveta nema opravdanja, Povijesne krivotvorine iz Srba, Barikade i petokrake, Jame progovaraju, Zaboravljeni ratni zločini i zločinci, Memorandum 2, Razmjeri žrtve i izdaje.*

Damir i ja smo prijatelji već mnogo godina, surađivali smo u nizu domoljubnih akcija, a i ne sjećam se da smo u bilo kojem domoljubnom pitanju imali različita mišljenja. Zato i ne dvojim da me je Damir pozvao da nešto više kažem o njegovoj 125. emisiji, kojom završava ovu knjigu: *Nobelova nagrada za mir* – Damirovo reagiranje na moje prvo pismo predsjedniku Vlade od njih dvanaest: *Predložite generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir.*

Pisana su prije oslobađanja naših generala, poslana skoro svim veleposlanstvima i jasno je da su pisana kao dodatni pritisak na one koji su trebali odlučiti kakva će biti presuda generalima (pri tome ne mislim samo na suce), a i s ciljem da se pošalje poruka svima njima da ni osudom naših generala ne će slomiti hrvatski narod. Za razliku od Borovčaka, kojemu je to itekako jasno, u *Hrvatskom listu* možete pročitati još jedan tekst njihovog suradnika koji doslovno gleda na takva pisma – pa je šokiran kada mu se rugam zbog toga. Naravno, radi se o činjenici da sam južnjak, a kod nas se rugaju onima koji, recimo, hoće poučiti potpisnike nekog pisma, kao npr. biskupa Vladu Košića u slučaju jednog pisma koji spominje, kako je to što traže “iracionalno”. Čudno je samo što *Hrvatski list* nije objavio moje reagiranje na njegov prvi napad, a jest njegov tekst u kome odgovara na to (neobjavljeno) moje pismo. Kao da se radi o *Globusu*, a ne o *Hrvatskom listu*.

Damir je podržao moja pisma o Nobelovoj nagradi, ne samo ovom emisijom, već smo razgovarali i o tome kako samu ideju najbolje iskoristiti. I moje sudjelovanje u ovom predstavljanju samo pokazuje kako on o tome i dalje razmišlja, iako je osnovni razlog za ta pisma bio sloboda hrvatskih velikana generala Gotovine i Markača.

Danas mnogi vide ono što smo mi govorili godinama. Zapravo se radilo o osporavanju hrvatskoj državi onog prava koje imaju sve zemlje svijeta – pravo na oslobađanje okupiranih područja svoje države.

Dapače, međunarodno pravo zabranjuje da se državni i vojni vrh mogu osuditi za ratne zločine u takvim akcijama. Drugim riječima, ratni zločin vrše agresori, a oni koji se brane mogu počiniti samo zločin u ratu, zločin prekoračenja nužne obrane.

A priča o udruženom zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije bila je jedna priglupa priča kojom se pokušalo izigrati međunarodno pravo. Predsjednik Žalbenoga vijeća Theodor Meron rekao bi kako je to bilo nerazumno.

Znamo da mnogi u Hrvatskoj nisu nikada prihvatili neovisnu hrvatsku državu i prednjačili su u takvom osporavanju prava hrvatskoj državi. Tu ponajprije mislim na dva Predsjednika RH, koji su naslijedili hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana.

Kako je svima jasno kakva politička (zatvorska?) sudbina čeka Mesića, nama mora biti mnogo zanimljivije da ni Josipović ne odustaje od osporavanja međunarodnog prava koje govori o agresiji

i obrani. Čak je svojevremeno i knjigu napisao o ratnim zločinima u kojoj uopće i ne spominje ovakve bitne činjenice kao što je ta o nekažnjavanju vlasti koje oslobađaju svoj okupirani teritorij. Takvi su stavovi zapravo omogućili suđenja u Haagu.

I danas u ekskluzivnom intervjuu beogradskoj Televiziji B92 (HRSvijet, 8. prosinca 2012.) Josipović je, govoreći o oslobađanju hrvatskih generala, ratu, Oluji, počinjenim zločinima i procesuiranju počinitelja, rekao da je svima neophodna katarza:

Mislim da svako društvo treba proći određenu katarzu i prepoznati što je bilo dobro, što je bilo loše u politici. Mi smo imali fazu kada je prevladavala teza da se u obrani ne može počiniti zločin. Mi smo tu fazu razriješili. Mi smo sad u fazi u kojoj nastojimo, koliko je to moguće, sve zločine tretirati na jednak način.

Naravno, ovo je neistina, istovjetna onoj koju je kao svjedok Tužiteljstva, svojevremeno izrekao Mesić lažno optužujući dr. Milana Vukovića. Ni Vuković niti itko drugi u Hrvatskoj nikada nije rekao to što tvrdi Josipović. I Vuković i mnogi drugi samo su upozoravali da postoji međunarodno pravo koje jasno definira ratni zločin, tj. koji razlikuje agresiju od obrane. Zapravo, imamo još jedan prilog poznatoj Čosićevoj tezi o tome kako je Srbima laž najviše pomogla u povijesti. Upravo je fenomenalno da u tome sudjeluju Predsjednici RH, zar ne?

Josipović, poslije oslobađajućih presuda, ipak mora početi govoriti o tome što je u međunarodnom pravu rečeno o agresiji. On je u svom komentaru stradanja srpskih vojnika u Hrvatskoj, ocijenio da je i Srbiji potrebna katarza. Nije spomenuo riječ agresija (valjda i ne zna da ona postoji u hrvatskom jeziku) pa im kaže:

Kada govorite o poginulim vojnicima, meni je žao da su bili ovdje, ali mislim da treba doći vrijeme da se u Srbiji ljudi upitaju: A zašto su oni uopće bili tu? Zašto su vojnici iz Srbije, tenkovi i avioni, dolazili u Hrvatsku? Mislim da je to jedno pitanje, koji je dio katarze, koju i vi (Srbija) morate proći.

Prvo kaže neistinu za Hrvate, a onda i dalje obranu poistovjećuje s agresijom, tj. tvrdi kako će sve zločine tretirati na isti način. Srbi to jedino i traže, a Predsjednik Hrvatske to poslušno ispunjava i obvezuje se. Dirljivo, zar ne?

Kada govorim o suđenju našim generalima zbog oslobađanja okupiranih područja naše države, treba uvijek imati u vidu da je to

samo jedan veliki zločin “suda” u Haagu, svjetskih moćnika čije je interese taj “sud” slijedio i svih u Hrvatskoj koji su to podržavali.

Drugi je onaj o kojemu je, vjerujem, Damir želio da govorim danas. To je činjenica da je glavni učinak *Oluje* bilo spašavanje 160 do 180 tisuća ljudi iz Bihaća, tada od UN-a proglašenom zaštićenom zonom. Umjesto da ih zaštiti UN – spasila ih je Hrvatska. Napomenimo da se neposredno prije toga dogodio genocid u Srebrenici, a tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj je tvrdio, isto ono što smo i mi tvrdili u Pismu VS-u UN-a povodom Rasističkih prvostupajskih presuda našim generalima, da je *Olujom* Hrvatska spasila Bihać od genocida razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata. O tome na suđenju hrvatskim generalima u Haagu – ni slova!

Za genocid u Srebrenici upravo je izrečena prvostupajnska presuda – doživotna robija. A drugog dana *Oluje* Hrvatsku je kaznila Europska Unija, a potom i UN koji je preko svog “suda” sudio hrvatskoj državi i njenom predsjedniku. Generali Gotovina i Markač su tamo samo zamjenjivali hrvatskog predsjednika kome je EU drugoga dana poručio da će odgovarati kao ratni zločinac. Zamjenjivali su ga Gotovina i Markač kao najistaknutiji predstavnici Hrvatske vojske i Hrvatske policije.

Naravno, na isti način i Damir i ja smatramo da Tuđmanu i Hrvatskoj trebaju odati zahvalnost oni umjesto kojih je spašavao njihovu zaštićenu zonu, upravo zato što se to u Haagu nije ni spomenulo. General Gotovina je i tu samo u ulozi koju su mu namijenili kada su ga željeli osuditi.

Tim prije što je UN za predsjednika Opće skupštine UN-a, poslije genocida koji su napravili Srbi u Srebrenici, izabrao Malog Slobu, kako Vuka Jeremića zovu u Srbiji. Mi bi rekli Malog Balkanskog krvnika, zar ne? Dakle, preko Malog Slobe, nagradili su Srbiju za učinjeni genocid u Srebrenici i planirani još veći genocid u Bihaću. Jeremić, zapravo, na tom mjestu samo zamjenjuje Slobodana Miloševića, na isti način na koji su naši generali zamjenjivali Tuđmana u Haagu.

Meronova presuda zato najviše pomaže samom UN-u od takvih zapanjujućih nagrada!

Vidimo da se od današnjih hrvatskih vlasti ne može očekivati da će učiniti bilo što da bi tražili da oni koji su sudili i željeli osuditi naše generale, poslije ovakvih presuda, naše generale i nagrade. Zbog jednostavnog razloga što su te vlasti i same sudjelovale u optuživanju

generala, a zapravo hrvatskog Predsjednika, hrvatske državu i svih nas. Zato oni i danas jedino misle kako sebe sačuvati od šire spoznaje o tome u našem narodu.

S druge strane, moramo stalno imati na umu da je Dario Kordić osuđen na 25 godina robije (glavni zločin mu je to što su ga smatrali najodgovornijim što Srbi nisu uspjeli osvojiti cijelu BiH) i da još očekujemo i presude Hrvatima iz BiH. Tamo je i general Praljak, koji je svojom obranom ponizio taj sud, bolje reći pokazao i dokazao zašto je Meron govorio o nerazumnim odlukama. Naša je obveza prema tako velikim sinovima našeg naroda da učinimo sve moguće da i oni budu oslobođeni jer su optužbe istovjetne onima protiv generala Gotovine i Markača. Nitko razuman ne može povjerovati da bi generali Gotovina ili Markač odbili sudjelovati u oslobađanju Praljka i ostalih Hrvata iz BiH. Zato ideja o Nobelovoj nagradi generalu danas ima sve više i više zagovaratelja.

Drugim riječima, još uvijek se u Haagu sudi hrvatskoj neovisnosti. A sve to itekako zna Damir Borovčak i zato je pričom o Nobelovoj nagradi završila ova knjiga. Hvala mu na tome, na knjizi i na svemu što je do sada uradio i što će još uraditi u borbi za Hrvatsku, onakvu kakvu je zovem u naslovu jedne knjige: hrvatsku Hrvatsku.

Hvala!

Zagreb, 13. prosinca 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

ŽELI LI JOSIPOVIĆ DOISTA SVU SREĆU GENERALU GOTOVINI?

U Specijalnom izdanju emisije *60 minuta* gost Tihomira Ladišića bio je predsjednik Ivo Josipović (vidjeti Portal HKV-a 31. 12. 2013.) i na pitanje boji li se da bi se na suparničkoj strani na predsjedničkim izborima mogao biti general Ante Gotovina, Josipović je odgovorio kako je Gotovina ratni heroj, a kao političar bi bio nešto sasvim drugo.

Generalu Gotovini želim svu sreću, ali vjerujem da bih dobio i te izbore.

General može sucu Theodoru Meronu zahvaliti što mu Josipović želi svu sreću, tj. Meronovoj konstataciji kako je nerazumno optužiti nekoga zato što je oslobađao okupirana područja svoje domovine. Napomenimo da je po rezoluciji VS UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Poznato je kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

A zbog nerazumne optužbe naši generali i cijela Hrvatska bili su godinama na optuženičkoj klupi u Haagu. Znamo i za navodni zločin: zločinački pothvat zločinačke organizacije!

Ako vjerujemo Josipoviću, sve to ne bi tako bilo da se njega slušalo. Još je 1998. tražio da Gotovina ode u Haag objasniti tomu Sudu i nerazumnost optužbe i upozori ih na Ženevsku konvenciju. Logično je da general objašnjava vrhunskih pravnicima u Haagu takve stvari, zar ne?

O čemu se radi?

Još u vrijeme predsjednika Tuđmana željelo se kriminalizirati "Oluju", dakle akciju u kojoj se oslobodilo okupirano područje naše države. Znamo da su pokušali sa "subpoenom" za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata ("na stotine").

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta "ne zna" za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit ću da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haaškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogući razgovor s haaškim istražiteljima. Vjerujem da bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu pretpostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Vjeruje li netko da je Josipović doista sve to radio u "dobroj namjeri". Ili su preko njega iz Haaga pokušali "iznutra" promijeniti presudi o subpoeni?

Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima pa su godinu kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haškom sudu raspravljati o "Bljesku" i "Oluji".

Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haaškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag "na odobrenje".

S druge strane, kako očito Mesić samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkripata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijske transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Treba li ponoviti da je Mesić protuzakonito dao na tisuće dokumenata i to nakon što je sam sud utvrdio da oni ne mogu tražiti na stotine takvih dokumenata? Da, tko je zapravo autor one Sanaderove izjave kako nema toga što neće uraditi samo da Hrvatska uđe u EU? Josipović?

Josipović navodno ne poznaje to da sudovi trebaju dokazati krivnju optuženome pa je svo vrijeme pozivao Gotovinu da se preda sudu i dokaže svoju nevinost. Doista je bilo hvale vrijedno to pozivanje da se Gotovina preda i objasni Sudu spomenutu nerazumnost njihovih postupaka, zar ne?

Zato je i čestitao Sanaderu uhićenje našeg generala.

Josipović je bio veoma aktivan da stručnjacima s Pravnog fakulteta objasni te nove tendencije o ulozi generala u izravnom objašnjavanju na sudu što je razumno i što piše u međunarodnom pravu.

Zapravo, ovdje ću spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici, s napomenom kako su moji navodi vjerojatno samo vrh sante leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže: *Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sprovedi brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje." Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci*

sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, izuzetno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog, upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih diskusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkima koji su branili čast hrvatske pravne znanosti.)

3. Dobro je baciti pogled na knjigu: Ivo Josipović, "RATNI ZLOČINI" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.

U njoj se može vidjeti i ovo:

– POJAM AGRESIJE SE U TOJ KNJIZI OD 123. str. NIJEDNOM NE SPOMINJE

– Zločin protiv mira – 3 puta

Od poznatih dokumenata iz međunarodnog prava za koje znam, ovaj sveučilišni profesor u knjizi spominje Rimski statut, a Londonski statut iz 1945. – ne spominje.

Josipović ne spominje ni Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, što ga je prihvatila Komisije za međunarodno pravo OUN 1996.

Ne spominje ni Rezoluciju br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.

Dopunski protokol uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) – spominje, ali ne i odredbu članka 3. stavak 1. Protokola II. koju sam već naveo.

Kada je završio sam proces generalima, i kada je iz završnih riječi odvjetnika naših generala postala očita sva bijeda Tužiteljstva u Haagu, Josipović se javlja s tvrdnjom kako su se zločini u Oluji dogodili i za to netko treba odgovarati. (Nije jasno je li možda Josipović smatrao da je zločin to što se Olujom spasilo 160 do 180 tisuća muslimana koji su bili u okruženju u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać i to neposredno poslije genocida u Srebrenici, ili misli da je zločin to što je Hrvatska vojska od srpskih hrabrih ratnika napravila zečeve – da parafraziramo Slobodana Miloševića – pa su u bijegu tenkovima gazili svoje sunarodnjake. Uostalom, Josipović aktivno pomaže i nagrađuje one koji pokušavaju dokazati kako je *Oluja* bila zločinački pothvat.)

Slično se ponovilo uoči izricanja prvostupanjske presude. Na to se zapravo odnose riječi biskupa Vlade Košića izrečene na *Blagdan sv. Josipa Radnika* u Crkvi Sv. Josipa Radnika u Sisku, 1. svibnja 2011. (vidjeti i Vlado Košić, *Biskup na prvoj crti*, Sisak, 2013.):

Ovih sam dana imao osobnu prepisku s jednim visokim dužnosnikom koji je, nakon što smo mi biskupi pozvali na molitvu za optužene hrvatske generale, izjavio da se na tom "međunarodnom sudu" ne postupa po molitvi nego po zakonima. Zamolio sam ga da ne vrijeđa veliku većinu vjernika koji žive u našoj Domovini, jer ako on ne drži ništa do molitve, mnogi vjeruju u moć molitve. On mi je odgovorio da nije htio vrijeđati, ali da je jedno područje javnih poslova, a drugo duhovnost i religija, koju radikalnu podjelu ja, međutim, ne prihvaćam. Istina, nije dovoljno samo se moliti, kad treba raditi, ali i rad treba proizlaziti iz molitve jer jedino tako dobiva na svojoj vrijednosti budući da se u molitvi od Boga traži smisao svakog rada, blagoslov i njegov konačni uspjeh.

Josipović, profesor na Pravnom fakultetu u Zagrebu, uoči prvostupanjske presude hrvatskim generalima hrvatskim biskupima kaže *da se na tom "međunarodnom sudu" ne postupa po molitvi, nego po zakonima*. I kao znamo – presude su bile nerazumne!

Da sigurno Predsjednik želi generalu Gotovinu svu sreću, zar ne? Zašto i ne bi kada je i postao predsjednik zahvaljujući gore spomenutim zaslugama s generalom Gotovinom u glavnoj ulozi. Zato bi doista bilo zanimljivo vidjeti bi li Josipović izbio i drugi mandat kada bi se u tu utrku upustio i general Gotovina.

7Dnevno, 17. 01. 2014.

Dnevno.hr, 28. siječnja 2014.

HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) I.

Uvijek me fasciniraju Hrvati koji se trude pomagati velikosrpsku politiku, koristeći ono što je Matoš napisao o Srbima:

Oni lažu. To je njima od Boga.

Iz dana u dan svi mediji su puni jedne od najvećih laži koje su korištene u propagandnom ratu protiv Hrvatske. To je posebno intenzivirano poslije oslobađajućih presuda našim generalima upravo zato što je to bila ideološka osnova po kojoj su generali (a zapravo hrvatski predsjednik Tuđman i cijela Hrvatska) trebali biti osuđeni. Glavni promicatelji te laži bili su dva predsjednika RH. Tako Ivo Josipović i za Nezavisne novine iz Banja Luke kaže:

Nitko tim ljudima nije dao pravo da u ime bilo čega hrvatskog čine zločine i država Hrvatska mora se s tim obračunati. Ja sam ponosan na sve one u Hrvatskoj koji su i u najtežim vremenima, dok je još postojala pogrješna teza da se u obrambenom ratu ne može počiniti zločin, javno ukazivali na zlo koje se događa, tražili da se zločini zaustave i najstrože kazne.

Mnogo puta sam već napisao, a navedeno je i u mojim knjigama *Rasizam suda u Haagu, Rasizam svjetskih moćnika i Rasizam domaćih slugu* (koja je upravo poslana u tisak) kako nitko ozbiljan nije nikada tvrdio to što kaže Josipović. Jednu takvu Josipovićevu izjavu komentirao sam nedavno i na predstavljanju knjige Damira Borovčaka, što je dano kao prilog i pismu Ruskom veleposlaniku: Naravno, ovo je neistina, istovjetna onoj koju je, kao svjedok Tužiteljstva, svojevremeno izrekao Mesić lažno optužujući dr. Milana Vukovića. Ni Vuković niti itko drugi u Hrvatskoj nikada nije rekao to što tvrdi Josipović. I Vuković i mnogi drugi samo su upozoravali da postoji međunarodno pravo koje jasno definira ratni zločin, tj. koji razlikuje agresiju od obrane. Zapravo, imamo još jedan prilog poznatoj Ćosićevoj tezi o tome kako je Srbima laž najviše pomogla u povijesti. Upravo je fenomenalno da u tome sudjeluju Predsjednici RH, zar ne?

O Mesićevoj laži u Haagu pisao je i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman u knjizi "Vrijeme krivokletnika". Knjiga je zapravo optužnica protiv bivšeg predsjednika RH i vjerojatno je pitanje vremena kada će ona biti i pokrenuta. Naime i sam Josipović je u Pakracu kazao da se trebaju okrenuti nacionalnom pomirenju oni koji nisu sudjelovali u zločinima, a znamo da je zločin veleizdaje najveći mogući zločin. Josipovićev je problem u tome što će vjerojatno Mesić optuživati njega, jer Mesić koji je završio pravo, ima opravdanje da je samo slijedio profesora s Pravnog fakulteta – sadašnjeg predsjednika RH. I doista, uspoređujući izjave iz tog vremena, to je očito. Zato Josipović mora ponavljati ovu laž nadajući se da "sto puta ponovljena laž postaje istina". Tako pomaže i sebi i Mesiću. Pa ipak, i uz svu boljševizaciju HTV-a, upravo se i na njemu počinju probijati prave vrijednosti hrvatskog naroda. Naime, čestitka generalu Slobodanu Praljku i Dariju Kordiću prikazana je na Hrvatskoj kronici BiH. Autor čestitke je prof. dr. sc. Darko Žubrinić, a proslijedio sam vam je pošto me je na nju upozorio sam kolega Žubrinić:

Poštovani prof. Pečariću,

pri kraju priloga

<http://www.croatia.org/crown/articles/10354/1/Merry-Christmas-to-Mr-Slobodan-Praljak-and-to-Mr-Dario-Kordic-with-their-families.html>

stavio sam Vaš komentar na tekst gđe Venere Kordić o manipulacijama suda u Hagu. To je iznimno važno.

U emisiji je pročitana sama izjava gđe Venere Kordić koja je dana u čestitci (i na hrvatskom i na engleskom). Ponovimo kako je to dano u samoj čestitci još jednom, i budimo uvijek ponosni što su i Dario Kordić i general Slobodan Praljak (najbolji) sinovi našeg naroda:

...Ali vratimo se istinskim vrijednostima hrvatskog naroda. Vratimo se Dariju Kordiću i sjetimo se kako je upravo on pokazao koliko je iznad onih koji su ga osudili i iznad njihovih slugu. Dariova supruga Venera kaže ("Hrvatski list" od 23. prosinca 2004.):

"Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom! Da

je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

...

akademik Josip Pečarić

Vrelo: www.hkv.hr

29. prosinca 2012.

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375. i J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019.

JE LI JOSIPOVIĆ POTRČKO DEJANA JOVIĆA?

Naslov ovog teksta istovjetan je naslovu teksta koji sam objavio na portalu *Hrsvijet*, 3. 6. 2013. Naime, komentirao sam kolumnu Tihomira Dujmovića znakovita naslova *Što nam je to novoga skuha Dejan Jović?* *Dnevno.hr*, 31. 5. 2013. Konstatirao sam kako sam tekst ne korespondira ovakvom naslovu, a ipak odaje sve prisutnije mišljenje u Hrvatskoj kako je zapravo Josipović samo mali potrčko, danas najutjecajnijega Srbina Dejana Jovića. Odmah sam naglasio kako su svi koji tako misle potpuno u krivu, jer je Josipović glavni "igrač" velikosrpskog Memoranduma 2 i kao takav izabrao je sebi za glavnog savjetnika onoga tko mu najviše može pomoći u tome.

Ali, pogledajmo prvo dio Dujmovićeva teksta koji opisuje odnos Josipović – Jović tako da se možemo uvjeriti kako Dujmović nije mislio ono što je u naslovu njegova teksta. Posebno treba naglasiti kako Dujmović izvrsno upozorava i na odnos hrvatskih vlasti prema generalu Praljku i ostalim haškim optuženicima u Haagu. Naime, zadnje dvije presude tog suda definiraju Hrvatsku kao agresora, a Srbiju ne. Kako hrvatska vlast pokazuje potpunu nezainteresiranost prema tome, očito se može iščitati kako to i jest ono što ona i želi.

Što nam je to novoga skuha Dejan Jović?

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BIH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno proglasila Hrvatsku agresorom na BIH. Sjetimo se prvih Josipovićevih izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BIH.

Nakon nevjerojatne oslobađajuće presude za dva glavna Miloševićeva krvnika, o Haagu više nema smisla razgovarati. No, s obzirom da je ne samo šest Hrvata osuđeno na istom tom sudu na nevjerojatno visoke kazne, nego je sad i Hrvatska stavljena na optuženičku klupu, od Haaga kao teme nije moguće pobjeći. Što se

je god moglo napraviti u cilju ispomoći zastrašujućoj presudi Haaškog suda u procesu u kojem je faktički Hrvatska proglašena agresorom na BiH, ovdašnja haška peta kolona (o kojoj je Zdravko Tomac napisao i ovih dana izdao sjajnu knjigu) napravila je . Profesor Damaška nam ovih dana otkriva da je tražio od Sanadera angažman države u tom procesu i da ga je ovaj hladno odbio! Milanović je pak do te mjere bio ciničan u ispomoći da je državni arhiv Praljku u pripremi obrane naplatio sve i jednu fotokopiju državnih dokumenata!

Presuda šestorici kruna je Josipovićeve politike po kojoj je konglomerat raznih politika kriv za rat i BiH

Sjetite se koje tisuće tekstova su napisane u cilju sotoniziranja Hrvatske u tom kompliciranom ratu u BiH, sjetimo se izjave Vesne Pusić u Saboru gdje je izravno oglasila Hrvatsku agresorom na BiH. Sjetimo se prvih Josipovićevih izjava: čim je pobijedio odjurio je u Sarajevu poslati signal urbi et orbi što nova Hrvatska misli o tom ratu izrekavši onu sramotnu definiciju da je konglomerat loših politika kriv za rat u BiH. Ne srpska agresija! Nego konglomerat loših politika! Dakle i hrvatska politika! I bošnjačka politika! Je li se moglo bolje i više pomoći u zagovoru srpske teze o građanskom ratu u BiH od ovako požrtvovane ispomoći iz Zagreba? Teško! Josipović nam je pokazao da za njega čak ni republika srpska i Herceg-Bosna nisu iste relacije. Jednu uvijek sotonizira, a drugu je kao jedini državnik na svijetu osobno posjetio. I njenom predsjedniku, kao svom najboljem prijatelju svirao klavir! Tko svira klavir svom neistomišljeniku? Tko svira klavir liku za kojeg intimno misli da mu je država nastala na zločinu? I to u gradu i zemlji još nedavno natopljenom nevinom hrvatskom i bošnjačkom krvi! Svirao je klavir satrapu čija je tvorevina poklala na tisuće Hrvata i Bošnjaka! Hoću reći da je bilo nemoguće očekivati da će Haški sud donijeti bilo koju drugačiju presudu od ove uzimajući u obzir da se i šef države i ministrica vanjskih poslova slažu sa srbijanskom tezom o proteklom ratu kao o građanskom ratu, a ne o ultimativnoj srpskoj agresiji kao glavnom i jedinom razlogu rata i u BiH i u Hrvatskoj! Sanaderova Hrvatska nije kako nam svjedoči prof. Damaška htjela pomoći danas presuđenim Hrvatima iz BiH, Josipovićeve Hrvatska

je otišla korak dalje pa je aktivno pomagala tezu o građanskom ratu i hrvatskoj umiješanosti u agresiju i kako je onda bilo moguće očekivati da će Haag donijeti drugačiju presudu? Jer haški sud je politički sud dakako i on ima ispred sebe Hrvatsku čija je politička volja u ovom predmetu ista kao i srpska! Kako smo se i mogli nadati drugom ishodu? Zanimljivo je i pohvalno da je jedino premijer Milanović u osvrtu na presudu jednoznačno rekao da "nije bilo zločinačkog pothvata i da za to postoje čvrsti dokazi". Nikada predsjednik države i nikada ministrica vanjskih poslova ove riječi nisu izustili! I dok je, dakle, u ovoj priči sve uglavnom jasno sada nam opet preostaje jedino tražiti vanjskopolitičkog prijatelja koji će kao u slučaju Gotovina afirmirati pravdu.

U čemu je tajna hitnog odlaska državnog vrha u London

I dok je ovdje, nažalost, sve više manje jasno, za sada je dosta nejasno što li je to smislio nekadašnji britanski student koji danas slovi kao glavni pisac svih Josipovićevih govora, njegov najvažniji i najmoćniji savjetnik, Dejan Jović, odnosno što se sve krije iza iznenadne strasne ljubavi službenog Zagreba i moćne, redovito Hrvatskoj nesklone, Velike Britanije. Jer, to da Hrvatska koja doslovno sutra ulazi u Evropsku Uniju nema upravo sada kao uvertiru u buduću povijesnu suradnju, intenzivnu suradnju sa gospodarskim silama iste te Unije, baš stoga jer joj je zemlja na rubu gladi, nego jedva koji dan prije ulaska u Uniju tijesno surađuje sa Velikom Britanijom, nije ni prirodno ni normalno! Dakle ne surađujemo tijesno s gospodarskim silama Unije, motorima i nosivim gredama te Unije nego intenziviramo odnose s jedinom članicom Unije koja upravo smišlja referendumsko pitanje kako izaći bez veće štete iz Unije! Može li perverznije? BDP nam i dalje pada, recesija se ne smiruje, generalni štrajk nam je pred vratima i ne bi li bilo logično da se silnom diplomatskom inicijativnom traže ulagači, detaljizira sa Bruxellesom kako povući sredstva iz EU fondova? Da su se i premijer i Predsjednik države rastrčali po Njemačkoj, Italiji, Austriji i Francuskoj gdje vode intenzivne razgovore o gospodarskoj suradnji kako glad ne bi zavladala ovom poniženom zemljom, zar baš to ne bi bilo prirodno i normalno? Ne, umjesto toga naš kompletni državni vrh trči u London! Po što?

Gospodarstvo sigurno nije u pitanju, jer od kad postoji hrvatska država ne sjećamo se niti jednog ozbiljnijeg britanskog ulaganja. Doista, pami li itko u ovih 20 godina i jedne ozbiljnije britanske investicije, a tijesni politički odnosi uvijek se obrazlažu "snažnom gospodarskom suradnjom"? Josipović kod kraljice, Milanović kod Camerona, pa na detektor laži na BBC, a odmah nakon toga u Zagreb stiže britanski ministar vanjskih poslova! Što li su to smislili u zadnji tren? Nema dvojbe da ta iznenadna ljubav mora imati veze s regijom, uostalom, britanski ministar vanjskih poslova je u Jutarnjem eksplicitno napisao da će se naši partnerski odnosi sad razvijati "kako u trgovinskoj razmjeni i pravosuđu, tako i u pomoći vašim susjedima na njihovom putu prema Uniji". Ako se sad prisjetimo da je Milanović na BBC-u rekao da se slaže s povlačenjem tužbe za genocid protiv Srbije, ako se sjetimo da je Pusička već istrčala s tezom da se ispunjavaju uvjeti da povučemo tužbu, onda je jasno da se "partnerski odnosi Londona i Zagreba" odnose na prekorednu ispomoc Srbiji u njenom izvlačenju iz izolacije. Jer, kad god se govori o regiji i pomoći "susjedima na njihovom putu u Uniju" gotovo nikada se ne radi o pomoći BiH na tom putu. A ako baš hoćete, glede te teme hrvatski vanjskopolitički glavni cilj bi trebao biti pomoć BIH za ulazak u Uniju, a ne ulazak Srbije! To može biti važan britanski vanjskopolitički interes, ali ne i hrvatski! Kako da onda u tom poslu budemo partneri? Ako pak Hrvatska u ovih mjesec dana do ulaska u Uniju iznenada povuče tužbu za genocid protiv Srbije, time će se Srbiji što se tiče problema u regiji širom otvoriti vrata, a mi više nikada ne ćemo povijesti dokazati da je Srbija prije 20 godina divljački napala Hrvatsku, razbila nam pola države i poklala 15 tisuća ljudi! Nego će doista biti po Josipovićevom: da su konglomerati raznih politika krivi za rat, dakle da se radilo o građanskom ratu. Za tako nešto, za ispisivanje takve povijesti i osuđujuća presuda šestorici Hrvata i oslobađajuća presuda Miloševićim krvnicima, upravo su kapitalne!

<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/88048-video-sto-nam-je-to-novoga-skuhao-dejan-jovic.html>

Koliko se ništa nije promijenilo u procjenama Jovićeve uloge pokazuje nam cijeli niz tekstova o ovom Josipovićevu savjetniku, kao i reagiranja naših ljudi. Evo e-maila koji sam dobio 13. 3. 2014.:

Poštovani akademice,

zamolila bih Vas da prokomentirate i potaknete komentare o jednoj stvari o kojoj se, čini mi se, šuti. Naime, srpski tim na suđenju za genocid dva je puta citirao predsjednika RH a jedan put njegovog savjetnika. Tko to nama sjedi na Pantovčaku? Nije opravdanje reći da su izjave predsjednika izvađene iz konteksta, jer on nije smio izjaviti ništa što eventualno može biti izvađeno iz konteksta. Možemo birati: ili je predsjednik glup, ili mu nije stalo do RH ili je namjerno dao Srbima argumente u ruke. Možda će biti još toga, ali možda novinari to ne će smjeti spomenuti. Hoće li taj čovjek i dalje imati 70 % potpore među Hrvatima? Jesmo li baš tolike ovce?

Za razliku od toga, u nizu tekstova stavlja se naglasak na Jovićevu ulogu. Tako se u naslovu teksta u Hrvatskom tjedniku Jovića stavlja u rang s Karađorđevićima, Hitlerom, Staljinom, Titom, Miloševićem i Putinom. A ne stavlja se Josipovića!

Raščlambu Josipović – Jovićeve potpore Srbiji u Haagu možete naći u nizu tekstova po našim portalima, pa i na portalu hrvatski-fokus.hr: <http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/najnovije-vijesti/10134-maske-su-pale-dejan-jovic-radi-za-srbiju>

Osnovna teza je kako Jović radi za Srbiju i traži se ostavka Josipovića. Kako u nizu tekstova zastupam obrnutu tezu, tj. kako Josipović radi za Srbiju, to mi je mnogo zanimljiviji bio tekst koji daje portal narod.hr, a prenosi Hrvijet, 12. 3. 2014.: *Tomac: Jović u demokratskoj državi ne bi mogao biti savjetnik predsjednika.*

Prof. dr. Zdravko Tomac za Jovića kaže da je bio njegov student, čak izvrstan student, da je dobio stipendiju i otišao u Veliku Britaniju i tamo magistrirao i doktorirao te se nakon toga vratio u Hrvatsku.

Dobar je znanstvenik i politolog, ima pravo na svoje stavove i mišljenje, ali problem je nastao kad je postao glavni analitičar predsjednika države Ive Josipovića, jer njegovi stavovi, mišljenja, analize i strategija nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom, nego više na tragu srpske politike i strategije.

Na prvi pogled bi se moglo pomisliti kako Tomac misli da Jovićevi stavovi, mišljenja, analize i strategija doista nisu u skladu s hrvatskom državnom politikom. Naime, Tomac napominje da se Jović nije odrekao Jugoslavije kao vjerojatnog okvira života naroda

na Balkanu te da i dalje smatra da je to u interesu naroda bivše Jugoslavije. Podsjetio je i kako je Jović zastupao stajalište da Hrvatska treba čekati Srbiju na putu u Europsku Uniju, da ne treba sama ulaziti u tu asocijaciju. Kao što je i Dujmović posebno upozorio na probritansku politiku i Tomac tvrdi kako je ona glavni problem pa smatra da nema sumnje da je Jović bitno utjecao na hrvatskog predsjednika da ide britanskoj Kraljici i nakon toga izjavi da je sklopio strateško partnerstvo s Velikom Britanijom o zajedničkoj politici u regiji, ali i u EU-u:

"To nije samo najveća pogriješka, nego i tragedija hrvatske državne politike jer je Josipović rekao da će Hrvatska i Velika Britanija surađivati kao strateški partneri u EU", tvrdi Tomac, podsjetivši kako je to bilo u vrijeme sukoba s Njemačkom.

Tu je već očito da je Tomcu jasna istovjetnost Josipovićevih i Jovićevih stavova, iako se on pita:

... je li se Dejan Jović nametnuo Josipoviću i vodi ga kao žednog preko vode ili je to politika Ive Josipovića, koju Dejan Jović samo dobro servisira svojim britanskim vezama?

Tomac odmah i odgovara kako Jović savjetnikom ne bi mogao dugo ostati ako javno nastupa suprotno politici Predsjednika. Izbor savjetnika stvar je Predsjednika, ali i odgovornost. "Ne može biti savjetnik onaj tko zastupa bitno drukčije političke poglede od službene politike", rekao je, dometnuvši: "Iz svega što govorim, Josipović pokriva Jovića, dopušta mu da javno istupa, jer ono što tvrdi Jović i Josipovićevo je politika".

Po riječima Zdravka Tomca ono što je Josipović napravio s Tadićem u Vukovaru, njegove izjave u Sarajevu i Izraelu, njegovi pokušaji da hrvatska povuče tužbu za genocid protiv Srbije pred Međunarodnim sudom (ICJ) pokazuje jedno – nema bitne razlike između Josipovića i Jovića. Tu se može dodati i ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić. Tomac kaže kako su Josipović i Pusić dobili podršku Velike Britanije, ali i zadatak da se amnestira Srbija i stvori mogućnost za novo zajedništvo na Balkanu. Drugim riječima, Tomac upozorava kako oni pomažu Srbiji u ostvarivanju glavnih ciljeva iz Memoranduma 2 SANU, dakle ono isto na što sam ja upozorio na početku svog spomenutog teksta:

... prvi je cilj pretvoriti srpsku agresiju na Hrvatsku u građanski rat, drugi je obnoviti velikosrpske pretenzije na Vukovar i Baranju i treći je cilj priznati Republiku Srpsku kao demokratsku, a ne genocidnu tvorevinu.

O drugim Tomčevim stavovima pogledajte na:

<http://narod.hr/hrvatska/tomac-jovic-u-demokratskoj-drzavi-ne-bi-mogao-bit-savjetnik-predsjednika/>

Dat ćemo ovdje još samo Tomčev zaključak:

Kad se sve zbroyi i oduzme predsjednik Josipović je izabrao savjetnike koji će po njegovom mišljenju najbolje provoditi njegovu politiku i zato je odgovoran Predsjednik, a ne savjetnici.

Zapravo i u najnovijem tekstu (Dnevno.hr, 21. 03. 2014.) Dujmović sam odgovara na pitanje: *Je li Dejan Jović mozak svih operacija?*

Politika Josipovića i Milanovića i garniture koju su oni okupili. Mi ćemo zbog toga sutra platiti krvavu cijenu koju najveći dio nacije uopće ne razumije, ali je jako dobro razumije Dejan Jović, britanski đak, stari ljubitelj Jugoslavije i Beograda i čovjek koji do te razine prezire Berlin da u srbijanskom tisku točno na dan hrvatske neovisnost piše tekst u kojem za raspad Jugoslavije krivi –Njemačku.

Sada neke druge njegove protuhrvatske izjave citira srbijanska strana u prilog svojoj tezi o hrvatskoj genocidnosti! I takav čovjek je danas savjetnička alfa i omega predsjedniku hrvatske države! I niti jedna takva Jovićeva izjava ne tjera Josipovića da ga promjeni! Držeći ga tamo Josipović nam sugerira da se s Jovićevim izjavama on sam slaže! Jer, taj je čovjek danas Josipoviću ono što je Tuđmanu bio Pašalić, pa kako se Tuđman u svim strateškim pitanjima slagao sa Ivićem Pašalićem, nema dvojbe da se Josipović i Jović jako dobro razumiju i slažu. Tu negdje počiva strategija te nove hrvatske vanjske politike koju nakon načelnih relacija sada čini i najkonkretnija gospodarska dimenzija. U toj ljevičarskog vanjsko političkoj strategiji suradnja u regiji ima posebno mjesto, a lobotomiranje nacije na tu temu ide tako daleko da su mediji izbore u Srbiji pratili kao da se kod nas održavaju.

Drugim riječima, predsjednik bira za svoje savjetnike one koji misle kao on.

Čini mi se zato da će čitateljima biti zanimljivo pogledati kako sam zaključio svoj spomenuti tekst iz 2013., odnosno da trebam i ovaj tekst završiti na isti način kao i taj:

Josipovićeva politika je dosljedna i vjerojatno je on provodi od dana kada je Vijeće sigurnosti UN donijelo Statut suda u Haagu. Naime, u tom statutu se ne spominje najvažniji ratni zločin – zločin agresije. Josipović tada, kao stručnjak za ratne zločine, uviđa značenje pitanja ratnih zločina u izvrtanju uloga žrtava i agresora i svoje djelovanje bilo nečinjenjem (napadi na dr. Milana Vukovića, pa i lažnim Mesićevim svjedočenjem u Haagu) bilo izravnim djelovanjem (spomenimo samo da je Josipović autor i Deklaraciju Sabora iz 2000. kojom je omogućeno suđenje hrvatskim generalima u Haagu ili da je autor knjige o ratnim zločinima u kojoj ne spominje dijelove međunarodnih dokumenata ili cijele dokumente koji odgovaraju Hrvatskoj!).

Ne bi me iznenadilo da je dio Josipovićeve strategije to što je Jović isturen naprijed, a evo on je "jadničak" žrtva. Iako je autor spomenute saborske deklaracije (poznato je da ju je prvo dao "Sudu" u Haagu na uvid i odobrenje, pa tek je onda išla u Sabor), ipak nije puno tekstova posvećeno njegovoj ulozi u politici tog "Suda" koja je dovela do najnovijih presuda po kojima je Hrvatska jedini agresor u BiH (ovdje ne ću uzimati u obzir činjenicu da Josipoviću Hrvatska to i jest: AGRESOR NA JUGOSLAVIJU). Tako je i moj prvi tekst *Josipović predstavlja Mesićev Haaški kontinuitet* objavljen tek 2009. (Portal HKV-a, 17. srpnja 2009.; Hrvatsko slovo, 25. srpnja 2009.; knjiga: J. Pečarić, M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009.). Naravno, sve se promijenilo kada je postalo razvidno da se radi o glavnom kandidatu svjetskih moćnika za predsjednika Hrvatske, dakle onoga koji je najsposobniji provesti njihove želje, a protiv interesa Hrvatske, pa su ga u Hrvatskoj i prozvali Ivo treći – Haaški.

Kasnije sam tu "nepravdu" prema predsjedniku Josipoviću pokušao ispraviti i u mojoj trilogiji o rasizmu gdje mu je pripalo zasluženno mjesto. Spomenut ću samo neke naslove iz knjige *Rasizam domaćih slugu*:

Josipovićeva ljubav prema Miloševićim zečevima

Josipovićeva politika savršeno se podudara s interesima agresorske Srbije!

*Tadić i Josipović su se voljeli javno, a Nikolić i Josipović tajno
Rasizam domaćih slugu: Josipovićev rasizam.*

Ivo treći – Haaški? Je li možda ispravnije: Ivo treći – Srpski? Ili pak:
Ivo treći – Britanski? Tko bi to znao? Sigurno je da sva tri imena
odgovaraju, a doista je uvredljivo da se sve te zasluge pripisuju
nekom tamo Dejanu Joviću, pa bio on i najutjecajniji Srbin!

akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 28. 03. 2014.

DOMAĆE SLUGE I VELIKA BRITANIJA

U Glasu Koncila od 9. lipnja 2013. u tekstu *Oslobađanje se nastavlja*, koji prenosi i Portal HKV-a (<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/15334-i-miklenic-oslobadanje-se-nastavlja.html>), Ivan Miklenić piše o zadnje dvije presude Haškog suda i ulozi hrvatskih političara u svemu tome:

Također, posljednje dvije nepravomoćne presude Haškoga suda važan su doprinos buđenju hrvatskih građana jer te presude također iznimno snažno raskrinkavaju političare u Hrvatskoj i njihov doprinos da je po tim prvostupanjskim presudama u svim ratovima koji su vođeni na teritoriju bivše savezne države, a ponajviše u Hrvatskoj i Bosni Hercegovini – agresor jedino Hrvatska! Taj potpuno lažni, netočni prikaz stvarnih događanja – usprkos činjenici da je Hrvatska bila bez vojske, a ostala je i bez oružja za rezerviste koje su komunisti predali JNA (a ima još mnogo drugih činjenica) – nikada se ne bi na Haškom sudu dogodio bez "kumovanja" nekih političara iz Hrvatske, i to je neizbrisiv i nezaustavljiv razlog za daljnje buđenje hrvatskih građana.

Već i formalna gotovo apsolutna nezainteresiranost službene politike u Hrvatskoj za optužnicu protiv šestorice Hrvata, koja je bila neraskidivi dio optužbe i protiv hrvatskoga državnoga vrha, očituje ne samo upletenost važnih političara iz Hrvatske nego i njihovu potrebu i doprinos da se Hrvatskoj nanese pravna i moralna, a u konačnici vjerojatno i materijalna šteta. Većina hrvatskih građana ne može, i ne smije, tek tako prijeći preko te činjenice, već je, uz duboko žaljenje za svaku nevinu žrtvu koja je pala od hrvatske ruke, dužna prisiliti političare na vlasti da učine što više te uz pomoć zemalja partnera i obranâ osuđene šestorice da se postigne takva drugostupanjska presuda koja će izbrisati sadašnji apsurd o Hrvatskoj kao jedinom agresoru u bivšoj saveznoj državi.

A taj apsurd – koji neki već koriste za žestoku antihrvatsku kampanju i žestoko razaranje hrvatskih nacionalnih interesa – dogodio se u pravo vrijeme, u vrijeme sve snažnijeg buđenja dobronamjerne i demokratski orijentirane većine, i što će antihrvatska propaganda

biti jača, to će se više ubrzavati osvješćivanje sve širih krugova. Proces oslobođenja baš uz takve poteze političara i glavne struje javnoga mnijenja u Hrvatskoj nitko više ne može zaustaviti.

Što bi naš narod rekao: Nije svako zlo za zlo!

Mnogo puta sam napisao, a i ne samo ja, kako je postalo jasno da oni provode velikosrpske interese (velikosrpski Memorandum 2) kada su za glavnog partnera izabrali velikog srpskog prijatelja i sponzora Veliku Britaniju. Jer najmoćnija država na svijetu jest SAD, a poznato je da su se u SAD-u šokirali spoznajom da njihovi europski saveznici žele još veći genocid u Bihaću od onoga koji su Srbi napravili u Srebrenici. Taj još veći genocid trebao im je da bi proglasili Srbe pobjednicima u ratu! Zato su podržavali Hrvatsku koja je to spriječila.

Zato je u pravu sjajni hrvatski kolumnist Mate Kovačević (Hrsvijet, 7. 6. 2013.) kada piše:

Poraz američke politike na Balkanu?

Drastičnom haaškom presudom hb. Hrvatima Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu

Promjeni haške presude Jadranku Prliću, Bruni Stojiću, Slobodanu Praljku, Milivoju Petkoviću, Valentinu Čoriću i Berislavu Pušiću, ali i Herceg-Bosni, Republici Hrvatskoj te predsjedniku Franji Tuđmanu i ministru obrane Gojku Šušku ne će i ne mogu u drugostupanjskom postupku pomoći moralistička lamentiranja, jer se ni prvostupanjska presuda ne temelji na povredama prava i općeprihvaćenih vrijednosti.

Riječ je naime o drakonskoj političkoj presudi jednoj državi, njezinu političkom vodstvu, ali i gotovo cjelokupnom hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini pa će se i drugostupanjska odluka očito temeljiti na političkim činjenicama. Ako se politika nezainteresiranosti dosadašnjih hrvatskih vlada za pitanje hrvatskoga naroda u BiH pokazala nedjelotvornom u rješavanju njihova opstanka u toj državi,

a takav svoj odnos prenosila i na optužene Hrvate na sudu u Haagu, ubuduće će morati promijeniti svoj odnos, jer bi u protivnom posljedke za nastavak pasivna odnosa dugoročno mogli plaćati svi hrvatski državljani.

Naravno, ni naknadna zauzetost ne može jamčiti siguran ishod oslobađajućoj presudi, ali zauzimanje za vlastiti interes može pobuditi zanimanje hrvatskih saveznika, kojima je, za razliku od naših političara, ipak stalo do zaštite vlastitih probitaka. Na političkoj razini ovakva prvostupanjska presuda ponajprije odgovara politici Velike Britanije, koja joj u tradicionalnim planovima sa Srbijom omogućuje glas ucijenjene Hrvatske, o kojem u borbi protiv njemačko-francuskoga pogleda na uređenje Europe već javno govori britanski ministar vanjskih poslova William Hague. To potvrđuju i oslobađajuće presude Miloševićim arhitektima rata – Frenkiju Simatoviću i Jovici Stanišiću, što je srpska politika na neizravan način već iskoristila kao poziv Hrvatskoj da odustane od tužbe za genocid, jer Haaški sud, kako Srbi s ponosom ističu, još ni u jednom procesu nije optužio Srbijanca ili Jugoslavena za zločine u Hrvatskoj, a kamoli za zločin genocida.

Dakle, političkim presudama Haaškoga suda omogućuje se politička dominacija proruskoj Srbiji u njezinu susjedstvu, a nedavno uspostavljen model srbijanske nazočnosti na Kosovu ubuduće bi mogao postati pravilom za penetraciju i u druge susjedne države – ponajprije u Crnu Goru i Hrvatsku. Ovako drastičnom haaškom presudom Velika Britanija je u diplomatskom nadmudrivanju zadala snažan udarac politici Sjedinjenih Država na Balkanu, koje su, zahvaljujući upravo suradnji s osuđenim Hrvatima, stvorile uvjete za potpisivanje Washingtonskoga sporazuma 1994. između Hrvata i Muslimana, a taj sporazum je bio preduvjet za završetak rata i potpisivanje mirovnih sporazuma u Daytonu 1995. Osuđujućom presudom bosanskohercegovačkim Hrvatima američka je politika i u očima žrtava velikosrpske agresije postala nevjerodostojna, a Daytonski mirovni ugovori tek mrtvo slovo na papiru. Naime, militantne poruke muslimanskoga člana predsjedništva BiH Bakira Izetbegovića hercegbosanskim Hrvatima već su prešle u stanje predwashingtonskoga sporazuma, što je svojedobno i bio cilj britanske politike.

Svjedočenje pak časnika Al Qaide Alija Hamadija, koji tvrdi kako je njegova postrojba u sklopu Armije BiH ubijala hrvatske zarobljenike sijekuci im glave sjekirom, ali i nabijanjem zarobljenika na kolac te ih ostavljala da umiru u najgorim mukama tek je u kontekstu Izetbegovićevih prijetnji postala ozbiljna poruka Hrvatima kako im u unitarističkoj, muslimanskoj federaciji nema života.

Diplomatski poraz američke politike u Haagu prisiljava hercegbosanske Hrvate da napokon počnu razmišljati o vlastitoj sigurnosti, a tu im sigurnost može jamčiti samo uspostava trećega entiteta, u kojem se kao većinski narod, jednako kao Srbi u Republici Srpskoj ili pak Muslimani u svojoj islamskoj republici mogu zaštititi od islamističke majorizacije i velikobošnjačke dominacije.

Što se pak tiče osuđenih Hrvata, oni i dalje ostaju u našim mislima i molitvama, kako je to nedavno na tribini uoči haaških presuda poručio i predsjednik Komisije Iustitiae et pax Hrvatske biskupske konferencije, sisački biskup mons. Vlado Košić.

Iako je služenje velikosrpskoj politici bila konstanta mnogih iz današnjih vlasti (kako se drugačije može protumačiti tvrdnja Mate Meštrovića kako se čelnici tadašnje nisu radovali Oluji pa ih je napustio i prešao u HDZ?) ipak oni su to mogli službeno uraditi tek dolaskom na vlast. Na to je stalno upozoravao (a to čini i danas) nekadašnji predsjednik Vrhovnog suda i član Ustavnog suda dr. Milan Vuković. Tako u Fokus, 2. svibnja 2008., Vuković kaže:

– *Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom britanske obavještajne službe, Gilleom Longhleyem i članom britanske obavještajne službe, g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu, hrvatskim generalom Antom Gotovinom. Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.*

- **S kakvim obrazloženjem?**

– Ističe se 'spremnost hrvatske vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama', a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Veleposlanik Jarrold je bez ikakva oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

- **U čemu se sastojala 'britanska pomoć'?**

– Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te britanske 'pomoći' zapravo izmjena optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura britanskog prava o 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u 'zajedničkom zločinačkom pothvatu' spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

Treba li ovo uopće komentirati?

Hrsvijet, 9. lipnja 2013.

TRIBINA "ŠTO POSLIJE HAAŠKIH PRESUDA BOSANSKOHERCEGOVAČKIM HRVATIMA?"

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim. Posebno mi je zadovoljstvo pozdraviti gđu Kaću Praljak. Iznimno sam ponosan što mi je prijatelj njen suprug general Slobodan Praljak. Na ovakvim tribinama i predstavljanjima knjiga obično izdvojim dvojicu Hrvata za koje kažem da im toliko vjerujem da bih za njih uvijek stavio ruku u vatru. To su general Praljak i Dario Kordić.

Vidjeli ste i iz prikazanog dijela završne riječi generala Praljka kako on zna kakva će presuda biti donesena, pa se izravno obraća samo sucu Antonettiju, za koga i znamo da je kasnije izdvojio svoje mišljenje!

Zapravo, pitanje iz naslova bi mogli malo preinačiti u "Što mi možemo uraditi poslije haaških presuda bosanskohercegovačkim Hrvatima?"

Odgovor može biti samo PRITISAK! Na sve i svakoga.

Činjenica da je Sud dvjema najnovijim optužnicama pokazao da misli da je jedino Hrvatska agresor, a to nije stvarni agresor, otvorila je oči mnogima. Mnogi državotvorni novinari prepoznali su predsjednika Josipovića kao glavnu polugu u hrvatskom sluganstvu i potpori koju današnji hrvatski političari daju velikosrpskom Memorandumu 2. Na žalost, tek kada je već Josipoviću Velika Britanija ukazala sve počasti zbog toga. Ali, to je što je. To treba stalno naglašavati i pokušati natjerati hrvatsku vlast da umjesto velikosrpski projekti počnu podupirati istinu. Počnu služiti svom narodu.

Zapravo, itekako treba iskoristiti činjenicu da su te zadnje dvije presude vratile cijelu hašku priču na početak. Već tada je VS UN-a izostavljajući iz Statuta Suda u Haagu najvažniji ratni zločin – zločin agresije omogućila da se u Haagu napravi obrat: agresori to nisu, a neposlušna žrtva (Hrvatska) je agresor.

Sljedeći korak koji je trebalo napraviti bio je RELATIVIZIRANJE PITANJA RATNOG ZLOČINA. Tu je s nama dr. Milan Vuković, koji je to kao predsjednik Komisije za žrtve odmah uočio i odmah

ponudio javnosti sve međunarodne dokumente koji jasno govore o razlici između ratnog zločina koji vrši agresor i zločina u obrani. Upozorava kako se ne može osuditi vlast države koja se brani. Njegova tadašnja stajališta potvrđuju riječi Theodora Merona kako je nerazumno osuditi nekoga zbog oslobađanja okupiranih područja te države.

A sjetimo se kako je odmah krenula hajka na dr. Vukovića, pa je čak i Mesić lažno prikazao njegove tvrdnje svjedočeći u Haagu i omogućujući prvu presudu u kojoj stoji kako je Hrvatska agresor u BiH.

Meni je još zanimljivija činjenica da je u Vukovićevoj komisiji član bio mladi docent s Pravnog fakulteta dr. sc. Ivo Josipović, stručnjak za ta pitanja, koji nije smatrao potrebnim da kao stručnjak da potporu predsjedniku komisije čiji je član bio. Valjda zato i nije ostao predugo u toj komisiji.

Već sa subpoenom ministru Šušku Sud u Haagu pokazuje očit početak, po Meronu, nerazumnog djelovanja.

Znamo da je Hrvatska ušla u spor, braneći i sebe i međunarodno pravo, i dobila taj spor.

Sud je ipak nastavio pozivajući poslije ministra i njegove generale. Poznato je da je Hrvatska i to odbila, a znamo da je Josipović 1998. zbog toga podnio ostavku na članstvo u Komisiji za suradnju sa Sudom u Haagu. Jasno mu je bilo da će Hrvatska dobiti i takav spor. To je bilo jasno i samom Sudu pa nije bilo nikakvih subpoena ni Gotovini ni nikome drugome. Jasno je i Tuđman pročitao Josipovićevu ostavku kao želju domaćih slugu da Hrvatska ipak bude proglašena agresorom pa je 1999. uslijedila Deklaracija Sabora o nenadležnosti Suda u Haagu nad operacijama "Bljesak" i "Oluja". Jasno je bilo da se nešto može promijeniti promjenom vlasti, ali i samom promjenom HDZ-a. Tako imamo "Trećejanuarsku" revoluciju i Josipovića kao glavnog junaka tj. pisca nove Deklaracije o prepuštanju operacija "Bljesak" i "Oluja" Sudu u Haagu. Poznato je da ju je prvo dao na uvid samom Tužiteljstvu, pa je tek nakon odobrenja i donesena u Saboru!

Puno puta sam pisao o fenomenu tog profesora s Pravnog fakulteta, ali i mnogih njegovih kolega, koji nisu "shvatili" ono što je konstatirao američki pravnik Theodor Meron. Naravno, ovo shvatili stavio sam u navodnike jer su oni itekako to dobro razumjeli. Vidjeli

su sjajnu prigodu okoristiti se izdajom vlastite profesije i služeći "dokazivanju" kako je obrana zapravo agresija. Kad mogu neki suci u Haagu, zašto ne bi i oni. Valjda im je Hrvatska i hrvatski narod isto što i tim sucima u Haagu, zar ne?

Zapravo ovdje ću spomenuti samo kako su ti naši znanstvenici djelovali kao znanstvenici iz mog kuta čovjeka koji valjda jest znanstvenik, ali ne u pravnim znanostima pa će moji navodi vjerojatno biti samo vrh na santi leda.

1. *Responsibility for war crimes: Croatian perspective – selected issues* / Ivo Josipović, ed. – Zagreb, Pravni fakultet, 2005. – (Monografije Pravnog fakulteta u Zagrebu = Monographiae Facultatis iuridicae Zagrabiensis).

U Uvodu Josipović kaže:

Republika Hrvatska, država koja je nastala iz krvavog raspada bivše Jugoslavije, odigrala je direktnu i značajnu ulogu u razvoju novog međunarodnog kaznenog prava. Hrvatska je bila među prvim zemljama koje su preporučile osnivanje 'ad hoc' tribunala za bivšu Jugoslaviju. Njezini su građani bili žrtve ratnih zločina, ali su također bili i optuženi pred Haškim tribunalom. Hrvatska ima bogatu povijest i suradnje i sukobljavanja s Haškim tribunalom, a njezina budućnost u Europi i dalje ovisi uglavnom o njezinoj vezi s Haagom i ratnim zločinima općenito. Hrvatski su sudovi sprovedi brojne sudske procese vezane uz ratne zločine, no njihovo iskustvo i (pravne i političke) posljedice tih procesa nisu još uvijek jasne. Štoviše, za vrijeme utemeljenja Međunarodnog kaznenog suda, Hrvatska je bila među onim zemljama koje su aktivno i snažno podupirale njegovo utemeljenje, preko 'Grupe istomišljenika'. No ipak, pitanje odgovornosti za ratne zločine često je stvaralo različite emocije i različite profesionalne, političke i moralne stavove i u široj javnosti i među pravnicima u Hrvatskoj. To je nedvojbeno bilo jedno od pitanja koje je u najvećoj mjeri zaokupljalo hrvatsku javnost u zadnjih petnaest godina. U svakom slučaju, pitanje odgovornosti za zločine počinjene tijekom posljednjeg rata ostat će relevantna tema još dugo vremena, a njezin će odgovor odlučiti o budućnosti Hrvatske. Zbog važnosti novih tendencija u međunarodnom kaznenom pravu za Hrvatsku, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, s potporom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa, započeo je projekt pod nazivom "Hrvatska i međunarodno kazneno sudovanje."

Ova je knjiga rezultat prve faze rada na ovom projektu, u kojoj mnogi hrvatski pravni stručnjaci sudjeluju kao istraživači. Cilj projekta je promicati proučavanje međunarodnog kaznenog prava i odgovornosti za ratne zločine u hrvatskoj pravnoj znanosti.

Dakle, Pravni fakultet pod dirigentskom palicom prof. Josipovića šalje svijetu cijelu knjigu na engleskom jeziku u kojoj se ne spominje agresija na Hrvatsku, u kojoj se ne spominje razlika između ratnih zločina agresora i zločina u ratu onih koji se brane. Dapače, iznimno su spremni u davanju doprinosa tim "novim tendencijama" koje očito nije razumio sudac Meron pa ih je nazvao "nerazumnim". Ja sam svojevremeno koristio termin "suludim".

2. Potom su stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o "zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije" služi samo za obranu agresije i agresora. Na to sam ih osobno upozorio u diskusiji. Srećom prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove će presude biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Poznato je da su mnogi stručnjaci zbog toga i napuštali taj sud.

Bilo je rečeno da će biti tiskana knjiga sa svim izlaganjima i diskusijama. Od mene nikada nije tražena moja diskusija! Ne bi me iznenadilo da ta knjiga i nije tiskana zbog nepodobnih diskusija: moje i profesora Horvatića.

(Profesor Horvatić je, uz npr. dr. Vukovića i dr. Hrvoja Kačića, bio među rijetkima koji su branili čast hrvatske pravne znanosti. Koristim ovu da im čestitam i zahvalim zna tome.)

3. Ni na tom skupu ni u knjizi Ive Josipovića *"Ratni zločini"* – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007., nije ni spomenuto kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim

sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da priča o "udruženom zločinačkom pothvatu" samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Zapravo, pojam AGRESIJE se u Josipovićevoj knjizi od 123 str. uopće ne spominje, kao što ne spominje i druge odredbe iz međunarodnog prava ili čak cijele dokumente koje idu na korist Hrvatskoj.

Bilo kako bilo, Meron im je pokazao što je oslobađanje okupiranih područja, a hrvatski pravnici kako je bolje to znati, pa zbog tog navodnog neznanja dobiti mjesto predsjednika države.

Prijem Josipovića kod Kraljice i sve dugo što je uslijedilo pokazuje da jedino pritiscima, kakvi su spomenuti tekstovi državotvornih kolumnista, ovakve tribine, ali i slanjem iznova i iznova na sve moguće i nemoguće adrese Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH u kome je cijeli veličanstveni završni govor generala Praljka.

Kao što sam već rekao: Imamo istu priču koja se nudi od početka: Ako se braniš, a to nije po volji Britancima, Nizozemcima i još nekih među svjetskim moćnicima – onda si agresor, a ako si agresor, a to je istima po volji – onda NISI agresor.

Konkretno, presude bi trebale olakšati današnjim hrvatskim vlastima barem dvije stvari:

1. Povlačenje tužbe protiv Srbije za genocid.
2. Onemogućiti Hrvatsku da na bilo koji način oteža ulazak Srbiji u EU.

Svaka vlast koja drži do svog naroda znala bi da treba uraditi upravo suprotno od onoga što gazde žele.

Svatko ponosan bi im pokazao da to radi upravo zbog takvih osuda tj. ucjena iz Haaga.

Znamo da to nije slučaj s hrvatskim vlastima!

Vidimo da se Hrvatska ponovno budi. Pomognimo i njoj da što prije raspozna sve to o čemu govorimo i tako natjeramo da se i ova i sve buduće hrvatske vlasti brinu prije svega o hrvatskim nacionalnim interesima.

Hrvatsko slovo, 28. lipnja 2013.

Hrsvijet, 14. lipnja 2013.

Portal HKV-a, 14. lipnja 2013.

Glas Brotnja, 15. lipnja 2013.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015**

**VLADIMIR MRKOCI, ČLAN DRUŠTVA ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC**

Rješenjem Gradskog ureda za opću upravu Grada Zagreba, od 27. travnja 2015. godine, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac upisano je u Registar udruga Republike Hrvatske. Upisom u Registar udruga završen je postupak ulaska u hrvatski pravni sustav započet osnivanjem društva 6. lipnja 2014. godine.

Znamo da je upis u registar prvo bio odbijen, ali je nakon žalbe upućene Ministarstvu uprave doneseno pozitivno rješenje. Zapravo to i pokazuje koliko jedno takovo društvo smeta onima koji su mit o Jasenovcu koristili, a očito je da ga i dalje žele koristiti u svojoj sluganskoj politici.

Članovi društva predsjednik dr. sc. Stjepan Razum, tajnik Igor Vukić, članovi Stipo Pilić i prof. dr. sc. Josip Jurčević svojim nastupima, tekstovima i promicanjem zabranjene istine iznova oduševljavaju sve državotvorne Hrvate.

Evo jednog e-maila koji sam dobio iz Argentine:

Naslov: Opovrgavanje mitova o Jasenovcu

Datum: Tue, 12 May 2015 21:43:35 -0300

Šalje: Croacias Totales <croaciastotales@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Opovrgavanje mitova o Jasenovcu, molim ako možete, da šaljete dalje.

Razgovor sa gospodinom Igorom Vukićem

tajnik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Srdačan pozdrav

Stella Hubmayer

https://www.youtube.com/watch?v=S5_TLymHp14

Naprimjer, o nastupu Stipa Pilića u emisiji *Markov trg* na Z1 televiziji možete pogledati na:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/14868/Pili%C4%87-U-Jasenovcu-su-se-pronalazili-kosturi-ne-zna-se-gdje-su-zavr%C5%A1ili.htm>

Jedan od članova Društva, je profesor povijesti Vladimir Mrkoci, rođen 1924. u Zagrebu. Jedan je od najboljih poznavatelja povijesti Drugog svjetskog rata. Kada sam se 2012. suprostavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u, vjerujem, poznatom pismu koristio sam upravo spoznaje prof. Mrkocija o Goldsteinovom "znanstvenom" radu. Evo mog pisma:

Predsjedniku HAZU,

Predsjedništvu HAZU!

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia: A History, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190–191.(1)

[2] Neven Budak, O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995., 511. str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299–333.(2)

[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003. (3)

[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu Hrvatska 1918. – 2008. Iva Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.(4)

Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Akademik Josip Pečarić

(1) Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno

nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

(2) Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

(3) Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

(4) Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr. Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. sc. Vladimir Geiger kaže: Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali "kapitalnim djelom".

Mrkoci je autor i knjige: Ogojela laž logora Jasenovac, Zagreb, 2008.

U knjizi je objavljen i Prilog umirovljenog profesora FFDIa, Hrvatskih studija i pročelnika Hrvatskog povijesnog instituta u Beču isusovca dr. Vladimira Horvata, koji je također član tek registriranog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Recenzent knjige bio sam ja, također član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Moja recenzija Srpske laži i laži hrvatskih komunista o logoru Jasenovac objavljena je u samoj knjizi (str. 7–12), kao i u mojoj knjizi Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008., str. 258–264. Zapravo u mojoj knjizi je sama recenzija proširena onim što sam dodao na predstavljanju. Naime recenziju sam proširio onim što je o Logoru napisao dr. Milan Vuković, tada član Ustavnog suda RH (prije toga je bio i predsjednik Vrhovnog suda RH) u Hrvatskom listu, 8. 5. 2008.

Recenziju sam završio navodeći Mrkocijevu tvrdnju kako je logor u Jasenovcu "političko oružje par excellence". I nedavna događanja u Jasenovcu pokazuju koliko je i kakvo je logor oružje u rukama koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu.

Međutim, ono što mi se posebno urezalo u pamćenje je govor samog prof. Mrkocija. Godinama sam čekao da ga on objavi. Na kraju sam ga pitao o tome i doznao da ga nije objavio jer ga misli proširiti.

Dopustio mi je objaviti ono što je na mene tada ostavilo tako jak dojam.

Napomena: Tekst je dan i u knjizi: J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Poštovani sudci Ustavnog suda,

Očito je pisati ovakvo pismo Vrhovnom sudu besmisleno pa ga pišem samo vama. Naime, sa zgražanjem sam pročitao odluku Vrhovnog suda RH da Branimir Glavaš ostaje u istražnom zatvoru: <http://narod.hr/hrvatska/vrhovni-sud-odlucio-glavas-ostaje-u-istraznom-zatvoru/>

Očito je kod Vrhovnog suda, a i kod vas, još uvijek na djelu izjednačavanje krivnje u Domovinskom ratu iako je u presudi povodom naše tužbe za genocid Sud u Haagu jasno definirao da je Srbija agresor a Hrvatska žrtva.

Je li slučajno da se odluka vraćanja istinskog ratnog zločinca Šešelja u zatvor "poklapa" s ovakvom odlukom Vrhovnog suda ("Odlučujući u skladu s naputkom Ustavnog suda, Vrhovni je sud zaključio da Glavaš, čovjek koji je najzaslužniji za obranu Osijeka i središnjeg dijela Slavonije od agresije, kako reče prof. Šeparović, ostaje u istražnom zatvoru, koji ne smije trajati duže od 5. svibnja 2016.)?

Doista je strašno da je odluka donesena jedan dan nakon što smo doznali da se Glavaševo zdravstveno stanje pogoršalo. Zar nije morbidna ta želja da se Glavaša pošalje u smrt kada je već Šešelj teško bolestan? Je li moguće da je na djelu daljnje provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2 od strane hrvatskih institucija?

Međutim, neposredni povod da vam se ponovno obratim je pismo koje mi je poslao hrvatski ratni vojni invalid, javnosti itekako poznat Mario Filipi (u prilogu vam šaljem nekoliko riječi o njemu jer vas vjerojatno hrvatski branitelji baš i ne zanimaju pa i ne znate tko je on).

Naime, na moje Otvoreno pismo Vrhovnom sudu Filipi mi je napisao:

Tko je god ikad svojim djelovanjem uzrokovao uhićenje ovog heroja nedužnog za ratne zločine biti će sudionik u ubojstvu s predumišljajem ako Glavaš umre u zatvoru.

Sa štovanjem Mario Filipi

Otud i ovo pismo. Zbog g. Filipija moram vas podsjetiti kako su i Vrhovni sud i Ustavni sud još 2006. počeli s progonom g. Glavaša. O tome kako je Vrhovni sud progonio Branimira Glavaša napisao je nedavno veliki hrvatski general Slobodan Praljak knjigu *"Ex – ili" funkcija (Činjenice i pitanja)*. U njoj naš general potpuno razobličuje Vrhovni sud. Naime u knjizi Praljak govori o presudama generalu Branimiru Glavašu. Naime, Županijski sud tvrdi "da tijekom studenog i prosinca 1991. godine HRVATSKA još uvijek nije imala status države" odnosno da je priznata država tek od 15. siječnja 1992. godine. To "ispravlja" Vrhovni sud koji tvrdi da je RH država od 8. listopada 1991. i upravo je to ono što zanima našeg generala. Zapravo, najubitačnije po hrvatsku pravnu "znanost" i sudce Vrhovnog suda su Praljkovih 11 "zabluda" i pratećih 11 priloga! U njima Praljak pokazuje što se sve događalo prije datuma koji spominju ustavni sudci i što bi i osrednji pravnici morali uzeti u obzir pri donošenju nekakve svoje odluke. A vidimo da to kod nas na čine ni županijski, a još strašnije je i sudci Vrhovnog suda. Kako sam o toj knjizi generala Praljka već pisao upućujem vas samo na jedan moj tekst *HVALA BOGU ŠTO IMAMO GENERALA PRALJKA!* Glas Brotnja, 28. 11. 2014.

<http://glasbrotnja.net/kolumne-akademik-josip-pecaric/hvala-bogu-sto-imamo-general-praljka>

Što se tiče ponašanja Ustavnog suda ono i jest vezano za Glavašev štrajk glađu iz 2006. Ni tada mu Ustavni sud nije želio pomoći. Jedino je sudac dr. Milan Vuković izdvojio svoje mišljenje. Objavljeno je u "Narodnim novinama", 20. 11. veljače 2007. Međutim, šaljem vam ga u prilogu da vas podsjetim kako je razmišljao istinski pravnik koji nije morao čekati odluku američkog sudca Merona da nauči da je nerazumno osuditi nekoga zato što je oslobađao okupirana područja svoje države. Da ste proučili Izdvojeno mišljenje dr. Vukovića znali bi da se isto odnosi i na agresiju.

Istina, vjerojatno je vama veći autoritet Milorad Pupovac i njegovo dijeljenje ljepljive trake (selotejp) isto kao kada je u Saboru nosio žutu traku samo sugerirao da su (agresori) Srbi progonjeni kao

Židovi u vrijeme nacizma. Inače, Hrvatsko nacionalno etičko sudište već je etički optužilo Pupovca za veleizdaju.

Doista malo tko je mogao povjerovati da će poslije oslobađanja generala Gotovine i Markača i gubitka izbora Ive Josipovića i Ustavni sud i Vrhovni sud ustrajati na politici zbog koje je on izgubio izbore unatoč tome što su svi glavni mediji provodili njegovu politiku.

Kako je u svemu tome najvažniji život hrvatskog generala Branimira Glavaša, nadam se da će te ipak naći toliko ljudskosti u sebi i spasiti život čovjeku koji je najzaslužniji za obranu Osijeka i središnjeg dijela Slavonije od agresije.

*S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Zagreb, 31. 3. 2015.*

Naslov:NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Datum:Tue, 31 Mar 2015 09:44:54 +0200

Šalje:pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Ustavni_sud@usud.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr,
Karmen_Gospodinovic@usud.hr,
Vladimira_Vodanovic@usud.hr, mfilipi1@net.amis.hr

CC:vsrh@vsrh.hr, informacije@vsrh.hr,
hina@hina.hr<hina@hina.hr>

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

5. KOLOVOZA – DAN „UTEKLIH ZEČEVA I BEŽANIJE“

Poslije nedavnog mog prijedloga Hrvatskom saboru da 5. kolovoza proglase *Danom domovinske zahvalnosti i danom domovinske žalosti zbog Srba zečeva* Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) predložio je predsjedniku srpske vlade Aleksandru Vučiću da i oni proglase sličan spomen dan - *Dan „uteklih zečeva i bežanije“*. Napomenut ću samo da je poznati hrvatski odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak 5. kolovoza već proglasio *zečijom traktorijadom* (7Dnevno, 03. 07. 2015.). Evo prijedloga g. Pavkovića:

Otvoreno pismo srpskom premijeru Aleksandru Vučiću

Pavković: Više je „zečeva“ izginulo u „bežaniji“ nego da su se borili

Poštovani gospodine Vučiću,

Ovih ste dana, kao srpski premijer, izjavili kako su Vlada Srbije i Vlada Republike Srpske donijele odluku o zajedničkom obilježavanju

5. kolovoza kao Dan sjećanja na stradale i prognane Srbe. Međutim, moramo Vas podsjetiti na 41. proširenu sjednicu Vrhovnog savjeta odbrane SRJ, koja je održana 14. kolovoza 1995., a kojoj su među ostalim bili nazočni predsjednik Savezne vlade dr. Radoje Kontić, savezni sekretar za obranu Pavle Bulatović, načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije general-pukovnik Momčilo Perišić, predsjednik Srbije Slobodan Milošević, predsjednik Crne Gore Momir Bulatović i drugi. Sjednicu je sazvao i vodio Zoran Lilić, predsjednik SRJ i predsjednik Vrhovnog savjeta obrane.

Dakle, najviši vojni i partijski vrh propale Jugoslavije.

Ako ste upoznati s radom ove sjednice, a trebali bi, koja je održana svega nekoliko dana nakon veličanstvene Vojno-redarstvene akcije Oluja 95., onda je žalosno i smiješno što 5. kolovoza želite pretvoriti u nešto što nema veze sa zdravom pameti. Naime, baš na toj sjednici ratni se zločinac Slobodan Milošević osvrnuo i na tzv. Republiku Srpska Krajina, odnosno na „stradale Srbe“ iz Knina i okolice. Možda će Vam njegove riječi, koje su prihvatili svi nazočni na ovoj sjednici, pomoći da promijeniti svoju odluku – istine radi.

Milošević je rekao:

- „... Ne bih govorio o jednoj poražavajućoj i ponižavajućoj situaciji – da je sva pomoć koju je dobila Republika Srpska Krajina, praktično, završila kao naoružavanje hrvatske vojske. Zamislite vi taj apsurd: na jednoj strani odbija se mirovni plan, a na drugoj, odbija se da se brani!? Vi ste najstručniji deo ove naše Vojske. Kao što znate, tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine tog istog dana, bez čak stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo tog istog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve puteve u bežaniji zajedno sa stanovništvom. Više su izginuli u bežaniji sa stanovništvom, nego što bi izginuli držeći linije. To je apsurdna situacija! Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, u uslovima kada su imali sve uslove da se brane, bude doneta koja izazove i egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, za kojih su oni utekli kao zečevi! Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine, napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a

oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca: nisu ga mogli braniti ni 12 sati! Oni ga nisu ni branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala ariljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. Sada mi trebamo da se uvlačimo u jednu situaciju, kako je, evo, zbog odbrane građanstva, nama stalo više do te teritorije nego onima koji su na toj teritoriji imali sve uslove da se brane, a odlučili su da „hitro“ svi – pobegnu! Ja neću da govorim o pojedincima, verovatno je bilo primera herojskog otpora, ima primera herojskog ponašanja, ali na žalost takva je odluka tamo doneta i tako se to završilo.“ – naglasio je Slobodan Milošević (Zapisnik sa navedene sjednice str. 23-24.)

Dakle, gospodine Vučiću, Vi umjesto 5. kolovoza - Dana sjećanja na stradale i prognane Srbe, povijesne istine radi, trebate proglasiti 5. kolovoza – Danom „uteklih zečeva i bežanijom“!

Pored toga, bilo bi dobro da odgovorite, prije svega izbjeglim Srbima, tko je naredio „bežaniju“, tko je bio taj koji nije želio mir i tko je naposljetku kriv za sve nevolje ljudi – traktoraša, koji su, kako reče Milošević, „utekli kao zečevi“?

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.)

Svoj prijedlog Hrvatskom saboru sam poslao još 2012.. Nije bilo odgovora pa sam ga nedavno obnovio kada sam pročitao o Vučićevom prijedlogu. Kao i ja očito i Pavković smatra da nisu baš ni u Srbiji, kao ni mi u Hrvatskoj, baš pogodili s nazivom toga dana. Zato evo nekoliko riječi o predlažu:

Mladen Pavković je novinar i publicist, živi u Koprivnici. Suradnik više listova i časopisa. Zaposlen u redakciji lista „Podravka“.

Dragovoljno se 1991. javio u 117. brigadu Hrvatske vojske.

Početkom rujna iste godine osmišlja zajedno sa Vladimirom Kostjukom prvi ratni plakat u Koprivnici, ali i šire – „Hrvatska vas zove!“ Taj slogan godinama je korišten u ovdašnjoj vojarni, ali i drugdje. Glavni urednik je prvog hrvatskog vojnog lista „Gardist“.

Inicijator je i organizator brojnih akcija IPD - službe 117. brigade, te je zahvaljujući i njemu ova služba u vrijeme rata stekla status jedne od najboljih, ako ne i najbolje u Hrvatskoj vojsci. Dragovoljno se javio i u 145. borbenu grupu „Jastrebovi“, s kojom je 1992. proveo najteže dane prigodom okupacije Bosanske Posavine, gdje je i ranjen.

Pričuvni je natporučnik Hrvatske vojske.

Objavio sljedeće knjige: „Iskreno govoreći“, (knjiga u obliku novina!), monografija „Stolnik“, mini-monografije: „Martinovica“, „Oman“, „Dombaj“, „Gregurić“, „Šabarić“, „Sliku tvoju ljubim“, „Vraćam život otpisanim - Slavko Stolnik“ (dva izdanja), „Krug novog života“, „Misterij Stolnik“, „Ona i oni“, „Hrvatski mučenici“, „Hrvatski vitezovi Domovinskoga rata“, „Živjela Hrvatska s Hrvatskom na čelu“, „Kalinka“, „Ja sam general - Ivan Generalić“, „Dnevnik pakla ili 135 sati pada Bosanskog Broda“ (1994), „Istinom protiv sile“, „Napad je najbolja obrana“, „Dok je srca bit će i Croatie“, „Od srca srcu za Hrvatsku“ (dva izdanja), „Hrvatski Orfej - razgovori sa Zlatkom Tomičićem“, „Zemlja rata i zlata“, „Svitanje“, „Tako je i tako nije“, „Bili smo prvi kad je trebalo“ (dva izdanja), monografija „Braća Slavko i Stjepan Stolnik“ (zajedno s Josipom Paladom), „Na rubu grada, na rubu života“, „Jadnici bez Maske“, „Pisma Mladenu Pavkoviću“, „Dnevnik pakla ili 135 sati pada Bosanskog Broda“ (knjiga i kazeta na brajčnom pismu za slijepe), „Razgovori“, „Domovinski rat 1990. - 1996.“, formata 5 x 3,7 cm, „Bili su prvi kad je trebalo“, „Vukovar“, „Razgovori s Josipom Pečarićem“, „Dr. Franjo Tuđman“, „Mojih 99“, „Kata Šoljić“, „Zar smo se za to borili“, „Svakim danom nas je sve manje“, „General pukovnik Ante Gotovina“, „General pukovnik Mladen Markač“, „Slavko i Stjepan Stolnik“, „Ivan Generalić – osobno“, „Registar hrvatskih branitelja, izdajica, dezertara i ratnih profitera hrvatskog Domovinskoga rata“, Josip Jović – Junak hrvatskog Domovinskoga rata....

O njegovu radu objavljena je i monografija „Pobjednik ostaje sam“. Prema njegovoj knjizi „Krug novog života“ izvedena je i kazališna predstava (scenario Josip Palada).

Hrvatska radio televizija snimila je i 30-minutni dokumentarni film „Zlatno srce Mladena Pavkovića“ (redatelj Darko Dovranić), a jedan film o njegovu radu snimila je i Australaska televizija.

Priredio je i uredio knjige: Ante Bruno Bušić „Svjedok pomirbe“, Otto Reisinger „Rat i mir“, Zvonimir Golob „Dušo moja“, Branko Borković - Mladi Jastrebovi „Rušitelj ustavnog poretka“, Otto Reisinger „Pero“, „Pakao u obećanom raju“ Damira Mejovšeka, „Kata Šoljić“, Dr. Milan Vuković „Dr. Tuđman u sudskim dosjeima“, „Ante Gotovina“ (dva izdanja), „Dr. Duro Šterk - liječnik u Domovinskom ratu“, Miroslav Mikuljan „General Zvonimir Červenko“, Marija Peaković Mikuljan „Nešto kao herbarij“, Antologija domoljubne poezije, Dr. Milan Vukovića „Obrana nije zločin“, „Apeli dr. Vesne Bosanac“, Josip Palada „Mogila“, Antologija hrvatske karikature, „Dr. Franjo Tuđman, ili tako je govorio prvi hrvatski predsjednik i pobjednik hrvatskog Domovinskog rata“, „Haaški sud: članovi udruženog zločinačkog podhvata“, Dr. Ljubomir Radovančević „Na stratištu rata“ i brojne druge. Stalni je kolumnist „Hrvatskog slova“ i „Glasa Podravine i Prigorja“, a izmislio je i slogane „Da se ne zaboravi“ i „Bili su prvi kad je trebalo“.

Objavio je i CD „Zlatko Crnkovića u izboru Mladena Pavkovića govori Zvonimira Goloba“, te CD-e sa stihovima Božice Jelušić i Zlatka Tomičića.

Glavni i odgovorni urednik listova: „Magnum“ (1990.-1991.), „Gardist“ (1991.-1993.), prvi vojni list u neovisnoj državi Hrvatskoj, „Podravski tjednik“ (1992), „Za dom“ (1993.-1994.), list Udruge hrvatskih dragovoljaca Domovinskog rata Zagreb, „Hrvatski književni list“ (1993.-), kojeg je obnovio s književnikom Zlatkom Tomičićem, te „Hrvatski branitelj“ (1998.-). Objavio je i najmanje novine na svijetu.

Scenarista je i autor desetak dokumentarnih filmova, od kojih nekih i za Hrvatsku radioteleviziju (HTV). Priredio brojne tribine i izložbe na temu hrvatskog Domovinskoga rata, a poglavito su se istaknule njegove samostalne izložbe fotografija o Vukovaru. Tako je više (oko stotinjak!) samostalnih izložbi na teme iz Domovinskoga rata priredio i u: Varaždinu, Koprivnici, Karlovcu, Zagrebu, Kninu, Osijeku, Križevcima, Delnicama i drugdje. Izlagao je u Mađarskoj i Austriji. Fotografije je izlagao i sa Josipom Generalićem i Ivanom Lackovićem - Croatom.

Iznimno je značajna njegova djelatnost kao predsjednika Udruge branitelja, invalida i udovica Domovinskog rata Podravke (UBIUDR).

Potaknuo je mnoge akcije za branitelje, poglavito humanitarne, a najviše za vukovarsku bolnicu, te za siromašne u Kninu.

Desetak godina svaku Novu godinu s hrvatskim braniteljima i stradalnicima Domovinskog rata dočekivao je u Vukovaru, podno Križa na ušću Vuke u Dunav! To je bio jedinstveni doček Nove godine u svijetu, baš u njegovoj organizaciji!

Pokrenuo je Festival zabavne glazbe „Od srca srcu“, Festival šansone „Zvonimir Golob“, Natječaje za najbolju knjigu iz Domovinskog rata, priredio brojne tribine, izložbe ratnih fotografija (i ne samo ratnih!)...

Dosad je objavio oko tri tisuće članaka i tekstova o Domovinskome ratu, odnosno o hrvatskoj povijesti.

Redovni je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Dijaspori (HAZUD) u Baselu (Švicarska).

Njegovom zaslugom podignuto je diljem Hrvatske tridesetak spomen obilježja, spomen ploča i spomen križeva, prije svega onima koji su stvarali hrvatsku državu, od Vukovara, Knina, Zagreba, Varaždina pa do Koprivnice!

Doista je Pavkovićev prijedlog upotpunio moj prijedlog. Bilo bi doista važno kada bi se susjedne zemlje, poslije krvavog rata koji je završio ovako kako je opisao bivši predsjednik Srbije i pokretač tog rata i nazove onako kako je on opisao „Oluju“, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

Kamenjar.com, 05. 07. 2015.

Glas Brotnja, 06. 07. 2015.

**PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB,
2017.**

**KOME U HAZU-U SMETA PREZIME
PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN?**

Nedavno mi je jedan prijatelj rekao:

“Na Filozofskom fakultetu mogu ‘progutati’ prezime Tuđman, mogu progutati i prezime Pečarić, ali zajedno oba prezimena – ne mogu!”

Čini se kako je Glavni tajnik HAZU u Hrvatskom saboru pokazao koliko je ispravno postaviti pitanje dano u naslovu ovog teksta.

Zapravo pokušao je dokazati kako dokazati da ta dva prezimena ne mogu ići skupa, tj. pokušao je pokazati kako se veliki hrvatski predsjednik može iskoristiti u napadu na kolegu Popovića i mene.

Napadajući nas govorio je o našem predsjedniku akademiku Franji Tuđmanu kao o „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima“.

Njegove riječi su doista točne, samo je bilo smiješno kako je to rečeno u kontekstu pohvale Prvog razreda HAZU, onog istog razreda koji je kasnije predlagao za akademika prof. dr. Iva Goldsteina. Predlagali su čovjeka kojemu je dr. Tuđman, *najveličanstveniji*

čovjek na ovim prostorima, zapravo najveći revizionist među hrvatskim povjesničarima, ili mu je prof. Brandt konvertit Tuđmanovskog tipa. Netko tko zna malo i logično razmišljati itekako bi znao da to baš nema smisla. A takav čovjek bi znao da je dr. Tuđman to zbog stvaranja RH, pa bi znao i da su veliki doprinos tomu dali i admiral Domazet i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman dali svoj veliki doprinos tome.

Ali Glavni tajnik je ipak znanstvenik pa moramo pretpostaviti da zna logično razmišljati.

Zato sam ismijao njegove "argumente" o tome kako je netko tko živi u Srbiji – Srbin, kao činjenicu da je donio knjigu koja je u Akademiji nagrađena deset godina prije nego što je Glavni tajnik uopće i izabran u Akademiju. Sve to je asociiralo na nedavnu slikanje Arsena Bauka pored Tuđmanove slike u partizanskoj uniformi.

A kad nekome tako očito smeta moje prezime uz prezime Tuđman, logično je pokušati im pomoći u tome. Zato ću pokušati prisjetiti sve ono što me povezuje s najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima, što doista slijedi iz mnogobrojnih mojih tekstova, i njegovom obitelji.

Već sam upozorio kako je akademik Popović više puta nastupao u Velikom Trgovišću na *Danima dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća*. To je hrvatski znanstveno-stručni skup koji je pokrenuo Milan Vuković 2008. godine, umirovljeni sudac Ustavnog suda Republike Hrvatske, a ja sam bio član Organizacionog odbora.

S dr. Vukovićema smo i prof. Tuđman i ja znali sudjelovati na nekim tribinama:

<http://www.hkv.hr/vijesti/najave/15374-tribina-horvatic-tudman-pecaric-vukovic-medimorec-kovacevic-i-seselj.html>

Također sam bio čest sudionik rasprava za okruglim stolom uz obljetnicu smrti našeg predsjednika, koje je organizirala udruga na čijem čelu je bio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

Prof. Tuđman je bio potpisnik niza otvorenih pisama koje sam ja inicirao.

Blisko je pameti da Glavnom tajniku HAZU danas itekako smeta činjenica da je nedavno postalo poznato da je upravo on onaj koji je spriječio najavu akademikima predstavljanja moje knjige koju je predstavljao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

<http://kamenjar.com/dr-stjepandic-znanstvenom-nepostenju-hazu/>

A prof. Tuđman je danas saborski zastupnik i član vladajuće stranke! S druge strane prof. Tuđman je predstavljao čitav niz mojih knjiga, a ne samo tu za koju Glavni tajnik nije dozvolio slanje pozivnice ostalim akademikima.

Već sam pisao kako je Tuđmanov Prikaz knjige “Brani li Goldstein NDH?”, A. G. Matoš, Zagreb, 2002., str. 328. dan na Predstavljajući održanom u Zagrebu, hotel *Panorama*, 2. listopada 2002.; objavljen u Glas koncila, 20. Listopada 2002.; i u knjigama: M. Tuđman, *Krivi za zločin samoodređenja?* Zagreb, 2003.109-114.; “Prikazalište znanja”, Zagreb, 2004. (koristili su je student Filozofskog fakulteta dok je Tuđman tamo bio profesor) ; J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003. 131-136; M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006, 100-107. U nizu drugih svojih knjiga prof. Tuđman koristio je moje knjige i tekstove.

Sve to je još zabavnije kada se zna da je prof. Tuđman pisao predgovore ili recenzije mojim knjigama:

1. *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.
2. *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.
3. *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.
4. *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. pp.372

Spomenut ću i to da knjiga J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. ima pogovor poznatog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca u kome se govori o prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.

Ime oca moderne hrvatske države je i u naslovu dvije moje knjige. U vrijeme najcrnje detuđmanizacije tiskana je moja knjiga karakterističnog naslova: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003. Kao da sam najavio Baukovu sliku, zar ne? A s akademikom Dubravkom Jelčićem objavio sam knjigu:

- D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Dr. sc. Marko Tokić, docent na Sveučilištu u Mostaru predstavljao je više mojih knjiga. Predstavljajući moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" u Mostaru 05. 12. 2014. govorio je (Glas Brotnja,

05. 12. 2014.) o četiri stupa moje Hrvatske. Naravno prvi stup je Franjo Tuđman. Ali jedan od tih stupova je i biskup dr. sc. Vlado Košić.

Zašto ga spominjem?

Iste godine, kada u Akademiji ne dozvoljavaju da se poziv na predstavljanje moje knjige, koju predstavlja prof. Miroslav Tuđman, proslijedi svim akademikima biskup Košić je predvodio Misu za Franju Tuđmana povodom 15. godišnjica smrti u Crkvi Sv. Mati Slobode, Zagreb, 10. prosinca 2014. U njegovoj homiliji možete naći i slijedeće:

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrсну poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskršne nade“. On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskršnja nada izbaviti križnih muka!“ (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/2643-homilija-na-15-godinjici-smrti-franje-tumana>

Ipak ću završiti s mojim rodnim krajem, kada već u HAZU više vole spomenuti republiku u kojoj sam rođen, a ne Kotor i Boku kotorsku. Podrugljiv naziv za političke prevrtljivce koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama kod nas je *sette bandiere* (čit. sete bandijere - tal.) sedam zastava.

A da to nisam ja možete se uvjeriti i u mom nedavnom tekstu u kome sam dao i moj govor u Adelaideu dan nakon smrti najveličanstvenijeg čovjekom na ovim prostorima akademika Franje Tuđmana:

Akademik Pečarić: "Nemamo tuđmanizam već agresivni jugosrpski fašizam"

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-nemamo-tudmanizam-vec-agresivni-jugosrpski-fasizam/>

A tko je ovdje *sette bandiere*, tko su politički prevrtljivci koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama prosudite sami!

Akademik Josip Pečarić

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

**NAPUSTIO NAS JE JOŠ JEDAN HRVATSKI
VELIKAN PROF. DR. SC. ŽELJKO
HORVATIĆ**

Umirovljeni sveučilišni profesor prava i predsjednik Akademije pravnih znanosti Željko Horvatić preminuo je u ponedjeljak u Zagrebu.

Horvatić je rođen 6. kolovoza 1934. u Sisku. Osnovnu i srednju školu polazio je u Zagrebu. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1956. magistrirao 1962. i doktorirao 1977. Pravosudni ispit je položio 1958.

Obnašao je najviše akademske dužnosti. Šest godina je bio sudac i predsjednik suda (Kotarski sud Delnice), a deset godina savjetnik i inspektor u pravosudnoj upravi.

Više od četvrt stoljeća neprekidno je bio nastavnik kaznenog prava, međunarodnog kaznenog prava i kriminologije, isprva na Pravnom fakultetu u Rijeci i zatim u Zagrebu. Na oba fakulteta bio je i dekan. Obnašao je dužnost prorektora Sveučilišta u Rijeci. Gotovo dva desetljeća predavao je na Policijskoj akademiji u Zagrebu.

Predavao je na pravnim fakultetima i radio na institutima u SAD-u, Italiji, Austriji, Njemačkoj, Poljskoj, Nizozemskoj, Sloveniji itd. Bio je dugogodišnji predstojnik poslijediplomskog studija iz kaznenopravnih znanosti na Pravnom fakultetu u Zagrebu, a predavao je i na poslijediplomskim studijima na Medicinskom fakultetu u Zagrebu.

Aktivno je sudjelovao na brojnim međunarodnim stručnim i znanstvenim kolokvijima i kongresima Međunarodnog udruženja za kazneno pravo (AIDP), Kongresima UN za prevenciju kriminala i postupanje s počiniteljima kaznenih djela, Međunarodnog kriminološkog udruženja, Međunarodnog udruženja za društvenu obranu te Međunarodnog udruženja za psihijatriju i pravo.

Jedan je od utemeljitelja i u više mandata član uprave i predsjednik Hrvatskog udruženja za krivično pravo, kasnije i sada, Hrvatskog udruženja za kaznene znanosti i praksu s aktivnim sudjelovanjem na gotovo svim savjetovanjima tih udruženja.

Bio je i član Izvršnog odbora Savjeta za mir i prava čovjeka HAZU, predsjednik Društva sveučilišnih nastavnika i ostalih znanstvenika u Zagrebu, član više odbora Hrvatskog sabora te Nacionalnog vijeća Hrvatskog sabora za praćenje Nacionalnog programa za borbu protiv korupcije, predsjednik Komisije za ratne zločine hrvatske Vlade, državni savjetnik u Ministarstvu pravosuđa uprave i lokalne samouprave te predsjednik Komisije za izradu Kaznenog zakona iz 1997.

Bio je voditelj hrvatskog izaslanstva u Europskom odboru za probleme kriminala Vijeća Europe (CDPC) i član Ureda tog odbora i voditelj izaslanstva Republike Hrvatske u Skupini zemalja za borbu protiv korupcije Vijeća Europe (GRECO).

Objavio je desetak knjiga i stotinjak stručnih i znanstvenih radova iz kaznenog prava, međunarodnog kaznenog prava, politike suzbijanja kriminala i kriminologije.

Godišnju državnu nagradu za znanost dobio je 2003. a Državnu nagradu za životno djelo u znanosti 2006.

Za zasluge u znanosti odlikovan je redom Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića 1996. a zagrebačko Sveučilište 2005. mu je dodijelilo počasno zvanje profesora emeritusa tog Sveučilišta.

<http://net.hr/danas/hrvatska/odlazak-uglednog-strucnjaka-umro-predsjednik-akademije-pravnih-znanosti-zeljko-horvatic/>

Profesora Horvatić upoznao sam 2007. godine. Naime, stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU predstavili su svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. S dr. Milanom Vukovićem, koji je već tada vodio znanstveno-stručni skup Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», otišao sam čuti što su naši pravnici uradili na tom projektu koji im je financirala hrvatska država. Dr. Vuković je bio nezadovoljan onim što je čuo te je napustio to predstavljanje. Ostao sam s namjerom da izrazim svoje nezadovoljstvo činjenicom da se nitko od njih nije osvrnuo na činjenicu da Sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. To sam u diskusiji i učinio. Srećom prije mene je dobio riječ profesor Željko Horvatić. Između ostalog upozorio je kako se grdno varaju oni koji vjeruju da će svojim presudama u Haagu izmijeniti povijest Domovinskog rata, njihove presude će biti dokumenti njihove sramote kao stručnjaka. Na kraju predstavljanja rekao mi je: “Nas dvojica se u potpunosti slažemo”. Upozorio sam dr. Vukovića na tu njegovu sjajnu diskusiju i profesor Horvatić je sudjelovao na slijedećem znanstveno-stručnom skupu Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?», u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine. Poslije tog skupa HINA je izvijestila, a prenijele su i neke dnevne novine, slijedeće:

«Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske Željko Horvatić izjavio je danas kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.

Govoreći na današnjem, trećem stručno-znanstvenom skupu "Haaški sud - 'zajednički zločinački pothvat' - što je to?", koji je u Zagrebu okupio poznate pravne stručnjake, povjesničare, akademike i neke članove hrvatske Vlade iz vremena srpske agresije na Hrvatsku, profesor emeritus Željko Horvatić istaknuo je kako je glavna tužiteljica odavno postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, jer kontinuirano, kako je istaknuo, nanosi štetu zamisli o njegovu djelovanju kao garanciji supranacionalne pravde i pravednosti za sve države i svakog člana suvremenog čovječanstva.

Prema njegovim riječima, "zajednički zločinački pothvat" nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je takva optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti.

Postupanje glavne tužiteljice i tužiteljstva Haaškoga suda, iako nije u suglasju s pravnim načelima, kako ističe Horvatić, očito je u suglasju s najavljenim ostvarivanjem njihove uloge i ciljeva o političkoj i povijesnoj "istini" koje nastoje postići, rekao je, zloporabom međunarodnog kaznenog pravosuđa. "Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije i ako takve 'istine' budu temelj presuda MKSJ-a, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnog kaznenog prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću 21. stoljeća".

Poznato je kakvu je burnu reakciju izazvao tada prof. Horvatić. S prof. Horvatićem sam se često susretao u Vukovarskoj. Bili smo susjedi. I prilikom tih susreta i na drugim mjestima znao mi je zahvaliti što ga često spominjem u svojim tekstovima. A kako i ne bih. Pa zamislimo samo da su kao on nastupali oni koji su to trebali – ostali profesori s Pravnog fakulteta.

Zato podnaslov teksta velikog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca doista sve kaže:

Čovjek koji je spašavao čast hrvatskog pravništva, međunarodnog pravosuđa i hrvatske države

Ono što je izazvalo „skandal“ jest Horvatićev zahtjev, citiram: „Zbog svega toga, Vijeće sigurnosti UN ne bi trebalo dozvoliti najavljeni odlazak glavne tužiteljice MKSJ Carle del Ponte s te dužnosti bez utvrđenja njene odgovornosti za nestručnost i zloporabu svojih ovlaštenja i trajno narušenje povjerenja država članica UN i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe.“ Govor je dovršio rečenicom: „Ako ta zloporaba makar i djelomično uspije, ako takve „istine“ budu temelj presuda MKSJ, istina o međunarodnom kaznenom pravosuđu i primjeni međunarodnoga prava pred ad hoc Tribunalom za bivšu Jugoslaviju u Haagu bit će, nesumnjivo, sramotni dio povijesti tog prava u prvom desetljeću XXI. stoljeća.“

Tako je govorio dr. Horvatić, tako govori čovjek koji spašava ne samo čast hrvatskoga pravništva, ne samo čast međunarodnoga

pravosuđa, nego i čast hrvatske države – čast koju je politička „elita“ izdajnički iznevjerila.

Što se potom događalo, poznato je. U prvoj presudi hrvatskim generalima taj je „sramotni dio povijesti“ pokazao zloćudno lice, a u konačnoj, oslobađajućoj presudi sam je Bog poslao Merona da u zadnji čas ispravi blasfemiju.

Dr. Željka Horvatića zadnji put sam vidio i s njim razgovarao prošloga tjedna, nakon njegova nastupa na tribini Hrvatskoga slova. Tema je bila sudbina i mogući ishod žalbenoga postupka za šestoricu Hrvata iz Herceg Bosne. I u tu se temu dr. Horvatić uključio isto tako odlučno kao svojedobno u slučaju generala iz Hrvatske. Inteligentan, jezgrovit, lucidan, Horvatić ni po čemu nije pokazivao znake da će napustiti ovaj svijet, borben do zadnje sekunde života. Rođen 1934., odrastao u dugim godinama jugoslavenskog, komunističkog totalitarizma, u spomenutom govoru održanom 2007. tiskanom u Zborniku reče još riječi koje posebno u ovom trenutku novoga terora nad istinom treba zauvijek pamtili:

„Na ovom mjestu ne mogu ne upozoriti na usporedbu koja se nameće u pogledu tumačenja povijesti na štetu istine i pravde. Uzoriti kardinal Bozanić u propovijedi na Bleiburgu 13.5. 2007. podsjetio nas je kako se neopravdano stavlja znak jednakosti između antifašizma i komunizma, između opravdanih težnja borbe za slobodu i bezbožne ideologije boljševičkih i velikosrpskih planova. Zar se jednako tako, ali ne olako, nego smišljeno i s opakom namjerom prekrajanja povijesnih istina o hrvatskoj državi i hrvatskom narodu u posljednjem desetljeću XX. stoljeća ne stavlja znak jednakosti između obrambenog, oslobodilačkog i po međunarodnom pravu dozvoljenog opravdanog djelovanja hrvatskih redarstvenih i oružanih snaga u Domovinskom ratu protiv velikosrpskog agresora i pobunjenika - i izmišljenog „udruženog zločinačkog pothvata hrvatskoga državnog vrha“.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/23597-h-hitrec-u-sjecanje-na-profesora-zeljka-horvatica.html>

Da, Haagu je još ostao proces protiv Hrvata iz Herceg-Bosne da ostvari ono zašto su ga svjetski moćnici i osnovali – optužiti Hrvatsku kao agresora, a Srbiju od takovih optužbi osloboditi. Posljednji javni nastup prof. Horvatića bio je na tribini Hrvatskoga

slova. Tema je bila sudbina i mogući ishod žalbenoga postupka za šestoricu Hrvata iz Herceg Bosne. Zato u prilogu dajem jedan moj tekst o general Praljku i komentar tog teksta koji mi je tom prigodom poslao prof. Horvatić.

Izražavam sućut obitelji prof. dr. Željka Horvatića.
Akademik Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK, ZAGREB, 2017.**

**U OČEKIVANJU HAAŠKE PRESUDE
HRVATSKOJ ŠESTORCI**

II.

Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!

- *Slobodan Praljak*

Što je ostalo nakon truda male skupine ljudi, niza tribina, članaka, raščlambi, knjiga o Šestorici BiH Hrvata osuđenih prvostupanjskom presudom u Haagu? U jesen ove godine dobit ćemo pravi odgovor na to pitanje, dat će ga nakon Žalbenog postupka pravorijek Haškog tribunala.

Početkom travnja 2004. Šestorka bh Hrvata dragovoljno je odletjela u Haag. Trinaest godina traje suđenje, trinaest godina optuženici sjede u haškom pritvoru, bez mogućnosti da poput Vojislava Šešelja izađu i na slobodi sačekaju donošenje pravomoćne presude. Donesene su prvostupanjske drakonske kazne od ukupno 111 godina, očekuje se drugostupanjska pravomoćna presuda. To je najveći proces pred Haaškim tribunalom, Šestorka je okrivljena i pred prvostupanjskim sudom osuđena za Zajednički zločinački pothvat i agresiju RH na BiH za koje su, uz njih, krivi i pokojni

predsjednik Tuđman, pokojni ministar obrane Šušak, vojni i politički dužnosnici Herceg Bosne te znani i neznani branitelji i hrvatski narod koji je zdušno podupirao obranu Hrvata i Bošnjaka/Muslimana od napada i agresije JNA, Srbije i bosanskih Srba.

Proces protiv Šestorke bio je u sjeni jednakovažnog procesa generalima Gotovini, Markaču i Čermaku, oko kojeg se HKV i skupina rodoljuba snažno uključila nizom skupova na kojima su razotkrivene i srušene konstruirane optužbe Tužiteljstva. Zalugom časnog hrvatskog odvjetnika Milana Vukovića, začetnika te zamisli organizirani su skupovi, objavljen je niz knjiga u kojima su objavljene sjajne raščlambe djelovanja Haškog tribunal i razotkrivena njegova politička svrha. Sažetak je preveden i objavljen na engleskom jeziku. Kad je za generale i RH taj proces sretno završio vlast i mediji nastavili su uvjeravati hrvatsku javnost da je suđenje Šestorki Hrvata unutarnja stvar BiH, da su okrivljeni Hrvati državljani druge države u čija pitanja se hrvatske vlasti nakon 2000. nisu htjele miješati. Optuženici, s biljegom krivaca za navodnu agresiju RH na BiH, prepušteni su na milost i nemilost Haškog tribunala, ti navodni ratni zločinci, svi odreda optuženi po zapovjednoj odgovornosti, odbačeni su od hrvatskih vlasti, žigosani i sotonizirani od medija i politike. Polako padaju u zaborav, najveći dio hrvatske javnosti gotovo je uvjeren da zaslužuju optužbu i kazne koje su im izrečene prvostupanjskom presudom i drže da će na Žalbenom vijeću biti potvrđena. Prlić, Stojić, Petković, Praljak, Ćorić i Pušić prepušteni su sami sebi, svojim obiteljima, rijetkim prijateljima i slabašnim nastojanjima poput naših da ih ne proguta šutnja i zaborav.

Posegnuo sam za pismohranom i u brojnim izlaganjima i pisanim tekstovima pokušao sam izmjeriti što smo zapravo učinili, pokušao sam razumjeti gdje smo griješili, pokazali nemoć da tu važnu stvar podignemo na opću razinu, uvjerimo hrvatsku javnost u njenu važnost, prodramo političare da se osvijeste i priznaju bjelodanu činjenicu da je optužnica protiv Šestorice BiH Hrvata teža i dalekosežnija za opstojnost Hrvata u BiH i budućnost RH od svih dosadašnjih optužbi, da bez zavaravanja o pravičnosti uvažava činjenice i shvate geopolitičku funkciju Haškog tribunala, uvide

njegovu nepravdu i političku svrhu i koliko god mogu pomognu našim zatočenicima.

Što nam govori ova mala kronologija naših nastojanja da uvjerimo javnost u važnost procesa Šestorici BiH Hrvata? Krenimo redom.

2004.

Pri odlasku Slobodan Praljak i ostala petorica Hrvata imali su puno povjerenje u Haški sud, u osjećaj pravednosti njegovih sudaca, trebalo im je nekoliko godina da shvati kako činjenice, istina, nedužnost nisu presudne za pravedno suđenje. Izjava Slobodana Praljka Zvonimiru Čičku u zrakoplovu za Haag - Jutarnji list. 6.travnja 2004. Vjerujemo u pravednost Haaškog suda - U Haag odlazim dragovoljno, smiren i čiste savjesti. Imam puno povjerenje u Haški sud i osjećaj za pravednost njegovih sudaca. I to, prije svega, zbog toga što imam povjerenje u činjenice koje stoje iza mene i iza nas šestorice. Sretan sam što ću prisilno imati dovoljno vremena da dokažem točku po točku, da u tom ratu i ja i ostala petorica, barem u onom dijelu gdje smo se nalazili i susretali, nema ničega što bi nam se u okvirima ljudskih mogućnosti moglo prigovoriti.

I dodaje: - Nema sumnje da su počinjeni zločini.

Radimir Čačić u istom izdanju JL: - Banovina je bila osobna ambicija Tuđmana(...)To potvrđuju brojne izjave, a i famozna salveta.

Tonino Picula (...) ne dvoji da su na području Herceg Bosne počinjeni zločini, no dvoji jesu li politički i vojno organizirani.

Luka Bebić: Da nije bilo Hrvata i pokojnog dr. Franje Tuđmana BiH nikad ne bi bila nezavisna.

Damir Kajin: (...) odgovornima smatra one koji su instruirali vodstvo Herceg Bosne, političko vodstvo Hrvatske, Franju Tuđmana i Gojka Šuška. Uvjeran je kako je Tuđman želio Hrvatsku u granicama Banovine. Zbog te njegove opsesije Hrvatska je već bila na stupu srama i u buduću će snositi konzekvence(...) žao mu je što će na kraju odgovarati vojnici, a ne kreatori takve politike.

2005.

HKV Hrvatsko kulturno vijeće donijelo je 20. prosinca 2005. Deklaraciju o stanju i budućnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini: Spriječimo nepravdu prema Hrvatima u BiH

2006.

Travanj 2006. Hrvatsko slovo - Demontiranje optužnice o rušenju Starog mosta – opširni članak MM-a u HS Tko ne želi istinu o Starom mostu? Počelo je skidanje vela tajne s rušenja Staroga mosta u Mostaru, paradigmi hrvatskog zločina.

2007.

Travanj 2007. Ušutkajte Praljka – tužitelj Scott iznerviran Praljkovim ispitivanjem svjedoka pokušao je utjecati na suce da oduzme Praljku to pravo. Sudac Antonetti dopustio je nastavak Praljkova ispitivanja.

2010.

Rujan 2010. Izlažem na Tribini o Šestorici BiH Hrvata u Kaštelima Citat - Dosadašnja šutnja je pomogla da se obezvrijede vrijednosti koje smo držali nedodirljivima: sloboda, neovisnost, suverenost, Pravda (...) prestanimo šutjeti. General Praljak (i suoptuženici) već su moralni pobjednici, oslobodili su činjenice i kakva god bila osuda oni su pobjednici.

- Slobodan Praljak- A to što ove činjenice ne odgovaraju proizvedenim lažima, nije me briga. To je ili će postati problem onih koji su lagali, koji su govorili neistine, koji su šutjeli! 10. prosinac 2010. Tribina Hrvatskog slova - Izlaganje Mate Kovačevića – Hrvate u BiH ne može se uništiti

– izlaganje M.M.- Dosta je šutnje o BiH Hrvatima zatočenima u Haagu. Citat: - Poštovane gospođe i gospodo, večeras ću vam govoriti o šutnji oko procesa skupini Hrvata iz BiH, takozvanoj Šestorki, pred Međunarodnim sudom za bivšu Jugoslaviju. Zašto ću vam govoriti o šutnji oko tog procesa? O procesu Gotovini, Markaču i Čermaku još smo nešto povremeno doznavali dok je o ovom procesu u hrvatskim medijima vladala i vlada posvemašnja šutnja. Šuti politika, šute mediji, šuti hrvatska javnost.

2011.

1. 6. 2011- Promocija 18 knjiga generala Praljka - Istina mora biti zasnovana na činjenicama.

Papa Ivan Pavao II - Istina je jedna, i u zgodno i u nezgodno vrijeme.
- Ljubazna zamolba generala Praljka - Provjerite činjenice, molim, i ako su točne, prihvatite ih kao dio vašeg stava i govora.

Haški sud uzvraća udarac: Bogati general Slobodan Praljak raspolaže milijunima, želimo svoj novac natrag. Praljak mora vratiti 3 milijuna eura.

2013.

Tribina Hrvatskog slova, 31.svibnja 2013.

Izlažu biskup Vlado Košić, Miroslav Tuđman, Ivo Lučić, Hrvoje Hitrec, Mate Kovačević, Ivo Farčić, Zlatko Vitez, Diana Glasnova, Miroslav Međimorec.

... u ozbiljnom času hrvatske povijesti kada sa zebljom iščekujemo presudu Haškog suda Šestorici bosanskohercegovačkih Hrvata, političara i generala...

- Kada smo se odlučili ovako okupiti kao njihovi prijatelji, znali smo da je naša snaga pred silama svijeta preslaba, glas pretih i zaglušen zavijanjem vučjih čopora, da je moć lažnog prikazivanja domaćih haških pomagača snažna, odmicanje i prešućivanje hrvatske politike i političara od tog pitanja trajno i da je prekasno na bilo koji način utjecati na ishod ovog, po obimu dokaza i trajanju, najvećeg suđenja u povijesti Haškog tribunala. Ipak bili smo odlučni ne podleći sindromu hrvatske šutnje i nečinjenja i pokušavamo učiniti ono što svaki pojedinaca koji ima savjesti može i mora učiniti. Pravedna je samo oslobađajuća presuda.

- 13. lipnja 2013. Prvostupanjska presuda Šestorki BiH Hrvata.

Nekoliko sati nakon presude Praljak me nazvao telefonom i citirao Hamletov stožerni monolog Biti ili ne biti, ali i dijalog Hamleta i Guldernsterna o sviranju na fruli.

Hamlet: Pa to je lako kao lagati. Pokrijte rupice prstom i palcem...

Guldernstern: Ali ja ih ne mogu prisiliti; nedostaje mi vještina.

Hamlet: No sada vidite kakvu bezvrijednu stvar od mene činite! Htjeli biste svirati na meni...na meni ne ćete svirati. U podlu igru sumnjam. O da je već noć! Dotad mir, moja dušo! Makar zakopana, Podla će djela izaći na svjetlo dana.

Što nam je dalje činiti nakon ove neizdržljive grube prijevare, podlog, gadnog juridičkog umorstva?

Izjava Komisije Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et pax, lipanj 2013. Izjavu potpisuje biskup Vlado Košić:

- Nepravедna nepravomoćna presuda bh Hrvatima – Republika Hrvatska mora pomoći opovrgnuti tezu

o udruženom zločinačkom pothvatu(...)nedosljednost Haškog suda, pokušaj da se od toga suda napravi pravni eksperiment, a ne instrument pravde. (...)Pozivamo na solidarnost hrvatski narod i političke vođe u Hrvatskoj kako svojim ishitrenim, paušalnim ili subjektivnim izjavama ne bi stvorili krivu sliku o ulozi hrvatskoga političkog vodstva iz vremena rata u BIH.

U pismu koje mi general Praljak piše iz pritvora-tamnice u Den Haagu 5.lipnja.2013. ... jednostavno rečeno nije moguće razumjeti taj sustav zaključivanja. Poderali su mi um. Nema pravnog načina da se to probije, jer oni od dokaza uzimaju što hoće, od svjedoka što hoće, izvode zaključke. kako hoće i dobiju što hoće. Prava je logika nad činjenicama, a ako to netko ne će badava ti pravo. Obavit ćemo posao do kraja jer nam ništa drugo ne ostaje. U Božje ime – izgovorite riječ i spasite dušu!

Citat iz pisma generala Praljka nakon vijesti koju sam mu priopćio da pripremamo još jednu Tribinu, den Haag 17. 06. 2013.: Hvala ti, ali od tribina istomišljenika slaba je korist. Kako probiti blokadu? Ako ide, ali ovako ne ide.

2014.

29. svibnja 2014. Predstavljanje knjiga generala Slobodana Praljka-Dokumenti su činjenice i te činjenice mogu i moraju graditi razumni zaključak.

U srpnju 2014.posjećujem generala u pritvoru.

Praljak - Ništa se tu više ne može učiniti, ionako je sve već odlučeno.

22. prosinca 2014. Predstavljanje dviju novih knjiga Slobodana Praljka, Histrionski dom, Zagreb.

- Sam sam se bi postavio pitanje što možeš učiniti za Šestoricu bh Hrvata, posebice za prijatelja Slobodana Praljka?

– To pitanje me proganja i pritišće godinama. Ono zahtijeva odgovor! Što sam/smo učinili u proteklih deset godina za naše mučenike u Haagu? Jesu li žrtvovani za viši cilj, za dobrobit Hrvata

i zaboravljeni? Još jedan niz Hrvata koji su u hrvatskoj povijesti prošli sličan Križni put, žrtvovali se za ideale slobode i neovisnosti da bi ih većina Hrvata, posebice mladi, jedva pamtili. Upozoravali smo, raščlanjivali, ukazivali na činjenice, napadali hrvatsku vlast, i lijevu i desnu, zbog nečinjenja i potpunog zanemarivanja toga, za hrvatsku budućnost, prevažnog pitanja. Bezuspješno smo pozivali hrvatsku vlast da se uključi u obranu, pomogne okrivljenicima, stane uz njih, bude prijatelj suda. Kad su to konačno učinili Tužiteljstvo i Sud ponudu su odlučno otklonili. Prekasno, nedovoljno, neučinkovito. Svi smo učinili malo, mi koji smo se trudili učinili smo onoliko koliko smo znali i mogli, koliko su nam dozvoljavale moćne sile tu oko nas, i dalje, u velikom svijetu velikih interesa i kapitala. Pokušavali smo, naš glas se nije daleko čuo, ali naše izgovorene i napisane riječi su dovoljne za spas naših duša. Činjenice, istina, podvrgavaju se zamislima velikih redatelja svjetskog poretka. Od prvotne vjere u pravednost Suda došli smo, poput generala Praljka, do zaključka kako treba do kraja obaviti svoju dužnost, sve ostalo je izvan našeg dosega.

Kakva će biti pravomoćna presuda? Od oslobađajuće do doživotne, realističan je general Praljak. Važno je srušiti dio optužbe o ZZP-u koja bi u budućnosti teško opterećivala RH i Hrvate u BiH. Zanemarujući osobnu sudbinu general Praljak i ostali dali su sve od sebe da sruše taj dio optužnice. Njihova osobna sudbina već je određena dugogodišnjom tamnicom.

- Je li u Haagu već sve odlučeno? Sud se zatvara, valja na neki način sve uravnotežiti, završiti projekt izjednačavanjem krivnje i pomirenjem. Zar to nije vidljivo u odnosu prema ulasku Srbije u EU? Neki polažu nade u predsjednika Žalbenog vijeća suca Merona, jednog od rijetkih sudaca u Haagu koji nisu spremni zaniijekati svoje ljudsko i sudačko poštenje. On je u pravomoćnoj presudi Gotovini, Markaču i Čermaku odlučno odbio kvalifikaciju Zajedničkog zločinačkog pothvata. Mnogi vjeruju da će se i ovdje, na tragu izdvojenog mišljenja suca Antonettija u prvostupanjskoj presudi, postići odbacivanje ZZP-a i kvalifikacije o agresiji na BiH. Ne dijelim njegov optimizam. I Slobodan Praljak misli da se ostvaruje ono što je shvatio tek nakon dugih godina suđenja i silnog napora da skupi i pred sud podastre sve činjenice. Logika suda je nad činjenicama, kao što nam je bjelodano pokazala prvostupanjska

presuda Vojislavu Šešelju, čak što više, činjenice se u njegovoj oslobađajućoj presudi protumačene na groteskan, sablažnjiv, apsurdan način, protivan zdravom razumu - huškanje na zlo tumači se kao motivacija, poticanje na zločin kao legitimna obrana srpskog naroda.

- Što sam/smo učinili? Od samoga početka razotkrivali smo pravu prirodu i narav Haškog tribunala, ukazivali na potrebu pune uključenosti svih hrvatskih vlada do sada u razobličavanju lažnih optužbi i obrani naših BiH optuženika.

Govorili smo, pisali, tumačili, protivili se nehaju i nebrizi za naše haške uznike. Molili za njih. Je li to dovoljno? Možda i nije, ali smo učinili sve što je u našoj, ograničenoj ljudskoj moći. Valentin Ćoriću, Slobodane Praljak, Milivoje Petkoviću, Jadranko Prliću, Berislave Pušiću, Bruno Stojiću, oprostite nam, više nismo znali ni mogli učiniti.

dr. sc. Miroslav Međimorec

Napomena: Tekst je dan i u, drugom proširenom izdanju (Zagreb, 2017. str. 451).

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

**AKADEMIK PEČARIĆ O HAŠKOM SUDU I
ZLOČINIMA PROTIV MIRA: EVO ŠTO JE
GOVORIO JOŠ 2002.**

„Haaški sud je samo najbitnija institucija u specijalnom ratu protiv Hrvatske čije metode je još davno opisao kineski filozof i pisac Sun Tsu:

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to

donosi visoke kamate... Zar ovo nije opis današnje Hrvatske?“ – kazao je akademik **Josip Pečarić 2002.** godine u predavanju naslovljenom „Sramotni sud u Haagu“ kojega je održao u Dubrovniku.

Četiri mjeseca nakon presude hrvatskoj Šesorci u Haagu, u javnosti sve glasnije odjekuju detaljnije analize i osvrti na djelovanje Haškog suda i hrvatsku suradnju s njime, kao što izlaze na vidjelo mnogi detalji koji su dosada bili potisnuti iz javnosti.

Četiri mjeseca nakon presude Šestorki: Što radi povjerenstvo koje je formirao ministar Bošnjaković?

U našu redakciju pristigla je poruka akademika Josipa Pečarića.

Pečarić se u svojem tekstu osvrće na nedavno održani **znanstveni skup HAZU**, o kojemu smo pisali **ovdje**, posebno na izlaganje **akademika Davorina Rudolfa** kojeg možete pročitati **ovdje**, a zatim donosi tekst svojega predavanja iz 2002.

Tekst akademika Pečarića u cijelosti donosimo u nastavku.

HAZU i zločini protiv mira

„Sve ovo trebalo je reći znatno ranije – i ovaj skup sazvati i o svemu ovome govoriti. Ne možda 2004., nego i prije. Ali se sjećam 2004. kada smo Suzana Tomanović koja je bila u obrani g. Prlića, i ja, od svakoga tko nas je htio slušati molili da nam se pomogne, da se obrani pomogne. Ne, nismo tražili novce. Tražili smo konzultacije, tražili smo mogućnost da imamo dobre stručnjake, tražili smo osobe koje bi nam pomagale da na odgovarajući način argumentirano odgovorimo na teze koje su besramno bile obrušene na Hrvatsku u toj optužnici protiv Šestorke“ rekla je Nika Pinter, odvjetnica generala Praljka, u završnom dijelu znanstvenog skupa HAZU koji se održao u petak, 23. veljače, pod nazivom: „Pouke Haškog tribunala. Što se htjelo, a što se postiglo?“.

S tog skupa posebno su odjeknule i riječi akademika Davorina Rudolfa koji je upozorio kako Haški sud u svom djelokrugu nije imao procesuiranje najtežih zločina međunarodnog prava- zločina protiv mira, tj. zločina vođenja agresivnog rata, uspoređujući nadležnosti Haškog suda s onima Suda u Nürnbergu nakon Drugog svjetskog rata.

„Propust je, po meni, golem i neopravdan“ rekao je akademik Rudolf te na kraju poručio:

„Haški tribunal za Jugoslaviju ostavio nam je, nakon zatvaranja, lekciju i poruku: intelektualne elite, uključujući, dakako i hrvatsku elitu, nas ovdje u dvorani, ako hoćete, i političke elite, Ujedinjeni narodi, međunarodne humanitarne organizacije, dužni su ustrajati u naporima da se jasno utvrdi nadležnost za kažnjavanje zločina protiv mira Međunarodnoga kaznenoga suda sa sjedištem u Haagu, „Rimskog suda“ kako ga se ponekad naziva.

<https://kamenjar.com/nika-pinter-lijepo-je-da-se-misli-o-tome-sto-presuda-hrvatskoj-sestorki-znaci-ali-sada-je-kasno/>

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-davorin-rudolf-haskom-sudu-nisu-bili-kaznjeni-zlocini-mira-zlocini-vođenja-agresivnog-rata>

Pišući nedavno o velikom domoljubu dr. Milanu Vukoviću upozorio sam kako je on odmah po osnivanju Suda u Haagu upozoravao na nelogičnosti o kojima je govorio akademik Rudolf. Upravo je to bio razlog da ga napadnu svi oni u RH kojima je zadaća bila braniti velikosrpski interes. Zapravo u HAZU se trebalo već tada govoriti ovo o čemu je nedavno govorio akademik Rudolf. A nije.

Naprotiv u istom tekstu o dr. Vukoviću spomenuo sam kako su mnogo kasnije stručnjaci s Pravnog fakulteta u HAZU-u predstavili svoj projekt o „zločinačkom pothvatu“. Nitko od njih nije se osvrnuo na činjenicu da sud u Haagu ne uzima u obzir zločin protiv mira, tj. zločin agresije i činjenicu da sintagma o „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ služi samo za obranu agresije i agresora. Na taj skup došao sam s dr. Vukovićem. Nije ih mogao više slušati pa je otišao s tog skupa. Ostao sam i upozorio ih na to u diskusiji. Srećom, prije mene je dobio riječ predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić koji je rekao nešto slično. Kada je skup završio prof. Horvatić mi je prišao i rekao: „Nas dvojica mislimo isto.“ Upozorio sam dr. Vukovića na njegovu diskusiju i pozvali smo ga da sudjeluje 4. svibnja 2011 na našem stručno-znanstvenom skupu "HAAŠKI SUD, Zajednički zločinački pothvat, Što je to?". Njegovo izlaganje je tada posebno pogodilo Carlu del Ponte.

Zanimljivost je bila i to što je bilo rečeno da će HAZU tiskati knjigu s tim predavanjima, ali i s našim diskusijama. Nikad mi nitko nije tražio ništa u svezi s tim tako da i ne znam je li u HAZU i prije

nedavnog izlaganja akademika Rudolfa uopće zabilježio spominjanje zločina protiv mira tj. zločin agresije.

A o zločinu protiv mira sam govorio i na Predavanju u Dubrovniku 7. 11. 2002. godine u nazočnosti nekoliko stotina slušatelja. Evo tog predavanja (održanog prije 2004. godine koju je spomenula Praljkova odvjetnica):

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”

Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem, inače „personom non grata“ u hrvatskoj kulturi

U hrvatskoj kulturi malo je ljudi poput akademika Josipa Pečarića (r. 1948, u Kotoru, Boka Kotorska). Ili ga vole ili ga mrze. Iz dna duše. Za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, jednom je napisao dr. Milan Vuković, vrlo dobro poznaje svoju prošlost. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno od svojih napadača. On se nikada ne predaje. Piše i objavljuje knjigu za knjigom, a u znanstvenom dijelu odmaknuo je od mnogih, koji su danas „na cijeni“. O njegovu radu i životi objavio sam i knjigu „Razgovori s Josipom Pečarićem“ (2006.), s predgovorom akademika Dubravka Jelčića, ali kao da i „nisam“, jer je marginalizirana i prešućena, poglavito od tzv.

yugokritičara, koji i nikada nisu sišli s hrvatske medijske scene. No, za razgovor s ovim iznimno poznatim akademikom uvijek ima povoda...

Vaša dva matematička časopisa izazvala su veliku, svjetsku pažnju, a kod nas nisu ni „zamijećena“, poglavito u medijima i tzv. znanstvenim krugovima.. Zašto?

Možda će Vam biti zanimljivo pismo koje sam napisao o tome:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,

(pismo je dano u prethodnom tekstu)

Kako tumačite da ne nailazite u svom radu ni na potporu HAZU, čiji ste redovni član?

U vrijeme prethodne uprave nisam baš bio omiljen. Počelo je zbog moje uloge u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH. Spomenut ću samo da me je tadašnji Glavni tajnik prozivao u Hrvatskom saboru zbog Peticije ZDS. A radilo se o izvješću o radu HAZU. Pri tome nije bilo važno što ja imam najviše znanstvenih radova među znanstvenicima u RH pa je povodom mojih 1000 radova održana i konferencija, ili što imam čak tri znanstvena časopisa s impact faktorom, ili što je iz moje znanstvene škole izašlo 40-ak doktora znanosti, već je važno što sam branio Thompsona i legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave“ s tom peticijom.

Je li potrebna takva Akademija (HAZU) kakva je danas?

Sada imamo novu upravu. Dajmo joj šansu da se dokaže.

Objavljujete knjigu za knjigom. Međutim, medijska i ina potpora ne prati Vaš rad...

Kada ste u nemilosti i kod vladajućih i onih u oporbi – ne očekujte ni da će Vas glavni mediji pratiti. Čak nisu smjeli izvijestiti o tri međunarodne konferencije meni u čast. Na nedavnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana iz emisije *Dobro jutro Hrvatska* su nas zvali, pa odustali i samo su razgovarali s nama. Ali to nikada nije prikazano! A sugovornici su uz mene bili profesor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini je

matematičar dobitnik državne nagrade u svojoj zemlji i profesor Neven Elezović. Istina nezgodno je što je profesor Persson na toj konferenciji o meni govorio kao o „kralju nejednakosti“, a to moje područje u matematici (nejednakosti) nazvao mojim kraljevstvom.

Zbog čega ste imali sukob s biskupom Košićem oko jedne Vaše knjige, a u kojoj je on jedan od stupova, kako ste rekli, hrvatske države?

Ma i nije neki sukob. Biskup uvijek prigovara ako ga se hvali, a ja sam smislio originalnu čestitku za njegov 60. rođendan – knjigu iznenađenja. Njemu je bilo neugodno i zbog onog pljeska koji nije prestajao na Stepinčevo u Zagrebačkoj katedrali. Ali s druge strane on itekako zna javno pohvaliti one za koje misli da to zaslužuju. O meni je govorio čak i u homilijama.

Međutim, ta moja knjiga je bila nešto što se moralo napraviti, Naime, Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Dakle biskup Košić tu predstavlja Crkvu u Hrvata, a činjenica je da je Crkva u Hrvata stalno na udaru svih koji ne vole hrvatsku državu, a biskup Košić je i najnapadaniji među hrvatskim biskupima.

Jeste li za Dan državnosti bili pozvani među elitu na Pantovčak, na prijem predsjednice Republike? Jel' Vas uopće zovu na ovakve i slične svečanosti?

Ne.

A da li Vam Ministarstvo kulture ili HAZU otkupljuju neke od Vaših knjiga?

HAZU ne otkupljuje knjige, a Ministarstvo kulture mi je otkupilo 50 primjeraka knjige *Kako su rušili HAZU?*, još daleke 2006. godine. A bilo ih je više od 50 koje su oni mogli otkupiti.

Često se žalite da Vam je kći bez posla. Što se dogodilo da ga ne može naći?

Zbog čega, što mislite, hrvatski intelektualci šute?

Ona nije izabrana za docenta na Filozofskom fakultetu. Već iz četvrtog ministarstva znanosti i obrazovanja govore da je to protuzakonito. Zbog autonomije sveučilišta pisali su prigovore i rektoru Zagrebačkog sveučilišta Borasu i Rektorskom zboru. I vjerovali ili ne – ni Ministarstvo nije dobilo godinu dvije odgovore. Prljave uloge u tome imali su profesori Mateljan, Mikelić Preradović i Boras. Njen mentor profesor Miroslav Tuđman je tvrdio da je ona kolateralna žrtva napada na njega, ali sigurno je tu problem i njeno prezime što je nedavno komentirao i naš poznati kolumnist Marko Ljubić. Pri tome je sigurno i dr. Tuđman u pravu jer je Borasu trebalo za doktorat 15 godina kod prof. Tuđmana i doktorirao je u 48. godini života. A uz to kao rektor bio je predsjednik povjerenstva na novom natječaju na kojem je primljena njegova doktorandica i kćerka jednog poznatog direktora velike zagrebačke firme. Pri tome se pozivao na ono što Ministarstvo tvrdi da je protuzakonito i na što im nije htio odgovoriti. Mojoj kćerki je, naravno, trebalo mnogo manje vremena da doktorira kod prof. Tuđmana i bude izabrana za znanstvenog suradnika i višeg znanstvenog suradnika (u to zvanje je izabrana istog dana kada i prof. Mikelić Preradović).

A hrvatski intelektualci su šutjeli i na Filozofskom fakultetu kada su na udaru bili prof. Tuđman i moja kćerka. A poslije su, kao što znamo, došli i oni na red.

Smatrate li se Vi na neki način u Hrvatskoj “persona non grata“?

To je očiti i iz dosadašnjih odgovora, zar ne? Ali meni je zgodna i konstatacija dr. sc. Josipa Stjepandića, predsjednika HAZUDD-a o meni kao svojevrsnom disidentu. Naime, ja sam odlaskom u mirovinu odbio biti profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta što kao akademik trebam biti, sve dokle je na čelu takva osoba kao što

je rektor Boras. Također, na mojim znanstvenim radovima ne mogu sudjelovati kolege koji stavljaju to sveučilište u svojoj adresi.

Ja danas potpisujem samo sveučilište RUDN iz Moskve.

Zapravo tražio sam da me se pri kraju radnog vijeka premjesti na neko drugo sveučilište u RH tako da bih tamo bio emeritus i potpisivao i hrvatsko sveučilište na svojim radovima. Nisu mi ni odgovorili.

Pa, kako je biti Hrvat u Hrvatskoj?

Kada mi je u JNA jedan 'oficir' savjetovao da je bolje ne misliti dok sam tamo upitao sam ga;

- Kako da ja ovako star ne mislim?

- Da u pravu ste, ali onda ne trebate govoriti to što mislite, odgovorio je.

Tako nekako Vam je u Hrvatskoj, ja govorim i pišem ono što mislim, a rezultat je: Nije lako biti Hrvat u Hrvatskoj.

Inače pitanje asocira na knjigu Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“. Na predstavljanju je biskup Košić rekao o meni:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I to je jedan zgodan primjer za ono pitanje o biskupu.

Nekad su progonili Vice Vukova, a danas M.P. Thompsona. Ima li tu neke sličnosti?

Sličnosti ima. Razlika je u tome što se Vukova progonilo kao hrvatskog nacionalistu u Jugoslaviji, a Thompsona kao hrvatskog branitelja i autora legendarnih pjesama iz Domovinskog rata u Hrvatskoj.

Zbog tih napada on i jest treći stup „moje“ Hrvatske po prof. Tokiću, kao najnapadaniji među Hrvatima koji koriste svoje talente za dobrobit Hrvatske. Tu smatram npr. i sebe i Vatrene. A Vatrene su pokazali to na dočeku u Zagrebu i diljem Hrvatske. O tome govori i moja knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*, Zagreb, 2018.

Inače o Thompsonu i tim napadima na njega puno sam pisao, pa su i tri knjige s njegovim imenom u naslovima:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna ,Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Uostalom i biskup Košić i ja smo govorili kada je, gospodine Pavkoviću, Vaša braniteljska udruga, dodijelila priznanje Thompsonu.

Ali interesi vladajućih se mijenjaju. Na dočeku Vatrenih su mu isključili mikrofon, a danas idu u izbore s njegovim pjesmama i žele osigurati njegovu podršku. Vjerovali ili ne?

Zašto Vas ne zovu u neke od emisija HRT-a?

Kad Te vlast ignorira, ignoriraju Te i oni!

Tko će pobijediti na predstojećim izborima za predsjednika države?

Očito je kako se boje Škore jer on nije političar, a političari su u RH po pravilu nečije slugе. To naši ljudi sve više prepoznaju. A teško je prognozirati kada nisi siguran ni u regularnost samih izbora.

Jeste li se i Vi mozebitno razočarali u hrvatsku državu?

Još kada je Račan postao Predsjednik Vlade napisao sam kako je meni bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole. Tada sam mislio na Račanovu koaliciju, a danas vidimo da im se pridružio HDZ. Zapravo na vlasti su političari iz Ministarstva vanjskih poslova.

Dva moja doživljaja u kojima je važnu ulogu igralo to ministarstvo govore o tome.

Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore. U

MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:

- Eno profesora Pečarića.
- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.
- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.

Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.

Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...

Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!

(...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tosic

I još samo: kakva je razlika između pozdrava iz Domovinskog rata “Za dom spremni” i pozdrava iz NOB-a – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“?

Za slobodnu Hrvatsku borilo sa s pozdravom ZDS. S tim drugim za Jugoslaviju.

Spomenut ću i najnoviju moju knjigu o ZDS i Thompsonu: *Predsjednica i ‘Za Dom spremni’*, Zagreb, 2019. Zapravo je zabavno gledati kako se s jedne strane zbog izbora vlast bori za Thompsonovu podršku, a s druge strane državnu nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje onome koji mu je u Zagrebu isključio mikrofon.

O tim „antihrvatskim orgijama“ imate tekst u najnovijem Hrvatskom tjedniku- naglasio je akademik Josip Pečarić.

Napomena: Tekst je dan i u knjigama: J. Pečarić, Borasa za akademika. Portal dragovoljac.com. i J. Pečarić, Vratiti Hrvatsku narodu: Portal dragovoljac.com.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

ODGOVOR DR. MARKU JUKIĆU

Poštovani dr. Jukiću,

Zahvaljujem Vam se na Vašem komentaru mog pisma dr. Marušiću koje je tiskano na kamenjaru:

<https://kamenjar.com/tri-glavne-tocke-na-kojima-se-i-danas-rusi-hrvatska-drzava-su-stepinac-jasenovac-i-domovinski-rat/>

Vaše pismo mi je posebno zanimljivo što daje neke naslove i od Vaših tekstova:

Poštovani akademiče Pečarić,

Dobar dan. Ispričavam se na smetnji, vaše pismo prof. Matku Marušiću me potaklo na javljanje. Pokrstili ste Matka u Marka pa se jedan Marko javlja. Osobno Vam se zahvaljujem na vašoj borbi za Hrvatsku, za nacionalni identitet i istinu. Mnogo ste napravili u razotkrivanju laži i podvala koje nam se serviraju (Haški sud i drugo).

Pročitah vaše lijepo i poticajno pismo prof. Matku Marušiću pa sam slobodan predložiti da se organizira simpozij: Istinom protiv laži, na kojem bi se argumentirano osporile laži o Jasenovcu, Jadovnom, Stepincu... Imamo dovoljno kvalitetnog materijala, imamo

povjesničare i druge kvalificirane stručnjake pa ne bi trebalo biti poteškoća. Nažalost HAZU (JAZU) ne želi pokrenuti sveobuhvatno istraživanje, ne želi braniti nacionalne interese i istinu (za njih je to dnevna politika). Naši neprijatelji su našim novcem objavili preko tisuću naslova s lažima. Svako dvije godine organiziraju takozvane naučne skupove i ponavljaju laži, na Velebitu podižu obilježja i stvaraju novi mit - Jadovno.

Naš narod je jako zaboravan pa ga treba stalno podsjećati knjigama, predavanjima, člancima, filmovima, simpozijima, obilježavanjima obljetnica i obilascima povijesnih hrvatskih mjesta.

Molim vas razmislite o mom prijedlogu.

Lijep pozdrav i želim vam dobro zdravlje.

Sa štovanjem dr. Marko Jukić

P. S. Ja sam kolega od Matka. Pišem za portal Hrvatske udruge Benedikt, <https://hu-benedikt.hr/?cat=162> i croative.net (DA SE NE ZABORAVI i osvrti na društvena zbivanja)

Evo naslova NEKIH objavljenih članaka:

Muzej u Jasenovcu je nacionalna sramota!, Sunday, 30 September 2018 20:05

Jadovno i Šaranova jama – Kontraverze i manipulacije, Monday, 3 September 2018 15:17

Jasenovac – kritika o „povjesničaru“ Slavku, Wednesday, 29 August 2018 15:44

Komunističko-četnička manipulacija o broju žrtava Drugog svjetskog rata, Thursday, 23 August 2018 17:40

Četnički dernek u Srbu 2018., Sunday, 29 July 2018 20:46

Četnički dernezi po Hrvatskoj – do kada?, Monday, 23 July 2018 21:55

Od čega se ogradio HRT?, Sunday, 3 June 2018 21:41

Do kada će se u Srbu slaviti genocid nad Hrvatima?, Thursday, 27 July 2017 9:00

Kome smeta dr. Zlatko Hasanbegović?, Sunday, 18 September 2016 17:10

Četnički zločini 27. srpnja 1941. godine!, Sunday, 17 July 2016 21:21

Kome smeta HOS-ova ploča u Jasenovcu?, 28. 8. 2017. itd.

Da borba protiv laži ostavljena je nama kojima povijest nije struka, a povijesna znanost je u rukama onih koji promiču jugo-komunističku paradigmu u povijesti.

Suočeni smo s onim, a to zapravo i Vi konstatirate, o čemu je nedavno pisao dr. Razum, navodeći riječi Đura Zatezala: “Gospodine Razum, Vi ste me svojim predavanjem dotjerali korak do groba! Ali ništa zato! Mi smo svoju istinu proširili po svijetu, i na engleskom jeziku, pa vi ne možete sada tu više ništa promieniti!”

Predlažete simpozij? Ne jedan. Seriju takovih simpozija. I to bi bio samo djelić potrebnoga.

Spominjete i moje knjige o Sudu u Haagu. Bilo ih je doista poprilično. Ali tada je i dr. Milan Vuković organizirao seriju znanstveno-stručnih skupova o Haagu. Naše Otvoreno pismo tridesetak biskupa i akademika VS UN-a, koje je supotpisalo nekoliko tisuća naših ljudi, podržala je tada i Predsjednica Vlade, a njen Ministar vanjskih poslova je obećao dijeliti to pismo na Generalnoj Skupštini na sastanku u Ministarstvu na kojem smo bili nazočni akademik Dubravko Jelčić, biskup Valentin Pozaić i ja. Sjećam se njihovog zadovoljstva u Ministarstvu kada smo im rekli da je pismo poslano i svim veleposlanstvima u RH. Na žalost takva pomoć je izostala kada su u pitanju bili Hrvati iz BiH. Znamo epilog: samodarje našeg velikana generala Praljka.

A ni mi za ovo nemamo potporu od vlasti u RH. Pogledajte samo što danas o tome Piše Zvonimir Hodak:

Histerična borba protiv ZDS-ni (kojoj je podlegla i predsjednica) u stvari je borba protiv onih koji su iz ljubavi prema Hrvatskoj ginuli u postrojbama HSP-a kao i onih koji i danas svoje osjećaje, pa i spremnost za Hrvatsku žele javno izricati. Odricanjem od pozdrava ZDS predsjednica se odrekla barem oko tisuću dragovoljaca koji su poginuli s tim pozdravom na usnama. Još snažniju poruku poslala je preko Mate Granića poslavši ga na proslavu "vojske Republike Srbije" u muzej Mimara. Bila je izložba zečeva u muzeju Mimara.

<https://direktno.hr/kolumne/saborski-zastupnik-zeljko-glasnovic-navodno-primio-prijetece-pismo-s-metkom-148131/>

Draži su im zečevi, kako ih je 'nazvao' Milošević, od naših branitelja. Naravno, u obranu Predsjednice uključio se i HDZ koji je svoju poslušnost prema zečevima pokazao kada je skidana ploča u Jasenovcu, a i formirajući podobnog Vijeća za suočavanje s

prošlošću s unaprijed postavljenom zadaćom o očuvanju postignutih laži iz doba NDH i zabranom povezivanja otvorenih pitanja o kojima piše dr Marušić s fašizmom u Prvoj Jugoslaviji. Predsjednica je ispunila zadaću pokazala je da je bliska HDZ-u tj. da su joj draži zečevi od branitelja. Time je zasigurno osigurala podršku HDZ-a i njihovog najvažnijeg saveznika Pupovca, da ne kažem Vučića-

<https://kamenjar.com/jandrokovic-protiv-predsjednice-grabar-kitarovic-se-vodi-dosta-prljava-kampanja/>

Očito je koliko je teško to što radimo i želimo raditi kada imamo takve političare.

S poštovanjem,
Josip Pečarić

**SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU,
ZAGREB, 2020.**

GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA

Split, 29. rujna 2008.

Hrvatska država i hrvatski narod proživljavaju teške trenutke. Kako akademik Pečarić navodi u ovoj knjizi, nastavlja se radikalna detuđmanizacija Hrvatske, što znači njezino rashrvaćenje, vrši se rasprodaja hrvatskoga nacionalnog blaga strancima, ponižavaju se hrvatski branitelji i Domovinski rat, sudi se generalima pobjedničke osloboditeljske hrvatske vojske, dok se istodobno amnestiraju srpski zločinci, vrši se obeštećenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj, i to ne samo povratak stanarskog prava, što bi ih moglo ohrabriti da ponovno traže političku autonomiju u Hrvatskoj, pod krinkom antifašizma pokušava se rehabilitirati komunizam, ta najkrvavija utopija u povijesti čovječanstva u ime koje je ubijeno preko 100 milijuna ljudi, napada se Katolička crkva i vjera u Hrvatskoj, donose se antikršćanski zakoni, otuđuje se hrvatsko iseljeništvo, osobito se Hrvati u Bosni i Hercegovini prepuštaju svojoj gorkoj sudbini koja im prijete da postanu u svojoj vlastitoj državi nacionalna manjina,

pasivno se prihvaćaju krivotvorine iz optužnica Haaškoga suda u kojima se legitimno oslobađanje hrvatskoga državnog teritorija naziva „zajednički zločinački pothvat“, većina političara postaje poslušna stranim centrima moći radi karijerizma i bogaćenja.

Radi kratkoće vremena u ovome prikazu knjige akademika Josipa Pečarića, koja nosi naslov „Zločinački sud u Haagu“ (izdanje 2008. Zagreb), zadržat ću se na središnjoj tematici ove knjige, sud u Haagu, osobito u svjetlu optužnice protiv generala Ante Gotovina. Najprije nekoliko riječi o osnivanju i nadležnosti toga suda, a onda ocjena njegova rada kako je prikazuje autor ove knjige. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na tlu bivše Jugoslavije, kako se Haaški tribunal formalno naziva, osnovan je rezolucijom Vijeća sigurnosti UN 827 od 25.5.1993. kao tribunal za osiguranje mira („peace securing“). On je, dakle, pomoćno tijelo Vijeća sigurnosti UN. No, prema čl.29 Povelje UN Vijeće sigurnosti može osnovati pomoćna tijela samo radi izvršenja svojih funkcija, a u te funkcije ne spada sudovanje. Međunarodni sud može osnovati Generalna skupština, a ne Vijeće sigurnosti UN. Dakle, nelegitimno je već samo osnivanje suda. Nadalje, u stvarnu nadležnost toga suda spadaju „ozbiljne povrede međunarodnog konvencijskog i običajnog humanitarnog prava“. Radi se o teškim povredama Ženevskih konvencija iz 1949., o povredama ratnih zakona i običaja, o genocidu u smislu konvencije iz 1948., i o zločinima protiv čovječnosti. Odmah upada u oči, da sud osnovan za osiguranje mira nema nadležnost za suđenje u slučaju zločina protiv mira, tj. zločina agresije, za razliku, recimo, od suda u Nürnbergu ili Tokiju nakon završetka 2. svjetskoga rata. Znači, nije se htjelo osuditi Jugoslaviju i Srbiju za agresiju. Osvrnimo se sada vrlo kratko na odmjeravanje kazne. Svaki pravnik zna za načela „nullum crimen sine lege“ i „nulla poena sine lege“ (nema kaznenog djela ako ga zakon ne propiše, nema kazne ako je zakon ne propiše). No, na području gdje su navodno bila počinjena kaznena djela kojima se ovaj tribunal bavi, tj. na području bivše Jugoslavije, kazneni zakon (KZ) je tada propisivao kaznu strogog zatvora do najviše 15 godina, odnosno za osobito teške kvalifikacije kaznenog djela zatvorsku kaznu od 20 godina (čl.28 KZ). Zašto Haaški sud na osuđenike primjenjuje teže i duže kazne, kao što je, recimo, kazna zatvora od 45 godina, koje nisu bile propisane u zemlji gdje je i kada je kazneno djelo navodno bilo počinjeno? Nadalje, postupak je pred

tim sudom vrlo dugotrajan, nema porote, mogu svjedočiti anonimni svjedoci, ili svjedoci koji se ne pojave pred sudom, koriste se zapečaćene optužnice, tako da nitko ne zna je li osumnjičen dok ga policija ne uhiti na ulici u bilo kojoj državi. Tužiteljstvo je dio sustava suda, ono sudjeluje u pisanju pravila suda i iznad je obrane. Dalje, za priznanje koje je optuženi dao pred tužiteljem predmnijeva se da je ono dano slobodno sve dok se suprotno ne dokaže (dakle, da je slobodno dano priznanje recimo nakon 90 dana izloženosti milosti i nemilosti policije); suci se regularno rotiraju između prvostupanjskog sudbenog i drugostupanjskog žalbenog vijeća („kadija te sudi i kadija ti rješava po žalbi“), nema izuzeća sudaca. Radi svega ovoga shvatljivo je da je eminentni kanadski pravnik Christopher Blacke rekao da je ovaj sud „sramota za civilizirani svijet“, i da ga autor ove knjige koju prikazujemo naziva sramotnim i zločinačkim.

Ipak najgora optužba protiv toga suda tek slijedi. Pored nelegitimnosti u osnivanju, nezakonitosti u odmjeravanju kazne i privilegiranom statusu tužiteljstva, ovaj je sud u svome dosadašnjem radu politički motiviran. Evo potkrijepe ovoj tvrdnji. Od svih optužnica pred Haaškim sudom, opet radi kratkoće vremena, a i zbog toga što je nju najviše analizirao autor, osvrnuti ću se na izmijenjenu optužnicu Međunarodnoga suda u Haagu od 19.2.2004. godine protiv generala Ante Gotovine. U poglavlju ove knjige koje nosi naslov „Optužba za zajednički zločinački pothvat – nastavak agresije na Hrvatsku“ autor piše o „krvavim rukama zapadnih moćnika“, osobito britanskih i francuskih političara, i o njihovom utjecaju na rad suda. To ne čudi, jer su Velika Britanija i Francuska kumovali kod rođenja nenaravne tvorevine versailleske Jugoslavije, koju su na svaki način htjeli održati i u Drugome svjetskom ratu, a i u Domovinske ratu. SAD su mogle spriječiti katastrofu srbojugoslavenske agresije na području bivše Jugoslavije, ali to nisu učinile. Poznata je ona rečenica tadašnjega američkog ministra vanjskih poslova James Bakera: „Mi nemamo svoga psa u toj borbi“, drugim riječima Amerika nema tu svoga interesa. Zato je taj isti Baker u ime američke vlade dao zeleno svjetlo Miloševiću da obavi svoj posao, ali brzo. Velika Britanija je, naprotiv, imala svoga interesa. Radi toga su britanske obavještajne službe splele gustu mrežu Hrvatskoj koja je još tu. Citiram autora: „Zajedno sa

Sanaderom Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogućiti uvid u svaki dokument kojim su raspolagale hrvatske obavještajne službe, pa su nakon toga Britanci osmislili akcijski plan hvatanja Gotovine“ (str.60.). Jedan je od manevara ovih zaštitnika Jugoslavije, kaže Pečarić, i njihov utjecaj na Haaški sud da se ne podignu optužnice protiv Kadijevića i vojnoga vodstva jugoslavenske vojske, i da se tako izuzme iz jurisdikcije Haaškoga suda razdoblje od početka jugosrbijanske agresije na Hrvatsku pa do potpisivanja Vanceovog plana. Pečarić spominje i model suprotstavljenih parnjaka gdje kod suđenja branitelji optuženih (Čedo Prodanović, Ante Nobile)brane optužene po načelu „crni-bijeli“, pri čemu su „crni“ oni koji su primali zapovjedi navodno izravno od Tuđmana i Suška temeljem „dvostruke crte zapovijedanja“, a „bijeli“ su oni koji to nisu radili, čije su ruke čiste, jer su ih pružili u prijateljstvu zaštićenome haaškom svjedoku Stjepanu Mesiću. Što se pak same optužnice protiv Gotovine tiče, Pečarić pokazuje njezinu neobjektivnost, malicioznost, i njezin antihrvatski naboj. Nazvavši vojno-redarstvenu akciju za legitimno oslobođenje okupiranoga hrvatskog državnog teritorija „zajedničkim zločinačkim pothvatom“ optužnica naglašava kolektivnu krivnju cijeloga hrvatskog naroda, i time, kaže Pečarić, zaziva odmazdu nad Hrvatima, premda su ovi, kako to priznaje i rezolucija Vijeća sigurnosti UN, branili svoj teritorijalni integritet. Optužnica naziva „Oluju“ „zločinačkim pothvatom“, iako je predsjednik Tuđman 13.8.1995. od potpredsjednika SAD-a Al Gorea dobio priznanje zbog toga, što je ta vojno-redarstvena akcija međunarodnu zajednicu i bezuspješni, nemoćni UNPROFOR „oslobodila napora da zaštite Bihać i njegove „ružičaste zone“, i time znatno pridonijela ostvarenju američke mirovne inicijative na području bivše Jugoslavije“. Isto je priznanje izrazio Tuđmanu tri dana kasnije pomoćnik državnoga tajnika SAD-a za europsko pitanje Richard Holbrooke. I gledaj pravednosti. Kako kaže Pečarić u svome izlaganju naslovljenom „Sramotna suđenja novinarima u Haagu“, nizozemski su vojnici dobili orden jer nisu učinili ništa da spriječe genocid u Srebrenici, a Gotovini se sudi jer je spriječio u Bihaću još veći genocid nad Hrvatima i Bošnjacima koji bi skoro sigurno bila počinila razularena soldateska tzv. RSK koja se iz kninskoga područja povlačila. Autor se ove knjige slaže s mišljenjem, da je

konačna svrha ove optužbe Hrvatske zbog izmišljenoga „zajedničkog zločinačkog pothvata“ ubiti svaku svijest kod Hrvata o nacionalnom ponosu i nacionalnoj samosvojnosti, slomiti otpor u Hrvatskoj prema balkanskoj, ili bilo kojoj drugoj, asocijaciji na koju bi se hrvatski narod prisilio mimo svoje volje, a možda i onemogućiti samu opstojnost Hrvatske kao samostalne države. Da se ova istina i mnoge druge ne saznaju izvršen je pred tim istim Haaškim sudom napad na hrvatske novinare, jer su javno iznijeli ime Stipe Mesića kao haaškoga zaštićenog svjedoka i njegovo svjedočenje, i time, kako kaže Pečarić, branili Božju zapovijed „ne reci lažno svjedočanstvo“. Zato su u prosincu 2004. vlada RH i predsjednik Hrvatske Stipe Mesić prezentirali haaškoj tužiteljici Carli del Ponte tajni plan „Mraz 29“ za neutralizaciju kritičkih novinara i medija u Hrvatskoj. Prostor i kratkoća vremena mi ne dopuštaju reproducirati podrobnju analizu optužnice protiv generala Ante Gotovine koju u ovoj knjizi autor daje. Napomenut ću vrlo kratko neke njezine netočnosti, tendencioznosti i pristranosti. Okupirano područje i paradržavna srpska tvorevina uspostavljena na dijelu državnoga područja međunarodno priznate hrvatske države naziva se „regija Krajina“, čime se podgrijavaju srpske separatističke nade u smislu „Memoranduma“ SANU-a iz 1986. godine, da svi Srbi moraju živjeti u jednoj državi, i da je Srbija ondje, gdje ima Srba. Optužnica govori o prisilnom egzodusu srpskog pučanstva sa kninskoga područja, iako je vrlo dobro iz srpskih izvora dokumentirana činjenica, da je srpsko pučanstvo nekoliko dana prije „Oluje“ samovoljno i po ranije utvrđenom planu prebjeglo prema Republici Srpskoj i dalje prema Srbiji, ne bi li izvršili pritisak na Miloševića i Kadijevića da vojno interveniraju, kao što je poznato i to, da je predsjednik Tuđman opetovano poručivao Srbima sa toga područja uoči i tijekom „Oluje“ da ne odlaze i da ostanu kao lojalni hrvatski građani, jamčeći im da im se ništa zla ne će dogoditi. S druge strane treba naglasiti, da je za vrijeme srpske okupacije prognano sa šireg kninskog područja 120.000 Hrvata. Nakana predsjednika Tuđmana se najbolje ocrtava iz njegovih riječi izgovorenih povodom „vlaka slobode“: „Neka se prevlada to zlo na način, da onima, koji su činili zlo, nikada više ne bude uzvraćeno zlo“ (citirano u „Vlak slobode“, Zagreb 1996., str.33). Što se tiče često spominjanog pretjeranog granatiranja Knina prije njegova osvajanja treba reći, da

je prema očevicima koji su ušli sa hrvatskom vojskom u Knin grad bio relativno dobro očuvan, i da hrvatska vojska nije niti htjela, niti smjela razarati sela i gradove koji pripadaju Hrvatskoj i koji se nalaze na hrvatskome državnom području. Nažalost, događali su se slučajevi paljenja imanja prebjeglih Srba od strane hrvatskih prognanika koji su se nakon „Oluje“ vraćali i nalazili srušene i popaljene svoje kuće, i te pojedinačne radnje treba osuditi. Zbog svih ovih protupravnosti, krivotvorenja i laži u optužnicama, u poglavlju naslovljenom „Je li sud u Haagu sramotan ili zločinački?“ akademik Pečarić citira riječi predsjednika Akademije pravnih znanosti profesora Željka Horvatića, da je Carla del Ponte svojim radom pred Haaškim sudom odgovorna za nestručnost i zloporabu ovlasti, kao i za trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, da je ona postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te da ne bi trebalo dopustiti njezin odlazak sa položaja glavne tužiteljice bez utvrđivanja njezine odgovornosti za ovo. Prema riječima Horvatića „zajednički zločinački pothvat“ nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je tako optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Akademik Pečarić navodi i riječi bivšeg predsjednika Vrhovnog suda Hrvatske i umirovljenog sudca Ustavnog suda Hrvatske Milana Vukovića, da optužnica za „zajednički zločinački pothvat“ predstavlja nastavak agresije na Hrvatsku i da je ta optužnica zapravo zločinački pothvat Carle del Ponte i krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu. Autor ove knjige postavlja pitanje, što je činiti sadašnjim hrvatskim vlastima glede opstanka ovoga sramotnog suda u Haagu, pa se slaže s mišljenjem dr. Miroslava Tuđmana, da službena hrvatska politika ima dovoljno argumenata da traži ukidanje Haaškoga suda i prije 2010. godine, jer nije ispunio svoju zadaću. Haaški sud u slučaju Šljivančanina, Mrkšića i Radića nije tražio, ni sudio po zapovjednoj odgovornosti ni vojni vrh JNA, ni državno vodstvo SFRJ. Zato ima osnove i treba odmah tražiti ukidanje optužnica protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, te hrvatskih dužnosnika iz BiH. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin, ili da je zapovjedio zločin“.

Ovaj osvrt na samo jedan dio ove zadnje, ali, nadamo se, ne i posljednje od mnogobrojnih knjiga akademika Pečarića ne može ni izdaleka dati predodžbu o njezinu bogatstvu podataka i o lucidnosti analiza događaja koji se u njoj spominju. I na kraju da citiram riječi uvodničara ove knjige akademika Dubravka Jelčića: „Hrvatska se danas ne dijeli više na ljevicu i desnicu, kako nam iz dana u dan, uporno i dosadno trube polupismena novinska škrabala, nego na svjesnu i nesvjesnu, ponosnu i pokorenu Hrvatsku; Hrvatsku, naime, koja saginje leđa pred nametljivim i samozvanim gospodarima svijeta, koja im kastorski liže pete i prostire crvene tepihe da bi, kako ono s prezirom reče Kranjčević, dobila svoju „masnu kobasu“, i onu drugu, samosvjesnu, ponosnu Hrvatsku, koja zna da narod bez dostojanstva i nije narod nego amorfna masa“. Akademik Pečarić i sve njegove knjige, uključivši i ovu, pripadaju ovoj Hrvatskoj koja nije bacila pod noge svoje dostojanstvo i svoj ponos. Zato toplo preporučujem ovu knjigu.

ZAVRŠNI TEKSTOVI

'SRPSKI SVET' I SUDSTVO U RH

Danas je već očito da RH bez rata postaje dio 'Srpskog sveta' tj. Memorandum SANU 2. se ostvaruje iz dana u dan. Vlast je u rukama Četničke koalicije, kako ju je nazvao drugi čovjek u njoj Predsjednik Vlade RH (prvi je jasno Milorad Pupovac). Mediji su u rukama srpskog kapitala ili onih koje je davno Sun Tzu nazvao najogavnijim ljudima.

Treba li uopće spominjati sudstvo?

Jasno je koliko je ono važno jer nije jednostavno mnoge pripadnike naroda koji je slomio fašističku srpsku agresiju natjerati da budu sluge onima čiju su vojsku hrvatski branitelji pretvorili u, da parafraziramo Slobodana Miloševića, vojsku zečeva.

Drugim riječima, kad ne ide milom, može silom.

Predsjednik Vrhovnog suda je sigurno podoban. Njemu smeta legendarna pjesma iz Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“.

Smeta i kandidatkinji Predsjednika RH za predsjednicu Vrhovnog suda.

Pitanje predsjednika Visokog kaznenog suda je povoljno riješeno – njemu ne postoji agresija na RH. To je bio GRAĐANSKI RAT, baš onako kako su gazde onima koji su na vlasti u RH oduvijek tvrdile

(oni to i moraju jer su podržavale/organizirale/sudjelovali u fašističkoj agresiji):

DR. MATO PALIĆ: ŽELJKO HORVATOVIĆ, NOVI ŠEF
VISOKOG KAZNENOG SUDA, NEGIRA AGRESIJU NA
HRVATSKU

17. travnja 2021.

Na sjednici Državnog sudbenog vijeća 31. ožujka za predsjednika Visokog kaznenog suda na četverogodišnji mandat izabran je Željko Horvatić. Za Horvatića je glasalo šest članova DSV-a, natpolovična većinu od 11 članova toga tijela. Ivan Turudić, koji je slovio kao favorit, dobio je četiri glasa, a jedan glas bio je nevažeći. Treća kandidatkinja za predsjednicu toga suda bila je Lana Pető Kujundžić, no ona nije dobila ni jedan glas DSV-a.

Prije dolaska na taj sud Horvatić je bio je dugogodišnji sudac zagrebačkog Županijskog suda. Zadnjih je godina radio kao sudac drugog stupnja, dakle žalbeni sudac, a zadnji veliki predmet koji je sudio bio je predmet Branimira Glavaša za ratni zločin u kojem ga je i osudio, a tu je presudu ukinuo Ustavni sud.

Za vrijeme Domovinskog rata sudac Horvatić bio je vojni sudac. Kada je ukinut Vojni sud, izabran je za suca zagrebačkog Županijskog suda. U vrijeme kada je sudio Glavašu, bio je predsjednik Kaznenog odjela zagrebačkog Županijskog suda, a osim Glavašu, sudio je i Josipu Guciću, zbog optužbi da je podmićivao sudske vještake, a krivnje je oslobodio Berislava Rončevića, bivšeg ministra obrane u aferi Kamioni.

Građanski rat ili agresija na Hrvatsku!?

Odmah po objavi da je Horvatić izabran za predsjednika Visokog kaznenog suda javnost je podsjećena na njegove presudu Branimiru Glavašu u kojoj je Domovinski rat do 1992. okarakterizirao kao građanski rat, a ne kao agresiju Srbije na Hrvatsku.

Danas je tu činjenicu komentirao i dr. Mato Palić, profesor na Katedri ustavnih i političkih znanosti Pravnog fakulteta u Osijeku, koji pak proziva Državno sudbeno vijeće zbog tog izbora:

“Nedavno je na sjednici Državnog sudbenog vijeća sudac Željko Horvatić postao predsjednik Visokog kaznenog suda. Željko Horvatić je vodeći postupak za ratni zločin donio presudu u kojoj je, pored ostaloga, utvrdio kako je Domovinski rat bio unutarnji sukob odnosno građanski rat, a ne velikosrpska agresija.

Prvi čovjek Visokog kaznenog suda time pokazuje da negira karakter Domovinskog rata i svjesno revidira noviju hrvatsku povijest. Međutim, članovima DSV-a koji su ga podržali to ne smeta. Postavlja se pitanje misle li i oni kao Željko Horvatić?”, pita se dr. Mate Palić.

M. Marković

<https://www.maxportal.hr/vijesti/dr-mato-palic-zeljko-horvatic-novi-sef-visokog-kaznenog-suda-negira-agresiju-na-hrvatsku/>
<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/25882-zeljko-horvatic-novi-sef-visokog-kaznenog-suda-negira-agresiju-na-hrvatsku>

<https://croativ.net/dr-mato-palic-misli-li-i-dsv-koje-ga-je-izabralo-tako-zeljko-horvatic-novi-sef-visokog-kaznenog-suda-negira-agresiju-na-hrvatsku-20261/>

Zato se podsjetimo kako je u slučaju ustavne tužbe Branimira Glavaša Ustavnom sudu RH izdvojio mišljenje dr. Milan Vuković; Milan Vuković, dr. iur.

sudac Ustavnog Suda Republike Hrvatske

IZDVOJENO MIŠLJENJE

(...)

Napominjem da sam ovaj tekst tj. izdvojeno mišljenje dr. Vukovića dao i u knjigama:

J. Pečarić, Za hrvatske vrednote, Zagreb, 2007. (Knjiga je posvećena Branimiru Glavašu.)

J. Pečarić, Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015

<https://bezcenzure.hr/vlad/srpski-svet-i-sudstvo-u-rh/>

MILAN VUKOVIĆ, POGOVOR KNJIGE „RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM“

Zanimljivo je da se trenutku izlaska knjige »Razgovori s Josipom Pečarićem«, poznatog hrvatskog novinara i publiciste Mladena Pavkovića, na hrvatskom političkom prostoru se ističe potreba o utemeljenju euroregije Jadran. Za Hrvatsku je to, nedvojbeno, jedan od najzanimljivijih političkih projekata u koje je kao samostalna država uključena. Među potpisnicima deklaracije o osnivanju euroregije Jadran, u Veneciji 2005. godine, nisu se našli hrvatski predstavnici lokalnih vlasti Boke kotorske, jer Hrvatskoj danas pripada samo mali zapadni dio obale od ušća Sutorine, odnosno, Topoljskog zaljeva do crte Oštro, tako da, igrama povijesnih silnica, od cijelog Bokokotorskog zaljeva danas je u sastavu Hrvatske samo ostatak ostataka.

Upravo zato nije čudnovato da dubina nacionalnih osjećaja koji nadiru u svakoj rečenici Pečarićevih odgovora na postavljena pitanja, ima svoje povijesno uporište u činjenici da je Boka kotorska, do 1918. godine, bila u sastavu Hrvatske, najprije kao dio Crvene Hrvatske, a kasnije, u sastavu Dalmacije. Prikazujući okolnosti u kojima je Pečarićev otac Đildo umro u 47. godini života, nekoliko puta nam Josip napominje: »... **a moj otac nije nikako moga prihvatiti da Boka nije hrvatska**«!.

Bez sumnje je Boka kotorska najljepši zaljev Jadranskog mora. Neki tvrde da je zbog »svoje raznolikosti i divlje romantike, jedan od najljepših zaljeva u svijetu«. Njegovi se krajolici stalno i brzo mijenjaju, a oštri i goli vapnenački grebeni, koji se naglo dižu od mora, izazivaju ljepotu divljine unutarnjeg zaljeva.

Međutim, u vojnom pogledu Boka kotorska ima najbolji položaj u Jadranskom moru i vrlo važan u Sredozemnom, pa je i to razlog da se svaka veća promjena u novijim vremenima oko Jadranskog mora, teško odražavala na život u Boki kotorskoj.

Prema pisanju popa Dukljanina te oblasti pripadale su Crvenoj Hrvatskoj a kasnije, kao «thema Dalmatia», Istočnom carstvu, a kao Dalmacija ušle su u sastav Hrvatskog kraljevstva. Ugarsko-hrvatski kralj Ludovik Veliki, 1371. zagospodario je Kotorom da bi ga, nakon

njegove smrti, njegova udovica, kraljica Marija, 1385. poklonila Kralju Tvrtku I., koji je udario temelje Herceg Novom, kao glavnoj luci Bosne. Za vrijeme boravka u Zadru kralja Ladislava Napuljskog, Venecija je, 1409. godine, kupila «pravo na Dalmaciju»[>], i temeljem tog prava je, 1420. godine, uzela pod svoje pokroviteljstvo Kotor i veći dio Boke, dok je ostali dio i dalje bio pod potpokroviteljstvom Stjepana Vukčića, kojega će kasnije zamijeniti Turci.

U kandijskom ratu, 1687., Venecija je istjerala u cijelosti Tursku iz Boke, posebno iz Herceg Novog, ali mirom u Campoformiju, 1797., cijela je Boka pripala Austro-ugarskom carstvu, u sastavu kojega je Hrvatska, a Hrvat Matija Rukavina, na čelu pobjedničke vojske ušao u Kotor i ostala područja Boke.

Tragično igranje s hrvatskim prostorima, tijekom i poslije Prvog svjetskog rata, plastično opisuje češka znanstvenica dr. Milada Paulova u djelu »Jugoslavenski odbor« Zagreb, 1925. godine, dajući prikaz susreta Frana Supila s predsjednikom engleske vlade ASQUITTHOM, u Londonu, koncem 1914. godine.

Razgovarajući o rješenju jugoslavenskog pitanja nakon rata, Paulova kaže: »U jednom trenutku premijer Asquith uzme Supilu olovku i povuče na njegovu nacrtu liniju, kojom je On uglavnom otkinuo otprilike ono, što je kasnije obuhvatio londonski pakt, a onda postavi Supilu pitanje: da li bi to bilo bolno i teško, ako bi Italija tražila te krajeve. Te riječi značile su uistinu katastrofu«. (M. Paulova, »Jugoslavenski odbor«).

Dvije godine kasnije, u travnju mjesecu 1916., talijanski dnevnik »Corriere della Sera«, objavljuje izjavu predmnijevanog dobitnika »izlaza na more« Nikole Pašića -zvanog Baja, kojom taj srpski diplomat, pod engleskim okriljem, daje do znanja: »U štampi se više puta nišaniilo na neke razmirice između Srbije i Italije. Ja imam mogućnost opovrgnuti ove glasine i kategorički izjaviti, da nema ozbiljna nesporazuma među Srbijom i Italijom, no ako i ima povoda, da se izmijene mnijenja među Srbijom i Italijom, ipak oni nisu takve vrste da bi mogli, ukoliko ih se tiče, pobuditi takvo uznemirenje. Mi Srbi ne možemo nepriznati neosporivo pravo Italije na hegemoniju na obalama Jadrana. Mi također težimo k moru no nipošto ne tražimo ratnih luka spravom, da tamo zatvorimo flotu. Mi jedino nastojimo da dobijemo jedan ekonomski izlaz. Italija se ovome ne protivi, te ako se može govoriti o oprekama i raznim nazorima, to takvi postoje

samo glede broja pristaništa potrebnih Italiji za obranu njene vojničke prevlasti na Jadranu. (...) Srbija i Italija imaju odveć zajedničkih interesa, a da bi mogle niknuti ozbiljne poteškoće kod vršenja sličnih problema«. (Josip Horvat: »Politička povijest Hrvatske«, stranica 455).

Prije Pašićevog »kidanja hrvatskih teritorija« i njihovog davanja Talijanima, u građenju te političke filozofije engleske imperijalne ideologije, ruski ministar vanjskih poslova Sazanov, u travnju 1915., bez ikakvog sustezanja, na crti takvog antihrvatskog razmišljanja, tvrdi: »Zar je ikad itko posumnjao da su Bosna i Hercegovina srpske zemlje, zato se rat ne može svršiti, a da one ne obratuju cjelinu sa Srbijom. Crna Gora je oduvek bila jedno s njom, zato će se i ona, kad se svrši rat, sa Srbijom ujediniti u nerazdvojnu celinu. Srbija je tražila izlaz na more, e pa dobit će ga u širokoj pruzi na Jadranskom moru i Dalmaciji sa starim Splitom! Srbija će se tako moći srećno i zadovoljno razvijati«. (Milan Vuković: »Sukob političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske«, Zagreb, 2004., str. 30-31.).

Ovakvi nehumani politički potezi, civilizacijski i antipovijesni, djelovali su na pobjednike u prvom svjetskom ratu, da, logikom imperijalnih sila, ubace Hrvatsku i njezin narod u neprirodnu jugoslavensku zajednicu i tako, između ostalih hrvatskih prostora, cijelu Boku kotorsku otrgnu iz hrvatskog korpusa i uključe je u jugoslavensko posjedovanje, da bi, u godini kad se Josip Pečarić rodio, 1948. g. Boku uključili u teritorij Crne Gore.

Autohtono hrvatsko područje Boke kotorske, tijekom dvadesetog stoljeća, tri puta se odhrvalo: od dr. Ante Trumbića 1918., Vlatka Mačeka 1939., te od komunističkog zločinca Tita 1948. godine. Strahote tih činjenica najbolje nam pokazuju statistički podaci stanovništva: 1910. - u Kotom je bilo 60% Hrvata, a 1991. - samo 7%, u Herceg Novom je 1910. bilo 70% Hrvata, a 1991. - samo 2%. Nekada u čisto hrvatskom Tivtu danas ima samo 23% Hrvata. Zato Kotorska biskupija i danas potpada pod jurisdikciju Splitske mitropolije.

U takvim odnosima Josip Pečarić našao se rođenjem, protiv volje svojih roditelja i svoje, teritorijalno izvan Hrvatske pa će ga ta činjenica inspirirati da, unutar pojma »Bokelj«, uvijek doda svom identitetu i Hrvat! Iz Josipovih odgovora vidimo da će kroz cijelo njegovo vrijeme življenja u Boki, pa i u samom Kotom, isticati

činjenicu da je Hrvat, to jest nazivati se Hrvatom, što je bila hrabrost koja se često završavala tragičnim posljedicama. To nam najbolje pokazuje slučaj i sudbina samog oca našeg Josipa koji je najviše zbog svog nacionalnog osjećaja kojeg nije skrivao, okončao ovozemaljski život u 47. godini života. Josipov otac Đildo, kao i Josip, Boku doživljavaju na isti onaj način kako je doživljavao i Blaženi uzoriti Kardinal Alojzije Stepinac, gledajući oduševljenje naroda u njegovim susretima u Kotoru, ustvrdivši da »u Boki svaki kamen govori Hrvatski«.

Taj usklik govori nam o jednom drugom viđenju Boke kotorske, o Boki kao značajnoj jezgri kulturno povijesnog i gospodarskog razvoja unutar hrvatskog naroda. Odbacujući svaki kukavičluk, Josip se s ponosom naziva Hrvat iz Boke! Kod Josipa se Hrvatska ne ograničava prostorom ili pozitivnom teritorijalnom odrednicom. Hrvatska je kod Josipa, očito, dimenzionirana kao duhovni prostor. Tu duhovnu dimenziju shvaćanja hrvatskih problema Pečarić razotkriva u knjizi: »Pronađena polovica duše«, gdje istinski tvrdi, nakon brojnih susreta s našim narodom u Australiji, da je tu »pronašao drugu polovicu sebe«, ali da je u tim susretima mnogima pomogao da bolje i aktualnije počinju pronalaziti i upoznavati svoju »drugu polovicu«, odnosno, onaj dio hrvatstva koji je živio i razvijao se u domovini u vremenu kad ona nije bila slobodna i samostalna. U tom kontekstu Josip se služi primjerima pa kaže: ako si bio Hrvat odmah si njima bio ustaša.

Pojavljivanjem Pečarićeve knjige »Srpski mit o Jasenovcu«, koja se uklapa u razotkrivanje svih srpskih mitomanija o genocidnosti Hrvata s ciljem zatiranja svake ideje i prava Hrvata na vlastitu državu, dočekana je kod dežurnih antihrvatskih vikača i pseudo objektivnih znanstvenih radnika s ogromnim ogorčenjem. Iako još i danas ima živih sudionika onih famoznih licitacija o žrtvama općenito, iz 1963. i 1964. godine, što više, žive u Zagrebu, kad je trebalo prijavljivati razne zahtjeve za ratnu štetu, ne usude se, ili nemaju hrabrosti, u javnost iznijeti istinu.

Licitiranje je počelo od 1.700.000 žrtava, pa kad se to nije moglo »ni približno priznati«, smanjilo se je na 950.000 da bi se došlo do 597.323 svih žrtava. Konačno za Jasenovac je bilo (u raznim popisima, izjavama i komisijskim nalazima) kazano da je u tim sastavnicama Jasenovca bilo ukupno 49.874 stradalnika. U

kaznenopravnom procesu protiv pokojnog predsjednika Tuđmana, K-393/1980., predsjednik Tuđman je, braneći svoj stav o potrebi »aktivne obrane«, dana 30.7.1981. godine, uputio pismo tadašnjem »moćniku« dr. Dušanu Dragosavcu (list spisa K-393/1980) u kojem prosvjeduje protiv »uveličavanja svih ovih brojeva stradalnika«. Dr. Tuđman piše: »Druže Dragosavac, ja sam potpuno suglasan s Vama o potrebi neprekidne borbe protiv mračnjačkog nacionalizma, ili točnije protiv svakog šovinizma, a isto tako i s tim da se »aktivnosti« onih što »prebrojavaju žrtve« da bi umanjili zlodjela okupatora, a radi jasnoće dodao bih: i njihovih (u ovom slučaju), ustaških pomagača može u biti svrstati u »Razvijanje kontrarevolucije« (...) izjavljujući, eto, iz navedenih razloga (...) da se takvi slučajevi mogu opravdano svrstati u tabor kontrarevolucije, čak i onakav kako ga Vi shvaćate i olako oblikujete, upućujem, druže Dragosavac, Vama i svima onima u ime kojih govorite, slijedeće pitanje na koje ste dužni odgovor i meni i ovoj današnjoj i onoj sutrašnjoj, i domaćoj i svjetskoj javnosti: Ako oni što prebrojavaju žrtve da bi ih umanjili, spadaju među nacionalističko-šovinističke mračnjake, fašistoidne elemente i kontra revoluciju, kamo spadaju oni što te zločine u Hrvatskoj prikazuju u tako monstruoznoj hiperbolici da bi ih uveličali do srazmjera većih i od onih »najvećih« u Drugom svjetskom ratu, u nacističkoj Njemačkoj». (Milan Vuković: Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima).

Kad Pečarić piše o ovim problemima i kad se još pojavi njegov rad: »Brani li Goldstein NDH?«, onda ne iznenađuje način pisanja i komentiranja Josipovog izbora za Člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od strane prof. Ive Goldsteina (»Globus« 2. kolovoza 2002.) koji tvrdi da je za akademika izabran: »izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića«. Čitatelji ovih razgovora ocijenit će je li Josip Pečarić »priučeni matematičar« ili je on matematičar svjetskog stila i značaja, što, očito, onima koji ga gledaju kroz njegovu životnu hrvatsku nit i otvorenost odgovora: »Pa državotvorni sam Hrvat koji izravno kaže ono što misli«, očito smeta.

Je li Pečarić »vrlo produktivni pisac ustašoidnih pamfletića« ili je Pečarić pisac od formata s izraženom mjerom kritičnosti o stilovima i načinima pisanja antihrvatskih bojovnika i dušebrižnika koji nisu u

moгуćnosti pravilno percipirati Hrvatsku i njezine probleme, najbolje će procijeniti čitatelji knjige: »Razgovori s Josipom Pečarićem«.

Prihvatimo li činjenicu da se je Domovinski rat dogodio zato što je u hrvatskom narodu postojala želja koja se u ratu ostvarila, bez poteškoća razumijet će se Josipova odluka da počne s pisanjem publicističkih radova. Josip kaže: »Dogodio se rat i nisam mogao gledati skrštenih ruku sve to što se događa oko mene i umjesto puške činilo se je pametnije boriti perom«! Da se je uvaženi profesor I. Goldstein potrudio upoznati malo više s pisanjem, kako on kaže: »priučenog matematičara«, vjerojatno bi sasvim drukčije, u cijelosti, recepcirao izvore, misli, namjere i pobude pisanja akademika Josipa Pečarića.

Prvi Pečarićevi tekstovi bili su povijesni tekstovi povezani s materijalnim i duhovnim dobrom Boke kotorske u odnosu na problem opstanka i borbe za opstanak hrvatskog naroda, na tim svetim prostorima. Zato prvi Pečarićev rad i nosi naslov: »HRVATSKA I ZALJEV HRVATSKIH SVETACA« (Vjesnik HAZU, 1-3, 1995.). Naime, bogata bokokotorska spomenička baština, predvođena najstarijom romaničkom katedralom u Hrvatskoj iz devetog stoljeća crkve Sv. Tripuna, kao najznačajniji spomenik grada Kotora, okružena je s nekoliko drugih starih crkvenih zdanja na prostorima Kotora i Boke, što sve zajedno odaje bogato duhovno i nacionalno ozračje stanovnika koji su sve to stvorili.

Crkva Sv. Luke, s natpisom na pročelju datiranom iz 12. stoljeća, sagrađena je također u romaničkom stilu, s mnogo zanimljivih detalja i oslikana s nekoliko umjetničkih radova. Nedaleko Sv. Luke nalazi se, "mnogo monumentalnija, crkva Sv. Marije, posvećena 1221. godine s velikim raspelom na glavnom oltaru datiranim iz 1515. godine. Nekadašnja crkva Sv. Martina, danas Sv. Ante, ukrašena je s velikim kipom Sv. Martina, a na glavnom oltaru kipom Bogorodice, u gotičkom stilu.

Uz crkvicu Sv. Mihovila iz 12. stoljeća nalazi se jedan iznimno zanimljiv trg s jedinstvenim nazivom: »Trg oružja«, s glasovitim tornjem gradskog sata. Svoj etički i estetski smisao bokeljski pomorci pokazali su podižući veličanstvene crkve i krasne obiteljske palače u svim mjestima Boke, u različitim stilovima i različitim

vremenima, neosvojive zaklonosti, nacionalne i vjerske pripadnosti. Uz Dobrotu, Prčanj i Tivat, neizostavno je istaknuti svetište «Gospe od škarpjela» u Perastu, izgrađeno na umjetno napravljenom otoku u 15. stoljeću, koje je ukrašeno mnoštvom značajnih umjetničkih djela poznatih slikara, darovi mnogih bokokotorskih pomoraca. Poznati svjetski pomorac iz Perasta, Antun Grubeša, prvi je opisao Jadransko more sačinivši prve nautičke karte za plovidbu Jadranom. Do Napoleonovih ratova Boka je imala više od 250 pomorskih kapetana, oko 400 evidentiranih plovniha jedinica, s više od 3000 mornara. Svaki je brod imao, uz zastavu austrijskog carstva i hrvatsku zastavu. Diljem svijeta su bile poznate pomorske i trgovačke obitelji Boke: Tripković, Luković, Milin, Dabčević, Florio, Gojković, Kamenarović, Lučić, Verona, Vučetić, Visin i druge.

Utvrdjujući svoje Statute i organizirajući se u Bratovštine, ubrzo su ta bratstva postala najzaslužnija udruženja za širenje temelja vjere, kulture, staleške uzajamnosti i hrvatske pripadnosti. Prva takva bratovština Sv. Jurja i Tripuna utemeljena je 1451. godine. Zanimljivo je istaknuti povijesni podatak da je ta bratovština, na Skupštini njezinih predstavnika i političkih prvaka iz Boke, 13. lipnja 1848. godine, uputila Zahtjev Hrvatskom Saboru s »jedinstvenom potporom sjedinjenja hrvatskih zemalja u sklopu austrijske krune«, izražavajući nepodijeljenu podršku politici Bana Josipa Jelačića. Razumljivo je zato što se je u Zagrebu, u slobodnoj i samostalnoj Hrvatskoj, 1991. godine, utemeljila: »HRVATSKA BRATOVŠTINA BOKELJSKA MORNARICA - 809.«, stožerna udruga bokeljskih Hrvata s podružnicama u Zadru, Splitu, Puli, Rijeci i Dubrovniku, koja po sadržaju svojega rada izražava, stoljetne težnje Hrvata iz Boke, za pripojenjem matici Hrvatskoj.

Iako se je sustavno izbjegavalo kazati pridjev »hrvatski« u bilo kojem smislu naznačavanja bokokotorskog nasljeđa, ohrabruje zato pojava Josipa Pečarića koji s ponosom, uvijek i u svakoj prilici, kad govori ili kad piše, u svezi Boke, jasno ističe pridjev: hrvatska književnost, hrvatska povijest Boke. Ohrabrujuće djeluje i činjenica da se u novije vrijeme pridjev »hrvatski« sve više upotrebljava. Tako je nedavno bokeljska Hrvatica, docentica dr. Vanda Babić, izdala svoj rad: »Hrvatska književna baština Boke kotorske do preporoda«, tako da uz Pečarića i druge, evo i nove znanstvene djelatnice s odgovornom i pravilnom političkom i stručnom orijentacijom

osjećaja za hrvatstvo Boke kotorske. Upravo ti ljudi su pravi sljedbenici bivših bokeljskih hrvatskih djelatnika poput Vicka Zmajevića (1670. - 1745.), barskog biskupa i zadarskog nadbiskupa, Papinskog vikara; »za balkanske zemlje pod turskom vlašću«. Rođen u Perastu s nevjerovatnom se snagom zauzimao za upotrebu hrvatskog jezika. U želji da spasi pred Turcima Arbanase s tromeda Skadarskog jezera, preselio ih je u prigrade Zadra, sagradivši im crkvu i školu, te im osigurao dostojan život. Njihovi potomci su i danas tu, u Arbanasima. Najznačajnije mu je djelo »Razgovor između Srbina i katolika« (1721.), u kojem sjajno brani katoličanstvo i hrvatstvo Zadra i zadarskog zaleđa, od pravoslavnih nasrtaja.

Vjerojatno je najveći, svjetski poznati, bokeljski Hrvat SREĆKO PERETIĆ. (1520.- 1590.), svećenik koji će, 1585. godine, postati Papa SIKSTO V. Papa Siksto V. je veliki reformator kardinalskog zbora, graditelj kupole crkve Sv. Petra, graditelj vodovoda koji nosi naziv »Acqua Felice«, ostvario je razne arhitektske projekte, tako da ga se opravdano smatra jednim od najzaslužnijih Papa za razvoj cijeloga Rima.

Uzimajući u obzir dosta znakovit naziv za Boku - zaljev hrvatskih svetaca, sveti Bogdan Leopold Mandić, blaženi Gracija iz mula i blažena Ozana kotorska, postaje nam sasvim razumljiva odluka Josipa Pečarića da svoj prvi objavljeni rad, kako sam naveo, posveti odnosu Hrvatske prema Zaljevu hrvatskih svetaca. To će biti podloga i njegovoj raspravi »Boka i Hrvati«, ali će ga dovesti i do intelektualno jasne pozicije da bi sada, slobodna i međunarodno priznata, kao subjekt međunarodne politike, Hrvatska trebala uložiti više nastojanja i rada za puno bolju medijsku povezanost bokeljskih Hrvata s matičnom domovinom.

Čitajući Pečarićeve polemičke odgovore u sudskom kaznenom postupku, koji protiv Josipa vodi gospodin Zvonko Ivanković Vonta, kod Općinskog suda u Zagrebu, nevjerovatna je sigurnost argumentacije s kojom Pečarić, kao »matematičar u povijesti«, »matematičar u novinstvu«, obara, ruši i čini smiješnima svoje protivnike u dokazivanju istine o tome tko »promovira govor mržnje«, tko izmišlja da današnja Hrvatska »nije sposobna osloboditi se nekih recidiva zločina NDH«, suprotstavljajući tim izmišljotinama tvrdnju odgovornosti onih kojima Hrvatska, kao napredna i samostalna država, nije po volji! Upravo je takvo

stajalište Pečarića rezultiralo njegovom vrlo značajnom knjigom: »Brani li Goldstein NDH«?, u kojoj se razračunava s nositeljima ideja o multipliciranju i nenormalnom uvećavanju svih navodnih grijeha hrvatskog naroda.

Prema tome, knjigu »Razgovori s Josipom Pečarićem«, trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao »velikosrpske sluge«, mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer, kako kaže pisac, »takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu«!

Pečarić, za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, poznaje svoju prošlost vrlo dobro. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno svojih napadača, koji, imajući medijski široki prostor za manipuliranje, umjesto izražavanja poštovanja prema svojoj državi, vjernosti domovini, promicanju ratnih heroja i odavanja počasti poginulima u Domovinskom ratu, postavljanja nacionalnih zastava u svakom kutu vlastitih intimnosti, u svojoj zemlji, sve to proglašavaju nazadnim primitivizmom ili nacionalističkim ponašanjem, odnosno, izolacionizmom.

Osporavati Pečarićeve kritičke naglaske na bivše jugoslavenske sustave, očito je, mogu samo oni koji ne žele promijeniti komunistički svjetonazor i ublažiti svoja, antihrvatska, stajališta.

MILAN VUKOVIĆ, dipl. iur.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11462, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1290, citata: 5850, H-index: 24; Scopus: publikacija: 753, citata: 5763, H-index: 33; WoS: publikacija: 763, citata: 5416, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and

Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom

broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu "Nature", a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 90 publicističkih knjiga.

27/4/2021.